

3 temmuz
1970

ant

SOSYALİST TEORİ VE EYLEM DERGİSİ

faşizme karşı
DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ

işçi sınıfımızı asla
yenemeyeceklerdir

SOSYALİZMİN ZAFERİ İÇİN
KESİNTİSİZ DEVRİM

KIBRIS'TA SEÇİM OYUNLARI

marksist toplum tipolojisi
ve asya tipi üretim tarzı

yaratıcı ORHAN KEMAL

ant

SOSYALİST TEORİ VE EYLEM DERGİSİ

İşçi Sınıfını Yenemeye- ceklerdir (Doğan Öz- güden)	2
Kesintisiz Devrim ...	13
Devrimci Halk Cephesi (Çetin Özek)	39
Kıbrıs'taki Seçim O- yunlarına Dikkat! ...	60
Yaratıcı Orhan Kemal (Süreyya Berfe)	67
Asya Tipi Üretim Tarzı ve Bir Tuzak (Oya Sencer)	70

Aylık Sosyalist Teori ve Eylem
Dergisi ★ S: 176-3 ★ Sahibi ve Ge-
nel Yönetmeni: **DOĞAN ÖZGÜDEN**
Sorumlu Yönetmeni: **DOĞAN ÖZ-
GÜDEN** ★ Yönetim Yeri: Çağa-
loğlu Başmuhafız Sokak, Tan Apt.
10/2 - İstanbul ★ P.K. 934 - Sir-
keci - İstanbul ★ Tel.: 27 81 09
★ Dizgi Tertip Baskı ES-İN MAT-
BAASI ★ Kapak Baskı: ALPAY
MATBAASI ★ Abone Şartları :
Yıllık 40, altı aylık 20, üç aylık
10 Lira ★ İlan Tarifesi: Tam say-
fa 1000, yarım sayfa 500, çey-
rek sayfa 250 lira.

*Türkiye işçi sınıfına selam!
Selam yaratana!
Tohumların tohumuna,
Serpilip gelişene selam!*
nazım hikmet

işçi sınıfımızı

TÜRKİYE toplumunun gerçek devrimci sınıfı, Türkiye işçi sınıfı, kanlı günlerin yaşandığı geçen ay «*kendisi için sınıf*» olma yolunda dev bir adım daha atmış ve 100 binlik yekvücut bir kitle halinde, büyük ozanın dediği gibi, meydanlarda hasretimizi haykırmıştır; toprağa, kitaba, işe hasretimizi; hasretimizi, ayyıldızlı esir bayrağımıza... Kurşuna rağmen, süngüye rağmen, zindana rağmen...

Bu, emperyalizmin, yerli işbirlikçilerinin ve Amerikancı sarı sendikacıların elbirliğiyle hazırladıkları alçakça bir komploya karşı, Türkiye işçi sınıfının kahramanca direnişidir. Direnişin büyüklüğü, güçlülüğü, yüceliği oranındadır ki, egemen çevrelerin korku ve telaşı da büyük olmuş; «*kalkışma*», «*isyan*», «*kızıl ihtilal*» iddialarıyla anayasa bir kez daha ayaklar altına alınarak, altı yıllık AP iktidarı döneminde ilk defa sıkıyönetim ilan edilmiş, Türkiye sanayi proletaryasının en yoğun olduğu bölgelerde askeri yönetim kurulmuştur.

Türkiye işçi sınıfı, neden yüzbinler halinde İstanbul'un, İzmir'in, Gebze'nin, İzmir'in, Ankara'nın, Adapazarı'nın sokaklarında kızgın bir lav gibi akmış, «*zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmadığı*»nın bilincine vararak ölümkahm mücadelesine girmiştir?

Amerikan dolarıyla şartlandırılmış, mantarlaştırılmış beyinlere bakılırsa, yüzbinleri sokağa döken, bir avuç «*tahrikçi*»dir. Ve kamuoyunu bu gerekçeye inandırmak için de sıkıyönetim altında evler, bürolar, lokaller basılarak bu bir avuç «*tahrikçi*» teker teker toplanmış, gözaltına alınmıştır.

Bu bir avuç «*tahrikçi*»nin gözaltına alınmasıyla, belki de mahkum edilmesiyle, işçi direnişleri duracak mıdır?

Hayır! İşçinin yüzbinler halinde direnişe geçmesinin nedeni, bir avuç «*tahrikçi*»nin tahrikleri değildir. Tahrikin başı, ANT'nın haftalık 163. sayısında (17 Mart 1970) açıklandığı gibi, devrimci sendikaları yoketmek, işçi sı-

yenemeyeceklerdir !

doğan özgüden

mının ekonomik ve siyasal mücadelesini boğmak, emperyalizme ve işbirlikçisi yerli patronlara sömürü alanında hiçbir engel bırakmamak üzere 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılan değişikliklerdir. Bu asıl tahrik ortada durdukça, işçi sınıfının direnişi, yerine ve zamanına göre değişik biçimde sürdürülecektir.

Meclis'in geçen döneminde AP'nin Amerikancı milletvekili ve aynı zamanda sarı Türk İş yöneticisi Kaya Özdemiroğlu ile arkadaşları tarafından hazırlanan tasarı, bu yasama döneminde CHP ve GP milletvekillerinin de desteğiyle, bakanlar kurulu tarafından meclise sevk edilmiştir.

Yeni tasarı ile, işçilerin grev ve toplu sözleşme hakları anayasaya aykırı olarak kısıtlanmakta, işçi sınıfı tamamen işbirlikçi Türk İş'in yönetim ve denetimine terk edilmektedir. Kanunun bu şekilde değiştirilmesinin nedenleri açıktır:

Türk İş'in Amerikan dolarına satılmışlığının ve işbirlikçiliğinin belgelerle ortaya çıkmasından sonra kurulan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'e bağlı sendikaların ekonomik mücadele alanında gösterdikleri büyük başarı karşısında, Türkiye işçisini eskisi gibi alabildiğine sömüremeyeceklerini gören emperyalizm ve patronlar büyük paniğe kapılmışlardır. Son yıl içerisinde Türk Demir Döküm'de, Derby'de, Sungurlar'da, Singer'de, ECA'da, Talisman'da ve daha birçok fabrikada işçilerin kitleler halinde Türk İş'in dümensuyundaki sendikalardan koparak DİSK'e bağlı sendikalarda patrona karşı kenetlenmeleri, ekonomik ve sosyal haklarını, gerekirse fiili direnişe başvurarak koparta koparta almaları karşısında, eski sömürü mekanizmasını artık sürdüremeyeceklerini gören patronlar, DİSK'i tasfiye ettirmek için el altından tertiplere girişmişlerdir.

Emperyalizmin ve patronların bu namussuzca tertip-te kullanabilecekleri hazır bir maşa da vardır: Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu! İsmindeki «işçi» kelimesin-

den başka «işçilik»le hiçbir ilgisi kalmamış bu konfederasyonun Amerikan dolarıyla beslenen astronomik ücretli yöneticileri, işçi sınıfımızın emeğini patronlara ölü fiyatına peşkeş çekmeğe dünden hazırdır. Zira, bu kanun değişikliği yapıp DISK ve ona bağlı sendikalar tasfiye edildiği takdirde, patronlar işçiyi alabildiğine sömürecekleri gibi, karşısında başka sendikal örgüt kalmayan Türk İş'in işbirlikçi yöneticileri de, zorunlu olarak Türk İş'in bünyesine dahil olacak yüzbinlerce işçinin kanun zoruyla kestirilen aidatlarını da cebe indireceklerdir.

Geçen dönemde kanunlaştırılamayan tasarımı bu dönem mutlaka kanunlaştırmak için Türk İş çetesinin başı Seyfi Demirsoy, şatafatlı bir gerekçe bulmuştur: «Bundan böyle her aklına esen veya gece hanımı ile kavgı edip sabah sendika kurmaya karar verenlerin bu amaçlarını gerçekleştirememeleri... Gecekondu sendikaların tarihe karışmağa mahkum edilmeleri... Kanunla güçlü ve millî sendikalar yaratılması...»

amaç, devrimci sendikaları yıkmaktır!

Oysa çok açıktır ki, gerçek amaç, gecekondu sendikaları tarihe karıştırmak değil, nicel olarak 100 bin üzerinde devrimci işçiyi, nitel olarak tüm işçi sınıfının devrimci gücünü temsil eden DISK'in kapısına kilit vurmaktır. Çünkü, yeni kanun değişikliği ile bundan böyle toplu iş sözleşmesi yapmaya, o işkolunda en çok üyeye sahip olan ve her halde o işkolundaki sigortalı işçilerin yüzde 35'ini temsil eden işçi federasyonu veya Türkiye çapında faaliyette bulunan işçi sendikası yetkili olacaktır. Aynı şekilde bir işçi federasyonu kurulabilmesi için, o işkolunda çalışan işçilerin en az üçte birinin, yine Türkiye çapında bir konfederasyon kurulabilmesi için sendika ve federasyonların üçte biri ile Türkiye'deki sendikalı işçilerin üçte birinin bir araya gelmesi gerekecektir.

Tabii bu kanun kesinleştiği takdirde, sayısız maddi ve manevi baskılar yüzünden yukarıdaki nicel şartları gerçekleştiremeyen DISK otomatikman münfesi hale gelecek, DISK'e bağlı devrimci sendikalarından da sadece Lastik İş toplu sözleşme yetkisini sürdürebilecektir. Buna karşılık, bugüne kadar Amerikan dolarının, CIA'nın, patronları desteğiyle, adam satınalmalarla, kaba kuvvetle, gangsterlik metodlarıyla işçilerin çoğunluğunu tahakkümü altında bulunduran Türk İş, rakipsiz tek sendikal örgüt durumuna girecektir.

Kaldı ki, bu kanun çıktıktan sonra, devrimci sendikaların yada DISK'in üçte bir temsil yetkisine kavuşması için de gereken tedbirler alınmış, işçilerin Türk İş bünyesinden koparak DISK'e geçmeleri maddeten imkansız hale getirilmiştir. Bu kanun çıktığı takdirde, bir işçinin halen bağlı bulunduğu sendikadan istifa etmesi için mutlaka Noter'den tasdikli istifaname göndermesi gerekecektir. Örneğin, bir işyerinde çalışan ve Türk İş'in kendilerini patronlara sattığını anlayarak ona bağlı sendikadan istifa etmek isteyen 1000 işçinin, teker teker notere gitmeleri, yani her şeyden önce iş saatinde işyerinden izin

almaları, gündeliklerini kaybetmeleri ve üstelik istifa harcı olarak notere 15-20 lira kaptırmaları gerekecektir. Bu koşullar altında, işçilerin toplu halde bir sarı sendikadan ayrılıp devrimci bir sendikaya geçmeleri ve yeni kanuna göre o devrimci sendikayı işkolu seviyesinde yüzde 35 üyeye sahip «*toplú sözleşmeye yetkili sendika*» haline getirmeleri imkansızlaşmaktadır.

Bu kompo, faşizmin meşru hale sokulmak istenmesinin somut bir örneğidir. Sözgelimi, (X) işkolunda dört sendikanın varolduğı kabul edilsin. Bunlardan (A) sendikası yüzde 30, (B) sendikası yüzde 25, (C) sendikası yüzde 25 ve (D) sendikası da yüzde 20 üyeyi temsil etsin... Bu durumda, yeni tasarıya göre o işkolundaki işyerlerinin toplu sözleşme yapmak yetkisi sadece (A) sendikasına verilecek, geride yüzde 70 çoğunluğu temsil eden sendikalar hiçbir işyerinde toplu sözleşme yapamayacak, azınlığın temsilcisi çoğunluk üzerinde açık seçik diktasını kuracaktır.

Diğer maddelerle de, devrimci sendikaların işçiden aıdat almaları imkanı baltalanmakta, bütün sendikaların mali ve idari denetimi, Türk İş'e üye olmasalar dahi, patron sarı konfederasyon - işbirlikçi iktidar üçlüsünün eline verilmektedir. DISK'in son zamanlarda, Amerika'nın dümensuyundaki yabancı sendikaları ve üst kuruluşları aşarak, dünya proletaryasının gerçek temsilcisi olan örgütlerle ilişkiler kurmasından da tedirgin olan «*işbirlikçiler koalisyonu*», bunu da kanun değişikliğiyle önlemiş, uluslararası alanda temsil hakkını sadece Türk İş'e tanımıştır.

Bu, kelimenin tam anlamıyla, bir «*işbirlikçiler diktası*»dır.

DISK ve ona bağı sendikaların ekonomik mücadele alanındaki başarılarını yedikleri ekmekte, içtikleri suda, teneffüs ettikleri havada hisseden işçilerin direnişe geçmeleri için herhangi bir «*tahrik*»e gerek var mıdır? DISK'i boğazlama tasarısı meclis gündemine alındığı sırada 1200 üyeli Hür Cam İş Sendikası'nın DISK'e katılma kararı almış olması da, işbirlikçilere bir şeyler anlatmamakta mıdır? İşçi, elbette DISK'e ve ona bağı sendikalara sahip çıkacak, onları boğazlamak için «*işbirlikçiler koalisyonu*»nın hazırladığı komploya karşı duracak, işçiyi satmasına karşılık her yıl Amerika'dan 12 milyon liralık sadaka alan eyyamcı Türk İş'e hakettiğı darbeyi indirecektir. Ve elbette, bu komployu perde arkasından hazırladıklarını bildiğı patronların fabrikalarında iş bırakacak, patronlar iktidarını protesto edecektir. Bâbiâli'nin sarı basını bu komployu örtbas edince, tabii ki, sesini duyurmak için tek imkan olarak toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkını, meşru direnme hakkını kullanacaktır.

İşçi sınıfının şahlanması ve «kanlı salı»

Nitekim 15 Haziran sabahı İstanbul, İzmit ve Gebze'de 100 bine yakın işçi 113 işyerinde birden iş bırakarak tarihi direnişini başlatmıştır. İlk olarak Kartal - Gebze bölgesindeki sanayi işçileri Ankara Asfaltı üzerinde yürüyüşe geçerek tren ve karayollarını kesmişler, faaliyete de-

vam eden fabrikaları işgal ederek işçi kardeşlerini direnişe katmışlardır. Ankara Asfaltı üzerindeki fabrikalardan başka Topkapı bölgesinde, sur dışında, Haliç çevresinde, Eyüp'te, Kağıthane'de, Levent'te de aynı anda direniş başlamış, yüzbinler, «Savaş başladı», «İşçiyiz haklıyız güçlüyüz», «Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok», «Satılmış Türk İş», «Tüm gericiler, faşizm kahrolsun», «Patronsuz Türkiye» sloganlarıyla caddeleri, meydanları, sokakları işgal etmişlerdir. 100 bine yakın işçinin iş bıraktığı fabrikalar arasında, büyük sermayenin kaleleri olan Türk Demir Döküm, Sungurlar, Otosan, Rabak, Philips, Profilo, Arçelik, AEG, Singer, Simko, Auer, Mercedes, Magirus, Elfa, Erka, Uzel, Grundig, ECA, Vynlex, Aygaz, Türk Kablo; Eternit; Haymak işyerleri de vardır.

«İşbirlikçiler koalisyonu»nun komplosunun devamı karşısında işçiler direnişlerini 16 Haziran günü de sürdürmüşlerdir. Ancak bu defa işçilerin karşısına coplu, tabancalı toplum polisleri, tanklı, tüfekli, süngülü askerler çıkartılmıştır. Taksim'de buluşmak üzere şehrin dört bir yanından dalgalar halinde şehrin merkezine akan işçi kafiyelerinin, Haliç'teki köprüler güpegündüz açılmak ve araba vapuru seferleri iptal edilmek suretiyle, önleri kesilmiştir. Ayrıca askeri birlikler seferber edilerek merkezi yerlerde, özellikle Vilayet önünde işçilere karşı tanklar ve zırhlı arabalarla barikatlar kurulmuştur. Levent'te ve Kadıköy'de engelleme daha da ileri götürülerek polisler ve askerler tarafından işçilere ateş açılmış, bu çatışmalar sonunda Türkiye işçi sınıfı üç şehit daha vermiştir: *Abdurrahman Bozkurt, Yaşar Yıldırım ve Mustafa Baylan...*

Ancak, İstanbul'a bir «savaş hali» görüntüsü veren bu tedbirler de muhteşem işçi direnişini bastıramadığı içindir ki, bakanlar kurulu, anayasaya aykırı komplo tasarısını geri çekeceğine, bir kez daha anayasayı ayaklar altına alarak sıkıyönetim ilan etmiştir. Sıkıyönetim kararını meşru göstermek için de, «işbirlikçiler koalisyonu», işçi direnişi sırasında vukua gelen bazı olayları istismar ederek işçileri «isyancı» olarak göstermek gayretkeşliğine girişmişlerdir.

Yüzbinlerin yürüdüğü bir hareket kaba kuvvetle kırmak istenirse, elbette çatışmalar olacak, elbette bazı şeyler hasara uğrayacaktır. Meşru haklarını savunan işçilerin karşısına silahlı kuvvetleri çıkartanlar, daha ne bekleyebilirlerdi? Kaldı ki, işçilerin direnişi sırasında, hiç de zikre değer bir kayıp olmamış, karşı kuvvet çıkartılmasının yarattığı çatışmalarda kontrol dışı ufak tefek hasarlar kaydedilmiştir.

Türkiye'yi Amerika'ya peşkeş çekerek, yeraltı ve yerüstü servetlerimizi kapitalistlere yağma ettirerek, plansız bir ekonomi ile, değeri rakama vurulamayacak imkanlardan Türkiye halklarını mahrum bırakarak tam bir «ihunet» içinde bulunanların, haklı işçi direnişindeki kontrol dışı hasarları istismar ederek «milli servet mahvoluyor» yaygarası kopartmalarını, alçaklığın, riyakarlığın, namussuzluğun ta kendisidir.

Her işçi direnişindeki tek tük olayları bahane ederek Türkiye'yi «kıızıl ihtilal» ortamında gösterip işi askeri yö-

netim kurmaya kadar vardırırlar, TİP'in ve TÖS'ün merkezleri, tiyatrolar tahrip edilirken, meydanlarda, sokak başlarında devrimci gençler, hem de polis kurşunuyla katledilirken neredeydiler? O zaman hasara uğrayanlar «milli servet», canlarına kıyılanlar «Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları» değil midirler? İşçi hareketini sindirmek için sıkıyönetim ilan ettirenler, evvelki ay devrimci genç Mustafa Kuseyri'nin komandolar tarafından öldürüldüğü Ankara'da, tam 17 Haziran günü TÖS ve TİP merkezlerinin sağcı zorbalar tarafından tahrip edildiği Yozgat'ta neden sıkıyönetim ilan ettirmemişlerdir?

Çünkü, İstanbul ve İzmit'te söz konusu olan, Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi patronların ve satılmış sarı sendikacıların aşağılık çıkarlarıdır. Öte yanda ise malına, canına kastedilenler, Türkiye'nin bağımsızlığı, Türkiye halklarının çıkarları için savaşan devrimcilerdir. Burjuvazinin kontrolundaki devlet aygıtı, elbette, halklardan yana, işçi sınıfından yana, devrimcilerden yana değil, halk düşmanlarından yana işletecektir.

sanki sandalyesine kimler oturtulmalı?

Son işçi direnişi karşısındaki tutumlarıyla, burjuva politikacıları, riyakarlıklarının, işçiye ihanetlerinin somut örneklerini vermişlerdir.

«Daha olağan direnme ve uyarma yolları varken, böyle bir direnişe geçmek, işçiyi kızıl ihtilale teşvik etmektir» diyen burjuva politikacıları, DISK yöneticilerinin, bu tasarı ilk defa ortaya atıldığından bu yana, aylardan beri bildiriler yayınlamak, demeçler vermek suretiyle anayasaya aykırı bu tasarı kanunlaştığı takdirde işçinin direneceğini açıkladıklarını çok iyi hatırlıyor olmalıdırlar. Nitekim tasarı meclis gündemine alındıktan sonra da, 30 Mayıs 1970 tarihli resmi bildirisinde DISK Yürütme Kurulu, «işbirlikçiler ittifakı»na şu uyarıyı yapmıştır:

«Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk, Erzurum'da (Türk İş Kongresi'nde yaptığı konuşmalarda) Meclis'e verdikleri tasarı ile DISK'i kapatacaklarını açıklamıştır. DISK'i kapatmayı amaç bilen çabalar, sadece anayasayı rafa kaldırmak ve anayasaya aykırı kanunların zoruyla sermaye sınıfının hakimiyetini sürdürmek niyetlerinin görüntüleridir. Oysa gücünü anayasadan alan ilkelerin savunucusu olan ve her işyerinde üyesi, taraftarı, savunucusu bulunan gerçek bir işçi konfederasyonunu bir kanun maddesiyle yokedeceklerini sananlar, gerçeğin sert taşına başlarını vura-caklardır. DISK'i kapatmaya yönelmek, toplumdaki huzursuzlukları yoğunlaştırmadan yara ummak olur.»

Bu uyarıya rağmen «işbirlikçiler koalisyonu»nun kılınını bile kıpırdamaması üzerine DISK adına genel başkan Kemal Türkler başkanlığında bir heyet Ankara'ya giderek cumhurbaşkanı, başbakan, milli güvenlik kurulu, ana muhalefet partisi ile temaslar yapmıştır. Bu temaslar sırasında heyeti Ankara'daki yetkililerden kimisi hiç kabul etmemiş, kimisi de dinlediklerini kulağının ardına atmıştır. İşte bu temaslardan da sonuç alınamaması üzerinedir ki, DISK eyleme geçme kararı almış ve 100 bine

yakın işçi 113 işyerinde birden fûlen iş bırakarak direnişe geçmiştir.

Yüzbinlerin direnişini kendi iradeleriyle ve adeta kasıtlı olarak hazırlayan burjuva politikacılarının ve devlet sorumlularının, bugün olup bitenlerden dolayı işçileri ve işçi liderlerini suçlamağa, sıkıyönetim ilan ettirerek DISK yöneticilerini, işçi sınıfının öncü müfrezesi olması gereken TİP'in militanlarını, işçi sınıfının dostu gençleri hürriyetlerinden mahrumi ettirmeğe ne hakları vardır, Eğer ortada bir kanunsuzluk ve suç varsa, sanık sandalyesine oturtulması gerekenler işçiler değil, anayasaya aykırı kanun tezgahlayarak anayasayı çiğneyenler, ısrarlı uyarımalara rağmen bu aykırılıkta direnerek yüzbinlerin sokağa dökülmesine sebep olan, sonra da onlara ateş açtıran kan döktürenlerdir.

Burjuva politikacıları, riyakarlıklarını, halka ihanetlerini, sıkıyönetim kararının parlamentoda görüşülmesi sırasında da göstermişlerdir.

Bakanlar Kurulu'nun sıkıyönetim kararı, anayasanın 124. maddesine aykırı olup, yeni bir «anayasa ihlali» teşkil etmektedir. Zira, anayasanın 124. maddesi, «*ancak savaş hali, savaşı gerektirecek bir durumun başgöstermesi, ayaklanma (yani isyan) olması, veya vatan ve cumhuriyetle karşı kuvvetli ve eylemli bir kalkışma olması halinde sıkıyönetime cevaz vermektedir.*» Nitekim, sıkıyönetim kararı parlamentoda da onaylandıktan sonra Maden İş avukatları, bu kararla anayasal hak ve hürriyetlerin ortadan kaldırılmasının suç olduğunu bildirerek Danıştay'da iptal davası açmışlardır. Hukuk otoriteleri de, sıkıyönetim ilanının anayasaya aykırılığını gazetelerde açıklamışlardır.

Anayasaya aykırılık ortada olduğu halde, parlamentoda burjuva politikacıları, işçi direnişini kırmak amacı güden sıkıyönetim kararını onaylamışlardır. Sıkıyönetimlerin şampiyonu CHP Lideri İnönü de, parlamentoda «*sıkıyönetim*»in faziletini savunmuş, ancak işçilerin de hak olabilecekleri göz önünde tutularak sıkıyönetimin 15 günle sınırlanmasını istemiştir. Oysa, aynı CHP milletvekilleri, Amerikancı Türk İş'in tek merkezli sendikala örgüt haline getirilmesi için şimdiye kadar ellerinden geleni ardına koymamışlardır. Nitekim, CHP Milletvekili Celal Kargılı'nın parti grubunda genel görüşme açılması isteğiyle verdiği önergesinde açıkladığına göre, DISK'i boğmak isteyen tasarılar, CHP milletvekilleri tarafından hazırlanmış, grup yönetim kurulları ile CHP merkez yönetim kurulunun onayından geçerek Bülent Ecevit, Şeref Baksık ve Orhan Birgit tarafından imzalanmıştır. Ancak DISK mensubu işçilerin büyük direnişi ve Ulus Matbaası'nda çalışan devrimci işçilerin tasarıya karşı olduklarını gazetesinin birinci sayfasında açıklattırmaları üzerine yine «*kısır oy hesapları*» içinde olan CHP şaşkınlığa düşmüş, Ecevit ve arkadaşları bu defa ikili oynamaya başlamışlardır. CHP yöneticilerinin tutumu değişse bile, bu partinin eyyamcılığı, işçi düşmanlığı, «*işbirlikçiler koalisyonu*»nun mensuba olduğu bir kez daha tescil edilmiştir.

Kendilerini «*milli koalasyon*» bakanlıklarına, hatta bir faşist müdahalenin «*tayinli başbakanlığı*»na aday gören Amerikancı GP Lideri Feyzioğlu ve Hitlerci MHP Li-

deri Türkiye'nin DISK'e uluorta dil uzatmaları ise gayet doğaldır, çünkü emperyalizmden ve egemen sınıflardan aldıkları sadakaların hakkını vermeleri gerektir.

Birçok bilimadamının, devrimci örgütün DISK'i boğmak isteyen tasarıların anayasaya aykırı olduğunu açıklamalarına rağmen, burjuva politikacıları ve satılmış Türk İş'in Amerikancı yöneticileri hâlâ kanun değişikliğinin gerçekleştirilmesinde ısrar etmekte, kukla örgütlere düzmece bildiriler yayınlattılmakta, dolar gücüyle kışkırtılmış komando bozuntuları vasıtasıyla DISK ve diğer devrimci sendikaların merkezlerine baskınlar yapılmaktadır.

İstanbul'da başta DISK yöneticileri Kemal Türkler, Kemal Sülker, Şinasi Kaya, Hilmi Güner, Cavit Şarman ve arkadaşları ile yüzlerce işçi ve devrimci genç Sıkıyönetim tarafından «*isyân*» iddiasıyla tutuklanır, sendika, TİP, Doğu Devrimci Kültür Ocağı merkezlerine baskın yapılırken, burjuva politikacıları 100 bin işçi ile, kamuoyu ile ve sıkıyönetimle alay edercesine, üzerinde fırtınalar kopan kanun değişikliğinin Senato Komisyonu'ndan da oybirliğiyle geçirildiğini açıklamaktadırlar. Madem ortada bir huzursuzluk vardır ve bu huzursuzluğu gidermek üzere «*sıkıyönetim*» ilan edilmiştir, hiç değilse bu «*sıkıyönetim*» süresince, huzursuzluğun kaynağı olan tasarıların da askıya alınması, geri çekilmiyorsa bile, komisyonda bekletilmesi gerekmez mi,

Ama oyun baskadır.

Sıkıyönetim altında işçilerin direnişi kırıldıktan sonra tasarı parlamentodan fazla bir direnişle karşılaşmadan geçirilecek, liderleri tutuklu, işçileri olağanüstü tedbirler altında indirilmiş bulunan DISK tasfiye edilecektir. Böylece patronlar, işçinin hakkını koparta koparta alan bir DISK'ten kurtulmuş olacak, Amerikan beslemesi Türk İş çalışma alanında söz sahibi tek merkezi örgüt haline gelecek kanun zoruyla tüm işçilerin aidatlarının üzerine oturup ihanet tahtında biraz daha semirecektir.

Bu bir çıkaryol mudur?

Sıkıyönetim ilanına rağmen direnişlerini «*pasif direnme*» şeklinde sürdüren Türk Demir Döküm, Rabak, Sungurlar, Mercedes, Magirus işçilerinin devrimci kararlılığı, «*işbirlikçiler koalisyonu*»na hâlâ birşeyler anlatmıyor mu?

Anayasayı ayaklar altına alan bir kanun çıkartarak devrimci işçilerin haklı direnişini davet edenler, kendileri sanık mevkiinde oturmaları gerekirken savcı durumuna geçip devrimci işçileri, sendikacıları, sosyalistleri suçlamağa kalkışmakla tarih önünde mahkumiyetlerin en ağırına, en kahredicisine çarpılmaktan kurtulamayacaklardır.

Ne tedbir alınırsa alınsın, nasıl baskı yapılsa yapılsın, Türkiye işçi sınıfı, «*kendisi için sınıf*» olma yolunda dev bir adım atmıştır. Onun siyasi bilinçlenme düzeyine ulaşan devrimci mücadelesi asla durdurulamayacaktır.

Türkiye işçi sınıfı, 16 Haziran 1970 günü bir «*Kanlı Salı*» yaşamıştır. Tarih sayısız «*Kanlı Salı*»lar, «*Kanlı Cuma*»lar, «*Kanlı Pazar*»larla doludur.

Dünyanın hiçbir yerinde kan, zulüm ve baskı işçi sınıfını asla yenememiştir.

Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, patronlar, Amerikan uşağı sarı sendikacılar, satılmış burjuva politikacıları Türkiye'de de işçi sınıfımızı yenemeyeceklerdir.

İstanbul'da yüzbinlik direnişle ekonomik mücadele-nin sınırlarını zorlayan Türkiye İşçi sınıfının bundan son-ra ki görevi, proleter örgütünü hızla oluşturarak siyasal hedeflerine yönelmektir:

KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde DEVRİMCI HALK CEPHESİ'ni oluşturarak temel müttefiki yoksul köylü ile birlikte devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİ-DARI'nı kurmak ve hiç duraklamadan kendi mutlak ikti-darını gerçekleştirerek SOSYALİST TÜRKİYE'yi ya-ratmaktır.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının SOSYALİST TÜRKİ-YE için kesintisiz devrim mücadelesi!

kile hareketleri gelişiyor

İşçi sınıfımızın 16 Haziran'da doruğuna ulaşan mü-cadelesi içinde geçen ay Güntherm işçilerinin direnişi de, fabrikayı doğrudan doğruya kendilerinin kendi hesapları-na faaliyete geçirmeleri bakımından ayrı bir anlam taşı-maktadır. İki aydır ücretlerini alamayan Silahtarğa'daki Güntherm Isı Sanayi Fabrikası'ndaki işçiler, işverenin üc-retlerini ödememesi ve ortalıktan kaybolması üzerine, kendileri imalata geçmişler ve yaptıkları mamulleri sa-tarak ücret alacaklarını almışlardır. Çorum'da linvit is-letmesi işçilerinden sonra Güntherm'in 47 işçisi de, «pat-ronsuz Türkiye» yolunda yeni bir örnek vermişlerdir.

İşçi sınıfının mücadelesi ileri mevzilere yerleşirken, işçi sınıfının müttefiki köylüler de yurdun dört bir yanın-da ekonomik ve demokratik mücadelelerini mitingler, gösterilerle geliştirmektedirler. Nevşehir, Çorlu, Gelibo-lu, Değirmenköy, Tire, Polatlı, Alaşehir, Adapazarı, Merzi-fon, Giresun, Soğucak geçen ay yoğun köylü hareketlerine sahne olmuştur.

Karadeniz fındık üreticileri, 25 Mayıs'ta Giresun'da, 26 Mayıs'ta Bulancak'ta birer miting düzenleyerek tefe-cilerin, tüccarların, Fisko - Birliğin sömürüsünü protesto etmişlerdir. Mitinglerde konuşan köylülerin açıkladığına göre, «Fisko - Birlik, üreticilerin mahsullerini aracıya kaptırmamak amacıyla kurulduğu halde, bugün bu amaç-tan tamamen uzaklaşmış, üreticiye sırtını dönmüştür. Yoksul üretici günlerce kooperatifin kapısında bekletil-mekte, rüşvet verenlere öncelik tanınmaktadır. Yine rüş-vet verenlerin fındıkları yüksek randımanlı gösterilmek-te, kantarda hile yapılmamaktadır. Vermeyenlerinki dü-şük randımanlı gösterilmekte ve kantarda noksan tartıl-maktadır. Bütün bunlar pusuda ağını germiş bekleyen tef-eji ve tüccarların işine yaramaktadır. Artık kooperatif kapısına gitmekten usanan üreticiler, mahsullerini tüccar-lara yok bahasına satmaktadırlar. Bankalar ise krediyi üreticiye değil, tefeciye vermektedir. Üretici bu durumda tefeciden faizle para almak zorunda bırakılmaktadır. Bu-nun sonucu olarak fındık yöresindeki üreticiler borç içe-

risinde inlemektedir.» Daha sonra Vakfıkebir ve diğer bölgelerde de geliştirilen direniş eylemlerinde köylüler, fındık için taban fiyat 9 lira olarak tesbit edilmediği takdirde daha sert eylemlere geçeceklerini açıklamışlardır.

Türkiye'nin bellibaşlı ihraç ürünleri olan tütün ve fındıktaki köylü direnişlerinden sonra, bu kez üzüm üreticileri de direnişe geçmişlerdir. İlk olarak Alayehir'deki üzüm üreticileri, taban fiyatlarını az buldukları için Alayehir Bağcılar Birliği'nin düzenlediği bir mitingte kenetlenerek aracıları, tefecileri, bankaları ve hükümeti protesto etmişlerdir. Merzifon'da da köylüler, haşhaş ekiminin Amerika'nın baskısıyla 1971'den itibaren yasaklanmasını protesto ederek bu tek geçim kaynakları kurutulduğu takdirde daha güçlü eylemlere geçeceklerini açıklamışlardır.

Diğer bölgelerde de toprak adaletsizliğine karşı seri halinde mitingler, yürüyüşler düzenlenmişler, direnişlerini ve eylemlerini yoksul köylülerin insanca yaşayacağı bir düzen kuruluncaya kadar sürdüreceklerini açıklamışlardır.

Kitle hareketleri sadece köylülere de münhasır kalmamış, geçen ay, yeni vergilerin ve yeni Personel Kanunu'nun yarattığı adaletsizliği protesto etmek üzere şehir küçük burjuvazisi de sokak hareketlerine geçmiştir. Asubay eşleri toplum polislerini göğüsleyip yürümüşler. Toplum polisleri amirlerinin baskısını kırarak bozuk düzene karşı çıkmışlar, yargıçlar, savcılar, mimarlar, mühendisler birbiri ardından protesto bildirileri yayınlamışlar, PTT teknisiyenleri yurt içi ve yurt dışı muhaberatı durduracaklarını açıklamışlar, sağlık personeli çadırlarda açlık grevine başlamış, bir kısmı da beyaz gömleklerle yürüyüşe geçmiş, kum motorları denizde gösteri yürüyüşü yapmış, küçük esnaf ve zanaatkarlar, vergi zamlarını ve kredi adaletsizliğini protesto etmişlerdir.

Bu kitle hareketleri karşısında sosyalistlere düşen görev, bozuk düzene karşı direnişleri sürekli desteklemek, ancak özelemlerini kendi başlarına kurmalarının mümkün olmadığını, mutlak surette işçi sınıfının öncülüğünde ve onun göstereceği hedefler için mücadele etmeleri, DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'ni güçlendirerek, devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nı kurmaları gerektiğini anlatmaktır.

gençliğe ve devrimcilere karşı terör

Devrimci mücadelenin ön saflarında savaşan gençliğe karşı terör, mücadele güçlendiği oranda şiddetlenmektedir. İki yıl önce Amerikan emperyalizminin savaş köpeği Altıncı Filo'nun İstanbul'u ziyaretine karşı direniş sırasında toplum polisleri tarafından şehit edilen Vedat Demircioğlu ile başlayan cankırımı, geçtimiz günlerde üç gencin daha katledilmesiyle dehşet verici bir bilançoya ulaşmıştır. Demircioğlu, Erdoğan, Savaş, Aytaç, Cante-kin, Özgür, Büyüksevinç, Mehetioğlu, Güçlü'den sonra Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde faşist komandolar tarafından Mustafa Kuseyri adındaki devrimci genç de şehit edilmiştir.

Faşist komandoların giriştiği terör hareketleri hükümet kuvvetlerinin gözü önünde pervasızca geliştirilmekte, öğrenci yurtları, SS kıtaları karargahı haline getirilip, tüfek, tabanca, mitralyözlerle donatılmakta, fakülte ve yurt baskınları birbirini kovalamakta, yakalanan devrimci gençlere komandolar tarafından insanlık dışı işkenceler yapılmaktadır. Bu cinayetlerin, işkencelerin gerçek failleri, hiç şüphesiz, olayları perde arkasından tahrik eden, cahil gençleri ırkçı yada ümmetçi ideolojilerle şartlandıran hakim çevrelerdir. Bu şartlandırmalar öylesine tehlikeli noktalara gelmiştir ki, son zamanlarda ırkçı ve ümmetçi unsurlar iki kampa ayrılmış, birbirlerini «*milli cephe bozguncusu*» diye suçlamakta, işi silahlı çatışmalara kadar vardırırmaktadırlar. Nitekim, geçen ay iki sağcı genç, yine sağcılar tarafından vurularak öldürülmüştür. Ancak hakim çevreler, bu cinayetleri dahi, solcuların üstüne yüklemek alçaklığı içindedirler.

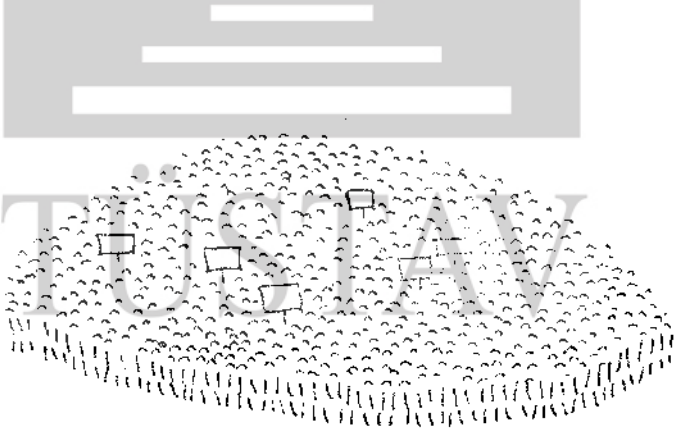
İstanbul'da işçilerin haklı direnişi karşısında bütün polisleri, jandarmaları, askerleri seferber eden, işi sıkı yönetim ilanına kadar vardırın hükümet, bu faşist zorbalıklar karşısında kılıcı dahi kıpırdatmamakta, aksine müsamahasıyla zorbaları tahrik ve teşvik etmektedir. Anadolu'nun dört bir yanında TİP ve TÖS merkezleri basılmakta, devrimcilerin hayatına kastedilmekte, Sahne Anadolu gibi devrimci tiyatroların gösterileri kanun dışı müdahalelerle engellenmekte, faşist terör kent kent, kasaba kasaba kol gezmektedir.

Ama bu terör hakim çevrelerin umduğu sonucu veremeyecek; işçi sınıfı, yoksul köylüler, küçük burjuvazinin devrimci kesimi, gençlik, DEVRİMCİ HALK CEPHESİ içindeki mücadelesini yılmadan sürdürecektir.

Kahrolsun halk düşmanları!

Yaşasın işçi sınıfı öncülüğündeki DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nde kenetlenen devrimci güçler!

Yaşasın devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI için mücadele eden Türkiye' halkları!

kesintisiz devrim

İçinde bulunduğumuz yıllar, emperyalizmin tam çöküşe, sosyalizmin dünya çapında zafere doğru ilerlediği yıllardır. Bugün dünya işçileri, ezilen halklarla birlikte bütün ülkelerde emperyalizme ve gericiliğe karşı savaşmakta, dünya barışı, ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi genişlemekte, dünya proleter sosyalist devrimci hareketi kesin başarılar elde etmektedir.

Bugün sömürülen ülkeler safında olan Türkiye'de halklar egemen değildir. Türkiye emperyalizme bağımlı, bağrında kapitalizm öncesi kalıntıları taşıyan az gelişmiş kapitalist bir ülkedir. Türkiye, emperyalizmin vesayetinde emperyalizmin işbirlikçisi patronlar, emperyalizmle ittifak halinde olan toprak ağaları, aracı - tefeci zümre ve büyük bürokratlar tarafından yönetilmektedir. İkili anlaşmalar hâlâ yürürlüktedir. Konsorsiyum, Ortak Pazar, vargücüyle Türkiye'yi sömürme planları yapmaktadır. Madenlerimiz, hammaddelerimiz emperyalistlerin elindedir. Yabancı sermayeyi teşvik gibi kapitüler nitelikli kanunlar, emperyalistler için her türlü imkanı hazırlamaya devam etmekte, yabancı üsler, NATO, 6. Filo, her gün halklarımızı tehdit etmektedir. İşçiler, köylüler, gençler açıkça kurşunlanmakta, devrimcilere karşı terör artırılmakta, ekonomik ve demokratik kavgalarını kahramanca sürdüren işçiler üzerine tanklar gönderilmekte, devrimci işçi sendikaları Amerikancı sendikalar lehine çıkartılan faşist kanunlarla tasfiye edilmek istenmekte, haklı istekleri için direnen köylüler dipçiklenmekte, Doğu Anadolu'da baskı ve şiddet hareketleri her geçen gün biraz daha genişletilmekte, faşist uygulamalar artmakta, sünni-alevi, Türk - Kürt birbirine düşürülmekte, cunta pazarlıkları en önemli konu olarak sürdürülmekte, faşizmin tehlikesi kol gezmektedir.

Ama yine de işçi hareketleri, ekonomik ve sendikal mücadeleler, işçi yürüyüşleri, işçi mitingleri, grevler, fabrika işgalleri, işçi sınıfının ekonomik ve sendikal mücadelesinin yanında siyasi mücadelesinin filizlenmesi, Tekirdağ'dan İzmir'e, Torbalı'dan Iskenderun'a, Urfa'dan Sivas'a, Adana'dan Karadeniz'e, Ağrı'ya uzanan köylü mitingleri, toprak işgalleri emperyalizmle ittifak halindeki tefecilere, bezirganlara ve toprak ağalarına karşı yapılan mücadeleler, işsizlerin, seyyar satıcıların, dar gelirli vatandaşların, küçük memurların, öğretmenlerin direnişleri, gençliğin inatçı sarsılmaz mücadelesi bütün haşmetiyle genişlemektedir. Bir Personel Kanunu tasarısı ülke çapın-

da öfke yaratabilmekte, kitleler toplu direniş geçebilmekte, Amerikancı sendikalar lehine getirilen faşist yasalara karşı, devrimci sendikalar çevresinde kenetlenen işçi sınıfımız yiğitçe direnmektedir.

Bu günler, Türkiye sosyalistlerinin, Türkiye işçi sınıfına ve dünya proleter sosyalist devrimci hareketine karşı en fazla sorumlu olduğu günlerdir. Bugün Türkiye sosyalist hareketi, bir yandan bilimsel sosyalizmi inkar eden Aybar revizyonizmi ve ona bağlı olanların ihanetine karşı savaşırken, öte yandan hem «Sosyalist Devrim» sloganını sapırtıcı ve bölücü şekilde kullanan saflardaki «sol sektellik» tehlikesiyle, hem de Türkiye'de «millî demokratik devrim»i fetiş haline getiren ve bu fetişizmi sürdüren saflardaki «sağ sapma» tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Bugüne kadar parti içinde yeralan grupların birbirleriyle yürüttükleri polemikler, daha çok subjektif temellere dayandırılmış, ideolojik mücadele genel olarak stratejik çizgilerin tartışma alanında kalmış; örgütlenme meselesi hiçbir grup tarafından sistematik olarak çözülmeye çalışılmadığı, Türkiye'nin tarihsel ve aktüel verilerine dayanarak eylemlere girilmediği içindir ki, devrimci mücadelenin işçi ve köylü kitleler arasında alabildiğine yayılması, aktif destek görmesi, militan işçi ve köylü örgütlenmelerinin sağlanması gecikmiş, kitlelerin özelemlerine önderlik edilememiş, devrimci hareket proleter sınıf temeline oturulamamıştır.

Ülke çapında yaygın, disiplinli harekete ve örgütlenmeye gitme meselesi çözüm beklerken, entellektüel tutkular ağır basarak proleter sosyalist mücadele sözde ideolojik mücadele ile sınırlandırılmış, hareketli kitle olarak yalnızca genç aydın kitlesine dayanmanın sınırları zorlanamamıştır. Son günlerde çeşitli gruplarca sürdürülen kısas vadeli eylem yarıştı da, devrimci mücadelenin sağlığı açısından yeni tehlikeler yaratmıştır.

Bugün sosyalistler olarak şu soru ile karşı karşıyayız:

Biz sürekli olarak hatalarımızdan arınıp küçük burjuva sosyalizmine karşı mücadele edip bilimsel sosyalizmin ilkelerinin ışığında ideoloji ve örgüt birliği mi yaratacağız, yoksa emperyalizme ve ona bağlı unsurlara teslim mi olacağız? Gerçek sosyalistin cevabı, birincisi olacaktır:

Sosyalistler, sürekli olarak hatalarından arınıp her türlü sapmaya karşı savaşarak bilimsel sosyalist ilkelerin ışığında sosyalistlerin ideoloji ve örgüt birliğini sağlayacak, Türkiye'deki devrimci mücadeleyi gerçek sınıf temeline oturtacaktır.

Gerçek sınıf temeline oturmayan sahte klik çatışmalarının; üst seviyede virgüllerle, alt çizmelerle, akademik bir havada sürdürülen, pratikten kopuk, somut eylemlerde yansıyamayan sözde ideolojik mücadelelerin Türkiye sosyalist hareketini bir kavram kargaşasına ve bir eylem çıkmazına sürüklediği bu dönemde, sosyalistler, bilimsel sosyalizmin emrettiği KESİNTİSİZ DEVRİM teorisi etrafında ideoloji ve örgüt birliğini sağlamak ve proleter sosyalist mücadelemizin bütün yükümlülüklerini yerine getirmek için savaşmak zorundadırlar.

çelişmeler ve emperyalizm

Tarihin hareket ettirici gücü, çelişmedir: Yani üretim güçleriyle mevcut üretim ilişkileri arasındaki temel çelişme.. Günümüz dünyasında üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki temel çelişme, emek - sermaye çelişmesi şeklinde yansımaktadır: Proletarya - burjuvazi çelişmesi.

Her toplumda bir dizi çelişme yer alır. Ama bu çelişmeler arasında bir tanesi temel çelişmedir. Bu çelişme, sürecin başından sonuna kadar mevcuttur. Varlığı ile, gelişmesi ile sürecin niteliğini belirler, diğer bir üretim biçimine dönüşümün temel nedenidir. Öteki çelişmeler, ikincil durumdadır. Çelişmeler, diyalektik olarak *karşılıklı etki* içinde birbirlerini etkilerler. Ve bazı şartlarda ikincil bir çelişme öyle bir önem kazanır ki, belli bir süre için çözümü acillik kazanan baş çelişme haline geçer.^(*)

Emperyalizme bağımlı ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki temel çelişme, son tahlilde, sosyalizmin zaferi için tayin edici çelişme olmakla beraber, o ülkenin sömürülen halkları ile emperyalizm ve ona bağlı unsurlar arasındaki çelişme baş çelişme olarak belirir. Baş çelişme, hiçbir şekilde ülke içindeki sınıfsal mücadeleyi ortadan kaldırmaz. Diyalektik ve tarihi materyalizm, temel çelişmenin ağır basan yönünün bazen üretici güçler, bazen de üretim ilişkileri olduğunu gösterir. Baş çelişmede de ağır basan yönün ve ikincil yönün ortaya konması, işçi sınıfı partisini taktik hedeflere ulaştırmada en büyük etkindir. Türkiye'mizde bugün için baş çelişme emperyalizm ve ona bağlı unsurlar ile Türkiye halkları arasındaki çelişmedir.

Emperyalizm ve sömürülen ülkeler ilişkilerini şöyle özetleyebiliriz:

A) Emperyalizm, sömürdüğü ülkelerin üretim biçimini kendi ihtiyaçlarına göre etkilemek, onları tekelci kapitalist sistemin bir parçası haline getirmek istemektedir. Emperyalizm bunu üç yoldan başarmağa çalışmaktadır:

1. Emperyalizm, sömürdüğü ülkeleri daha fazla sömürbilmek için «yardım, borç, kredi» şeklinde yeni yöntemler geliştirmiştir. Emperyalizm, özellikle ABD emperyalizmi, bu ülkelere daha çok askeri alanda yardım etmekte, onları emperyalist askeri bloklara girmeğe zorlamaktadır. Eğer iktisadi krediler verirdi, bu krediler de bağımlı kredi şeklindedir.

2. Emperyalizm, bütün sömürdüğü ülkeleri, ancak yabancı sermaye ile kalkınabileceklerine inandırmakta, onları bu yolla kalkınmaya zorlamaktadır. Ama bugün emperyalist ülkelerin kendi istatistikleri ile ortada olan bir gerçek var ki, yabancı sermaye yatırdığından birkaç mislini her yıl o ülke dışına çıkarmaktadır.

3. Emperyalizm ile ona bağımlı ülkeler arasında yapılan dış ticaret, sürekli olarak emperyalizmin lehine işlemektedir. Tekelci kapitalizm, bu ülkelere sanayi malları satmakta ve hammaddeler almaktadır.

Emperyalizm bugün sömürdüğü ülkelerin ekonomik

(*) Türkiye'de baş çelişme yerine «halkın çelişme» terimi, Temel çelişme yerine de «esas» çelişme» terimi kullanılmaktadır. Baş çelişme'nin İngilizce karşılığı «Principle contradiction», temel çelişmenin İngilizce karşılığı ise «fundamental contradiction»dur.

yapılarını kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirirken, daha çok o ülkeleri bir yada birkaç tarım ürünü yada örneğin yalnızca petrol ihraç edebilen ülkelere dönüştürmektedir.

B) Emperyalizm yaşayabilmek için sömürdüğü ülkelerin bütün devrimci çabalarını önleyecek tedbirler almaktadır. Eğer devrimci bir hareket olmuşsa, o ülkeyi tekrar emperyalizmin kucağına çekmek için her yolu denemekte. emperyalizmin köpekliğini yapacak yeterli sınıf ve tabakalar bulamayınca, vahşice kendisi saldırmakta, halklara karşı askeri gücünü kullanmaktadır.

Emperyalizm için en korkutucu şey, sömürdüğü ülkeler halklarının emperyalizme karşı örgütlenmesidir. Emperyalizm, bunu kırmak için her yola başvurur. Kendinden yana, tamamen tekele kapitalizmin niteliklerine göre bir burjuvazi yaratır. Mütefiklerinin gücünü artırmaya bakar. Bütün kitle haberleşme araçlarını kullanarak, din ve ırk ayrımlarını istismar ederek, ülke çapında anti-komünist ideoloji yayarak kendi siyasi propagandasını yapar, proleter sosyalist ideolojiyi yozlaştırmaya çalışır.

Tekelci kapitalizm, kapitalizmin içinde taşıdığı çelişkilerden dolayı çökmekte ve can çekmektedir. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasıyla birlikte ortaya çıkan tekeleler ile mali sermaye egemenliğinin özgürlüğü ortadan kaldırması, üretimin toplumsallaşmasına karşılık mülkiyetin gittikçe özel ellerde merkezileşmesi, sermayenin emeği egemenliği altına alması, kapitalizme özgü, eşit olmayan gelişme kanununun işleyişi, sayıları gittikçe artan ulusların sömürülmesi, tekelelerin zorbalığı, dünyanın tekeleci kapitalist ülkeler arasında paylaşılması savaşları, doğal olarak sosyalist ülkelerin doğmasına yolaçmış, sosyalist kamp iyice genişlemiş, halkların devrimci mücadeleleri her geçen gün biraz daha güçlenmiştir. Bu durum, dünyada belli-belli dört gelişme yaratmıştır.

1. Emperyalist aşamadaki kapitalist ülkelerdeki burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme.

2. Tekelci kapitalist ülkeler ve tekele gruplar arasındaki çelişme.

3. Emperyalizm ile sömürülen ve ezilen halklar arasındaki çelişme.

4. Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme.

Bu gelişmelerden, emperyalizm - sömürülen halklar çelişmesi, dünyanın baş gelişmesini oluşturmaktadır. Bugün dünyadaki mücadeleler, genel olarak, bu gelişme etrafında dönmektedir. Hemence belirtelim ki, bu, diğer gelişmeler etrafında mücadele olmadıgı anlamına gelmez, diğer gelişmeler etrafındaki mücadele bütün hızıyla devam etmektedir ve son çözümlemede mücadele sosyalist güçler ile kapitalist güçler arasındadır. Gerçekte biz, bunun için, çağımıza «emperyalizmin çöküşü, sosyalizmin zafere koştuğu çağ» diyoruz.

Emperyalizm bugün varlığını sürdürebilmek, geniş sömürü alanlarını elinde tutabilmek için, işbirlikçi burjuvaların yanı sıra, bazı gerici sınıf ve tabakalarla ittifak halindedir. Bu gerici sınıf ve tabakalar, başlıca, geri ülkelerdeki feodaller, toprak ağaları, bürokrat kapitalistler, aracı-tekeleci zümre vb.'dir.

Emperyalizmi ve müttefiklerinin karşısındaki güçler ise, bu ittifakla çelişme halinde olan sınıf ve tabakalardan oluşur. Yani, sosyalist ülkeler ve dünya işçi sınıfının dışında, proleterler, yarı proleterler, yoksul köylüler, köy ve şehir küçük burjuvazisinin önemli bir kesimi de emperyalizme karşıdır. (Bu arada, bazı ülkelerin, çıkarları emperyalizmle çelişen burjuvazisi de, *belli bir dönem* emperyalizmin karşısında saf tutabilir. Ama bunlar, devrimci bir zümre olmadığından, dünya devrimci mücadelesinde böyle ülkelerin bu tür burjuvaları tali önem taşır.) Anti-emperyalist güçler içinde saydığımız bazı sınıf ve tabakalar, bazı ülkelerde henüz seferber olmamıştır. Ama bunlar, objektif olarak emperyalizme karşıdır ve emperyalizmle aralarındaki çelişme keskinleştikçe, sınıf mücadeleleri hızlandıkça, emperyalizmin askeri gücünü karşılarında gördükçe, daha hızlı bir şekilde mücadeleye katılacaklardır.

Amaç, dünya sosyalizmini kurmaktır. Buraya giden yol üstünde en büyük engel, emperyalizmdir.

Emperyalizm, iktisadi, siyasi, askeri ve ideolojik yönleriyle bir bütündür. Emperyalizmin siyasi, askeri ve ideolojik nüfuzuna geçince önem vermeyen, onun sadece iktisadi konumunu incelemekle yetinip strateji öneren eğilimler son derece tehlikelidir. Emperyalizmi yalnızca tekelci kapitalizmin dünya çapında kapitalist sömürü mekanizması olarak göremeviz. Emperyalizmin siyasi ve askeri mekanizmasını, bu mekanizma aracılığıyla yürüttüğü dünya politikasını ve ideolojik etkilerini çok iyi tanımanız gerekir. Emperyalizmi sadece siyasi ve askeri bir olgu olarak görüp onun iktisadi yönünü ihmal etmek de, aynı derecede tehlikelidir. Dünya devrimci mücadelesi, tekelci kapitalizme, yani emperyalizme karşı bu bütünsellik içinde verilmektedir.

Dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesi, emperyalizmi siyasi, iktisadi, askeri ve ideolojik bakımdan zayıflatmakta, bağımsızlık ve demokrasi yolunda ilerleyen ülkeler çoğaldıkça emperyalizmin sömürü alanları kısıtlanmaktadır. Bu gerileme, doğal olarak, emperyalist ülkelerin kendi içindeki sınıf çelişmelerini keskinleştirmektedir.

Emperyalizmi stratejik açıdan küllümseyip taklik açıdan önemsemek, Lenin'in «çamur yaklı dev» dediği emperyalizmin yıkılışında kullanılan en gerçekçi bir tutum olarak geliştirilmektedir. Bugün Latin Amerika, Afrika, Asya ve Ortadoğu'da halkların devrimci mücadeleleri hızla ilerlemektedir. Bütün bu mücadeleler dünya proleter sosyalist devrimci mücadelenin bir parçası olarak gelişmekte, dünya proleter sosyalist devrimi zafere koşturmaktadır.

bilimsel sosyalizmin devrim anlayışı

«Devrim» sözcüğü, çeşitli anlamlarda kullanılmış, öz anlamı açık şekilde ortaya konulmadığı için küçük burjuva radikallerinin elinde yozlaştırılmıştır. Biz, basit bir nicelik artışına yada eksilişine nicel değişiklik, bir nitel durumdan bir başka nitel duruma geçişe ise nitel değişiklik deriz. Nicel değişiklikler ile nitel değişiklikler arasında

zorunlu bir bağ vardır ve bütün bu gelişimin itici gücü, zıtların mücadelesidir. Buna göre devrim, bir nitelik sıçramasıdır ve nicel değişiklik olan evrimin kaçınılmaz bir sonucudur. Yalnız evrimi ortaya sürmek reformizmi, nitel sıçramanın nicel evrimle hazırlandığı gerçeğini reddetmek ise, maceracılıktır.

Bu diyalektik materyalist tanımdan tarihi materyalist tanıma geçecek; devrim, belli bir üretim tarzı içinde yeni üretim güçlerinin ortaya çıkışı ile mevcut üretim ilişkilerinin geri dönülmez biçimde yıkılması ve yeni üretim ilişkilerinin kurulması demek olan üretim biçimi değişikliğidir.

Devrim, bir ülkedeki tek gerçek devrimci sınıfın, mevcut üretim tarzını değiştirmek üzere müttefiklerinin desteğiyle yada müttefikleriyle beraber iktidara gelmesidir. Devrim, gerçek devrimci sınıfın tek başına yada müttefikleriyle iktidara geçtiği «sıçrama anı» ile yeni iktidarın mevcut üretim tarzını değiştirmek üzere gerçekleştireceği «dönüşümler» dizisinden oluşur. Devrimin bu siyasal ve sosyal karakterleri arasında diyalektik bir bağ vardır ve devrimin en temel sorunu, iktidar sorunudur.

marksist - leninist «kesintisiz devrim» anlayışı

«Sosyalist devrim», «mili demokratik devrim» sloganları etrafında çok kısırlı bir çekışmenin bölücü ve parçalayıcı bir şekilde sürdürüldüğü bir ortamda bütün sosyalistleri, marksist - leninist KESINTISIZ DEVRİM teorisi etrafında birleşmeğe çağırıyoruz.

KESINTISIZ DEVRİM, yeni ortaya atılan bir görüş değildir. KESINTISIZ DEVRİM, burjuvazinin barutunun tükelediği, proletaryanın tek gerçek devrimci sınıfı olarak ortaya çıktığı dönemin devrim anlayışıdır. KESINTISIZ DEVRİM teorisinin ilk temelleri Marx ve Engels tarafından ortaya atılmıştır. 1848 devriminin yenilgisi, Marx ve Engels'in davalarına olan inançlarını hiç sarsmamış, onları burjuvazinin bütün devrimci atılımını yitirdiğini daha açık belirtmeye, *Komünist Manifestosu*'nda geliştirdikleri burjuva devrimleriyle sosyalist devrimler ilişkisine daha bütünsel olarak eğilmeğe zorlanmıştır. Marx, Aralık 1848'de «Burjuvazi ve Karşı Devrim» adlı seri makalelerinde, Almanya'da Mart devriminin öğrettiklerini, burjuvazinin korkaklığını ortaya koyarken, Engels ile birlikte taktik değiştirerek yavaş yavaş küçük burjuva ideolojisini terkeden işçi yığınlarını sosyalist devrim için hazırlamaya, onları örgütlemeye çalışmış, kövülülerin demokratik potansiyelinden yararlanmanın gerekliliğini ortaya koymuştur.

Marx - Engels, 1848 yılında hazırladıkları *Merkez Komitesi'nin Komünist Ligi'ne Hitabı* adlı dokümanda devrimden alınması gereken dersleri ortaya koymuşlar, gelecekteki devrim için proletarya partisinin ne olacağını, nasıl çalışacağını anlatarak temel taktikleri sıralamışlar ve proletarya partisinin küçük burjuva demokratları aceleciliğinden farklı olarak devrimi sürekli kılması gerektiğini belirtmişlerdir:

«Küçük burjuva demokratlar, çok sayıda talepleri gerçekleştirmekle... devrimi bir an önce sona erdirmek isterken, azçok varlıklı bütün sınıflar iktidardan uzaklaştırılmadıkça, proletarya devlet iktidarını ele geçirmedikçe, yalnızca bir ülkede değil, dünyanın belligaşlı bütün ülkelerindeki proleterler birliği, bu ülkeler proleterleri arasındaki rekabeti durduracak kadar geliştirilmedikçe ve hiç değişse başlıca üretici güçler proleterlerin elinde toplanmadıkça, bizim çıkarlarımız ve görevimiz, devrimi sürekli kılmaktır.»⁽¹⁾

Marx ve Engels'teki bu sürekli devrim anlayışı, emperyalizm ve proleter devrimi çağında Lenin tarafından diyalektik ve tarihi materyalizm ışığında somut şartların somut tahlili ile MARKSIST - LENINIST KESİNTİSİZ DEVRİM teorisine dönüştürülmüştür. Lenin, bu devrim anlayışını geliştirirken, KESİNTİSİZ DEVRİM'i yanlış anlayan sapmalara karşı, her türlü Troçkist akıma karşı sürekli olarak savaşmıştır. Özellikle Troçki tarafından geliştirilen, Rus köylülerinin devrimci potansiyelini küçümseyen, proletaryanın hegemonyası düşüncesini karıştıran «sürekli devrim» görüşü pratik içinde mahkum edilmiştir. İşçi sınıfının halk düşmanlarına karşı, yanına başta yarı-proleterler ve yoksul köylüler olmak üzere en geniş demokratik ve anti - emperyalist amaçlı yığınları alarak proleter devrimine yönelmesini, sosyalizmin üst evresine geçişini sağlayan «marksist - leninist kesintisiz devrim» teorisikle «troçkist sürekli devrim» görüşünü birbirine karıştırmamak gerekir.

«Demokratik devrimden, kuvvetlerimiz ölçüsünde, bilimli ve örgütlü proletaryanın örgütleri ölçüsünde sosyalist devrime geçmeye derhal başlayacağız. Biz sürekli devrimde taraftırız. Yarı yolda durmayacağız.»⁽²⁾

KESİNTİSİZ DEVRİM teorisi, Başkan Mao'nun önderliğindeki Çin Devrimi ile daha da zenginleşmiş, yeni demokrasinin kurulması, yeni demokrasiden proletarya diktatörlüğüne geçişin hazırlanması, devrimin sürekliliğinin sağlanması, marksist - leninist KESİNTİSİZ DEVRİM teorisinin ışığında gerçekleştirilmiştir.

KESİNTİSİZ DEVRİM, burjuvazinin barutunun tükendiği, proletaryanın tek gerçek devrimci sınıf olarak ortaya çıktığı dönemin devrim anlayışıdır, dedi ki: Kapitalizmin emperyalist aşamaya geçtiği, emperyalizm - sömürülen halklar gelişmesinin baş gelişmeye dönüştüğü bu dönemde gerçek devrimci sınıf, işçi sınıfının öz güç olarak yanına toplumda çıkarları emperyalizm ve ona bağlı unsurlarla gelişen bütün sınıf ve tabakaları alarak DEVRİMCI DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nı kurması, sosyalizme geçişin hazırlıklarını yapması, durmaksızın İŞÇİ SINIFININ MUTLAK İKTİDARI'nı, sosyalizmi kurması, dünya sosyalizminin kuruluşuna yönelmesi...

Bu devrim anlayışı, başından sonuna kadar proletaryanın öncülüğünü zorunlu kılar, ama köylülerin, özellikle tarım proletaryası dışında yoksul köylülerin devrimci potansiyelini hiçbir zaman ihmal etmez.⁽³⁾

(1) Aktaran J. Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, Ankara 1969, s. 38.

(2) V. I. Lenin, Aktaran J. Stalin, a.g.e. s. 121.

(3) J. Stalin, a.g.e., s. 37

Bugün Türkiye’de, dünya devrimci pratiğinde olduğu gibi, devrimin kesinliğini savunan, Çin seddi teorileri yapmaya çalışan bir yığın oportunist vardır. Mücadelemiz, aynı zamanda, onlara da yöneliktir.

Marksist - leninist KESİNTİSİZ DEVRİM teorisi, bütün sosyalistlere, işçi sınıfının nihai zaferinin gerçekleşmesi ve sosyalizmin kurulabilmesi için şu ikili görevi yükler:

1. Proletaryanın siyasi bilinç düzeyini artırmak, sosyalist propaganda ve ajitasyonu gerçekleştirmek, işçi sınıfı içinde proleter ideolojisinin kesin hakimiyetini sağlamak, işçi sınıfının örgütlenmesini, işçi sınıfı partisini gerçekleştirmek. Bu bizim ÖRGÜTLENME görevimizdir.

2. İşçi sınıfını ve işçi sınıfının dostlarını, başta yarı işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere, tophunda çıkarları emperyalizm ve onun yerli işbirlikleriyle, müttefikleriyle celsilen bütün sınıf ve tabakaları en geniş yığınlar halinde DEVRİMCİ HALK CEPHESİ’nde toplamak, devrimci halk cephesi içinde işçi sınıfının bağımsız, politik, ideolojik, örgütsel ve donanmış gücünün öncüllüğünü sağlamak. Bu bizim İTTİFAKLAR politikamızdır.

Bu iki görev arasında diyalektik bir bağ vardır. Belli bir dönemde sosyalistlerin bu iki görevden hangisine ağırlık vereceği, o ülkenin o andaki somut durumunun somut tahliiliyle belirlenecektir... «Önce partiyi kurayım, sağlamlaştırayım, sonra devrimci halk cephesini oluşturayım» ve «önce devrimci halk cephesini oluşturayım, ona ağırlık vereyim; sonra partiyi kurayım» anlayışları emperyalizme teslimiyetten başka bir şey değildir. Bugün için işçi sınıfı partisinin bulunmadığı ülkemizde acil görev, ana devrimci görev, işçi sınıfı partisinin gerçekleştirilmesidir. KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde işçi sınıfının zaferine giden DEMOKRATİK HALK İKTİDARI’nı gerçekleştirecek olan DEVRİMCİ HALK CEPHESİ, işçi sınıfı partisi olmadan gerçek anlamda oluşturulamaz.

«Öte yandan, terör çağrıları ve iktisadi mücadelenin kendine bir siyasi nitelik kazandırmak yolunda çağrılar, şu anda... devrimcilerin omuzuna yüklenen en acil görevden, örgütlenme ve bütün biçimleriyle siyasi ajitasyon görevinden kaçmak için iki ayrı yoldan başta bir şey değildir.⁽⁴⁾... Birinci ve en acil görevlerimizin siyasi mücadeleye gerekli enerjiyi, cesurliği ve dayanılgı sağlayabilecek olan bir devrimci örgütünün yaratılması olduğunu görmemekteyizler.⁽⁵⁾»

İşçi sınıfı partisi

Devrimci bir parti olmadan, sınıf temelinde dayanan bir işçi sınıfı partisi olmadan KESİNTİSİZ DEVRİM gerçekleştirilemez. KESİNTİSİZ DEVRİM’in başarılabilmesi için, bu mücadelenin işçi sınıfı partisi öncüllüğünde olması gerekir. İşçi sınıfının süregelen hareketlerine siyasi nitelik kazandırabilecek, köylü hareketlerini değerlendirebilecek cesur, tecrübeli ve her durumda devrimci güçlere

(4) V. I. Lenin, Ne Yapmalı, Zantunumuzun En Acil Mesajları, Sol Yayınları, Ankara 1968, s. 98.

(5) V. I. Lenin, a.g.e., s. 132.

yol gösterebilecek gerçek bir devrimci parti, devrimci mücadelede başarının birinci şartıdır.

«Ancak kendini proletaryanın sınıf çıkarları bilinci seviyesine yükseltebilen bir parti, ancak böyle bir parti, işçi sınıfını trade - union'cu yolundan vazgeçirmeye ve bu sınıfı bağımsız bir siyasi kuvvet haline getirmeye muktedir. Parti, işçi sınıfının siyasi başıdır.»⁽⁶⁾

Böyle bir partinin en temel özellikleri şunlardır:

● Parti, işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesidir.

● Partinin temel kadrolarını profesyonel devrimciler oluşturur.

● Parti bir tek örgüt değildir. Profesyonel devrimcilerden oluşan en dar kümelerden, parti üyesi olmayanları da barındıran geniş örgütlere kadar uzanan (işçi sendikaları, işçi, köylü kooperatifleri, işçi, köylü birlikleri, gençlik, kültür örgütleri...), onları da içeren bir örgütler ağıdır.

● Parti demokratik merkezîyetçilik ilkelerine göre çalışır.

● Parti köylü yığınları ile sıkı bağlar kurar, köylüler örgütler, devrimci köylüler parti çizgisinde eyleme sokar, DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'ni oluşturur, kitle çizgisini gerçekleştirir.

● Parti, bilimsel sosyalizm ilkeleri üzerine inşa edilmiştir ve onun devrimci ilkelerine göre çalışır. Bilimsel sosyalizmi korur ve geliştirir. Her türlü oportünizme ve küçük burjuva ideolojisine karşı amansızca savaşı. Emperyalizme bağımlı bir ülkedeki bir işçi sınıfı partisinin bütün örgütsel esaslarını yerine getirir. Strateji ve taktik meseleleri, program meselelerini çözümler ve parti çizgisini ortaya koyar. Parti yalnız ideolojik olarak değil, örgüt birliği ve demir disiplini açısından da sağlamdır.

Günümüz Türkiye'sinde böyle bir parti yoktur. Türkiye İşçi Partisi yukarıdaki niteliklere erişememiştir, ama bu göreve aday, bu potansiyele sahip tek parti olarak bulunmaktadır.

Böyle bir partiye yalnızca ve yalnızca işçiler üye olabilir, diye bir görüş ortaya atılamaz. Parti bilimsel sosyalizmi kabul eden, eylem içinde, verilen görevler ile sınamış bütün marksist - leninistlere açıktır. DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'ndan önceki dönemde proletaryanın temel müttefiki olan yarı - proleterler ve yoksul köylüler, parti içinde nicel bir güç olarak da yer alabilirler. Ama bütün bunlar, partinin, KESİNTİSİZ DEVRİM'i amaçlayan partinin, işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının öncü müfrezesi olduğu gerçeğini asla değiştiremez.

Bugün Türkiye'de sosyalizme giden mücadelenin emekçi partisi elinde başarıya ulaşacağını söyleyen, işçi sınıfı partisinin daha başından emekçi partisi esaslarına göre kurulmasını öngören sağ sapık görüşler geliştirilmektedir. DEVRİMCİ HALK CEPHESİ içinde, halkın özlemlerini dile getirecek, bunları proletaryanın asgari programı çerçevesinde değerlendirecek olan parti, halkın partisi olacaktır.

Demokratik halk iktidarından önceki dönemde işçi sınıfı partisinin halkın partisi olacağı gerçeğini, partinin

(6) J. Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, Ankara 1969, s. 98.

şu andaki kuruluş esasları üzerine yansıtmak devrimci işçi sınıfı partisinin vuruculuğu açısından son derece tehlikelidir. Ayrıca bugün bir yandan «proletaryanın özörgütü kurulamaz» yada «proletaryanın özörgütü 'gerçek demokrasi' ortamında kurulur» yada «bizim partimiz milli kuruluş cephesidir» şeklindeki görüşler ile, öte yandan şu andaki TİP'i gerçek işçi sınıfı partisi olarak kabul eden görüşler öзде sağ oportünizm örnekleridir.

İşçi sınıfı partisinin bünyesinde oluşacağı Türkiye İşçi Partisi, Türkiye'deki işçi sınıfının örgütlenmesine terörlle set çeken çok uzun bir dönem sonunda, 27 Mayıs'la doğan kısmi demokrasi ortamında kurulmuş ve bu ortamın mevcut bütün hastahklarını bünyesinde taşımıştır.

Bu dönem, Türkiye'de solun tek siyasal örgütü olan ve sol kadroları bünyesinde toplayan TİP, 1965'e kadar meşruluk kazanma kavgasını sürdürmüştür. Meşruluğunu 1965'te halkoyu ile de tescil ettiren TİP'in yapısındaki hastahklar, bu tarihten sonra adamakıllı suyüzüne çıkmıştır.

TİP, bir işçi sınıfı partisi değil, bir kitle partisi hüviyetinde ortaya çıkmış, sınıflararası ittifakları da kendi bünyesi içinde kurmaya çalışmıştır. Gerçek sosyalist olup olmadığına bakılmadan partiye herkes alınmıştır. Bu yapıyla partiye küçük burjuva sosyalizmi, reformizm hakim olmuş, proleter sosyalizmi örgüt içinde yayılmamış, proletaryaya politik bilinç aktarılmamış, aktarıma çabaları da gösterilmemiştir.

TİP programı, kendi içinde bir açıklık gösterememiş, somut hedefleri sıralayamamış, işçi sınıfının asgari programı ile azamî programını birbirine karıştıran bölünmeleri içermiştir. Merkez, teşkilatla sağlam bağlantı kuramadığı ve bilimsel sosyalizmin ilkelerini açıkça benimsemediği halde, ideolojik alanda otoriter merkeziyetçilik yürütmüş, parti içinde tartışma ve bilimsel sosyalist ilkelere yönelme ortamı engellenmiştir. Disiplin kurullarının bu hatalı anlayışla işletilmesi, bugün sosyalist harekettteki kaosu doğmasında başlıca nedenlerden biri olmuştur.

İttifakları parti bünyesinde kurmağa kalkışıldığı için, parti dışındaki diğer ilerici güçlere sırt çevrilmiş, bunların devrimci mücadeleye katkısı küçümsemiştir. Özellikle 1965'ten sonra tek çalışma biçimi olarak «parlamentarizm» benimsenmiş, teşkilat hareketsizliğe itilmiştir. Parti işçi, köylü hareketleri ve diğer ilerici grupların hareketleri içinde alması gereken öncülük görevini üstlenmemiştir.

Bugün ise partiye sol sekte tutum gösteren bir hizip hakimdir. Türkiye sosyalist hareketinde gruplar gerçeğini tanımayan bugünkü yöneticilerin sürekli olarak ileri sürdükleri diğer grupları tasfiye görüşü uygulanacak olursa, devrimci mücadele tam bir çıkmaza girecektir.

Bugün parti içindeki çelişme, proleter sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmi arasındadır. Bu çelişme, uzlaşmaz bir çelişmedir.

Küçük burjuva sosyalizmi, bilimsel sosyalist teorinin proletaryanın ideolojisi olduğunu kabul etmez yada kabul eder görünür, ama gerçekte proleter ideolojisine sırt çevirir. İşçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel ve donanmış gücünün öncülüğünü benimser görünmesine rağmen, fır-

sat buldukça bu ilkeleri reddeder. Küçük burjuva sosyalizmi (genel olarak oportünizm) çoğunlukla sağ sapma şeklinde ortaya çıkar; hakim özellikleri şunlardır:

İşçi sınıfının devrimci öncülüğünü tanımamak yada köylülerin rolünü tamamen inkar etmek, populizm, revizyonizm, uzlaşmacılık, tahrifçilik, kayıyrukçuluk, pasifizm, ekonomizm ve tüm küçük burjuva hastahkları (küçük burjuva heyecanlılığı, sekterlik, dar görüşlölük, acelecilik, keskin sol gevezelik...)

Küçük burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizmi arasındaki bu uzlaşmaz çelişme, bugün için proleter sosyalizminin lehine çözülmeye başlamıştır. Partimiz içinde bugün için suni olarak varolan değişik hiziplerde yeralmasına rağmen, işçi sınıfı sosyalizmine inanan yürekli, devrimci militanlar vardır. İşte bu somut durumlar bizi TİP içinde üstün bir enerji ile çalışmaya sevketmekte, TİP'i işçi sınıfı partisi haline dönüştürmeye zorlamaktadır.

Yukarıda saydığımız TİP'in geçmiş hatalarını da göz önüne alarak TİP'i işçi sınıfı partisi haline dönüştürmeye nasıl zorlarız? KESİNTİSİZ DEVRİM'i savunan biz sosyalistlerin en önemli sorunu budur. Sosyalist hareket içinde birlik, parti içinde birlik, bilimsel sosyalist teorinin ışığında ilkeler etrafında birlik, işçi sınıfı partisi içinde birlik olmalıdır. İlk ağızda yapılması gereken şey, TİP içinde bilimsel sosyalizmi hakim kılmak, TİP'i işçi sınıfı partisi haline getirmek için bütün imkanları zorlamaktır. Bunun için:

• Öncelikle ANİ'nin 172. sayısında belirttiğimiz gibi, TİP içindeki grupların varlığını kabul etmekle yola başlamak gerekir. Gruplar gerçeğini tanımak, bizi suni tasfiye hareketlerince ve yeni yeni bölünmelere karşı uyanık kılacaktır. Aksi tutum, sol sekter bir tutum olacaktır.

Bugün TİP içinde çeşitli yan örgütler yada bağımsız yayın organları etrafında toplanan gruplar vardır. Bütün bu gruplar arasındaki çelişmelerin, uzlaşmaz çelişme etrafında, yani küçük burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizmi, devrimci sosyalizm ile oportünizm arasında odaklaşmasını sağlamalıyız. Oportünist olmayan, sağ ve sol sapmalara düşmeyen, bilimsel sosyalist ilkelere göre çalışma potansiyeli gösteren bütün devrimci militanlar arasında bağ kurmaya çalışmalıyız.

• Küçük burjuva sosyalizmine karşı savaşp bilimsel sosyalist ilkeler etrafında TİP'i işçi sınıfı partisi olmağa zorlamak amacıyla TİP içinde ideoloji ve örgüt birliğine yönelmeliyiz. Partinin işçi sınıfı partisine dönüştürülmesi sürecinde ortaya çıkacak yeni yeni sapmalara karşı uyanık bulunmalı ve farklı yeni metodlarla bu sapmaları düzeltmeliyiz.

• Bütün bu çalışmalarımızda Lenin'in «Birleşmeden önce sınır çizgilerinin çekilmesi gerekir» ilkesine göre hareket etmeliyiz. Birleşmeden önce sınır çizgileri çekmek, her kümeyi kendi hatalarından arıtmaya sevkedecektir. Hatalardan arınmak, gerçek devrimcilerin birliğinde esas olmalıdır. Gerek aynı grup içinde, gerekse ayrı gruplar arasında eleştiri, gerçek özeleştir ve ikna metodları kullanılmalıdır.

«Hataları arındırma amacıyla devrimci terör gerekir» görüşleriyle mücadele edilmelidir.

● Küçük burjuva sosyalizmine karşı bilimsel sosyalist ilkeler üzerinde devrimcilerin birliğini gerçekleştirip TIP'i işçi sınıfı partisine dönüştürmek çabası somut pratik içinde gerçekleştirilmeli, eylem - örgütlenme - eylem yöntemi kullanılmalı, EYLEMDE BİRLİK ilkesi esas olmalıdır.

Ortak eylem grupları oluşturmali, eylemler üzerinde somut olarak tartışılmalıdır. Eylemde daha yakın ilişkiler kurarak gerçek birlik temeli sağlanmalıdır. Yoksa parti etrafında olmayan işçi sınıfı mücadelesinden, devrimci mücadeleden kopuk ideolojik mücadeleler, kısır akademik tartışmalar havada kalacak ve hiçbir çözüm getirmeyecektir. Bu arada, partiyi «eski birlik ve beraberliğine kavuşturmak»tan söz ederek eski oportunist tutumunu tekrar partiye musallat etme tehlikesi gösteren eğilimlerle mücadele etmek gerekir.

Bu örgütsüzlük döneminde, sosyalist mücadelenin yeni saptamalara açık olduğu bu ortamda, kendimize güvenerek böyleleri için bir çalışmaya girmedikçe acil görev, örgütlenme görevi, kitle çizgisi, DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'ni lafta kalmaktan öteye gidemeyecektir. Bilimsel sosyalist ilkeler etrafında birleşebilmek, küçük burjuva sosyalizmine karşı etkin bir mücadele verip proleter sosyalist hareketi rayına oturtabilmek için elimizde partiden başka neyimiz var ki!

Bugün Türkiye solunun niteliği sürekli bölünmedir. Ama bu bölünme artık sübjektif olmayan tartışmalara, doğru devrimci görüşlere dönüşmek eğilimini göstermektedir. Bugün bilimsel sosyalizmi savunduğunu iddia eden bütün gruplar, keskin grup bireyciliğini, sekte çalışmaları tarzını elden bırakmak zorundadırlar: Ya marksist - leninist doğrular yada grup bireyciliği ve sekte çalışmaları tarzı...

«Benim dediğime geldiler», «Bizim söylediklerimizi tekrarlıyorlar», «kim ki, bizim gruptan değildir, o mutlaka oportünisttir» diyen bütün mekanist görüşler, keskin grup bireyciliği olup, devrimci mücadeleyi saptırır. Dünya proleter devrimciliğini yalnızca kendi tekellerinde tutan, marksizm - leninizmin doğrularının genel dağıtımcısı gibi davranan bütün küçük burjuva eğilimleri tasfiye edilmelidir. Marksist - leninist doğrular hiç kimsenin yada hiçbir grubun tekelinde değildir. Sübjektivizmi bir yana bırakıp, sahte «ajanlık» suçlamalarını daha dikkatli yönetip, proleter sosyalist hareketimizi objektif temeline oturtmalıyız. İlkeler üzerinde kamplaşma bütün çalışmalarımızda esas olmalıdır. Entelektüel bireycilik yada ideolojik fetişizmi hemen yokolmağa mahkum edilmelidir.

Hiçbir gruba yada hiçbir kişiye değil, marksist - leninist doğrulara teslim olmak; yada doğrulardan kaçıp grup fetişizmini sürdürüp ihanet içinde olmak.

Proleter sosyalist hareketimizde ideolojik, politik, örgütsel çalışma açısından çırtaklık devresini geçiriyoruz. Bunu bilerek Türkiye işçi sınıfına ve dünya proleter sosyalist hareketine karşı, devrimci dürüstlüğü göstermek zorundayız.

kesintisiz devrimde proletarya hegemonyası

Ülkemizde devrimci mücadelenin hakim yönü, KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde işçi sınıfı öncülüğünde baş düşman emperyalizme, işbirlikçilerine ve emperyalizmin müttefiklerine karşıdır. Ama bu, mücadelenin sınıf temelli olmaması anlamına gelmez. Bu mücadele içinde «proletaryanın öncülüğü» demek, proleter sosyalizminin, öncülüğü demektir. Söz konusu öncülük, bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda «ideoloji» öncülüğü, işçi sınıfı partisinin «örgüt» öncülüğü, bu örgütün belirleyeceği strateji, taktik kılavuzluğunda «politika» öncülüğü ve giderek sıcak savaş döneminde işçi sınıfının «donanmış gücü»nün fiili öncülüğüdür. «Öncülük» kavramı, yukarıda saydıklarımızı içerir. İşçi sınıfının öncülüğü, her bakımdan bağımsız olmalıdır. Bu özellik çok önemlidir.

Ülkemizde proleter sosyalist mücadelenin anti-emperyalist hedefi dışında bazı ilerici güçlerin işçi sınıfı dışında gelişebilecek anti-emperyalist hareketleri olabilir. İşçi sınıfı, anti-emperyalist görüşlü bu küçük burjuva radikalist hareketlerince öncülük etmek için çalışacak, bu hareketleri doğru yola zorlayacaktır.

Gerçekte proletaryanın ideolojik, politik öncülüğü proletaryanın öncü müfrezesiyle gerçekleştirilir. KESİNTİSİZ DEVRİM boyunca, ancak örgüt aracılığıyla bunların bağımsızlığı sağlanır.

Proletaryanın politik, ideolojik, örgütsel ve donanmış gücünün öncülüğü bir bütün içinde ele alınmak, biri diğerrinden soyutlanmamak gerekir. Günümüz Türkiye'sinde proletaryanın öncülüğünü sadece ideolojik öncülük olarak anlayan görüşler, yeni sapmaları getirmektedir. Öncülük sözü, ancak işçi sınıfının devrimci ittifakları ve DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nın nitelikleriyle anlam taşıyacaktır. KESİNTİSİZ DEVRİM'in işçi sınıfı öncülüğünde sürekli olarak geliştirilebilmesi, yalnızca iktisadi alanda değil, ideolojik, politik alanda da sonuna kadar götürülebilmesi, geriye, kapitalizme dönüş çığlıklarının yokedilmesi, ancak gerçek bütünsel bir öncülükle mümkündür.

KESİNTİSİZ DEVRİM, başından sonuna kadar işçi sınıfının öncülüğünü gerektirir. DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nde nicel olarak yarı proleter ve yoksul köylülerin ağır basması, proletaryanın öncülüğünün yokedildiği anlamına gelmez. Türkiye'de yarı proleterlerin ve özellikle devrimci yoksul köylülerin nicel çoğunluğu açık bir gerçektir. Ama, bu KESİNTİSİZ DEVRİM'i köylülük üzerine temellendirmek demek değildir. Siyaset ile, ideolojisi ile, örgütü ile, donanmış gücü ile proletarya KESİNTİSİZ DEVRİM'in başından sonuna kadar öncüsüdür, devrimin yöneticisidir. Devrim boyunca «proletarya - emekçi» hegemonyasından söz eden ve mücadelelerini bu temel üzerine kuran bütün görüşler birer sağ sapmadır.

KESİNTİSİZ DEVRİM'in başından sonuna kadar öz güç, proletaryadır. DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nı kurma sürecinde temel müttefik, yoksul köylüdür. Yoksul köylü de sosyalizmin ileri dönemlerinde kaybolur. Biz, öz güç ve temel müttefiki nicel durumları ile değil,

süreç içinde aldıkları objektif duruma göre belirleriz. Sürekli yer değiştirmekte olan, ya proleterleşen, yada bir üst tabakaya geçen yoksul köylüleri öz güç olarak düşünemeyiz. Stratejide öz gücümüzü yer değiştiren yada kaybolan sınıf ve tabakalarda değil, toplumumuzdaki tek gerçek devrimci sınıfta buluruz.

«Mutlak Demokratik Halk İktidarı, işçi sınıfının önderliğini gerektirir. Çünkü en ileri görüşlü, en az bencil ve en bütünsel devrimci sınıf, işçi sınıfıdır. Tüm devrim tarihi gösteriyor ki, işçi sınıfının önderliğinde yapılmayan devrimler başarısızlığa uğramakta, işçi sınıfının önderliğinde yapılanlar ise, zafere ulaşmaktadır.»⁽⁷⁾

«Öncülük» de lafta kalmamalı, DEVRİMCİ HALK CEPHESİ içinde bu somut pratikte gerçekleştirilmelidir. «Öncü olduğunu, öncü birliği olduğunu söylemek yetmez, böyle davranmalıyız ki, bütün öteki birlikler bizim başta yürüttüğümüzü anlasınlar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar. 'Öteki birliklerin' temsilcileri, bir 'öncü' olduğumuzu söylediğimiz zaman sadece bu sözümüzle yetinecek kadar saf mıdır?»⁽⁸⁾.

İşçi sınıfı ve müttefikleri

İşçi sınıfının devrimci kavgası, ancak stratejik ve taktik meselcelerdeki açıklık ile başarıya ulaşır.

«Stratejinin konusu, devrimin belirli bir aşamasını temel kabul ederek, proletaryanın başlıca darbesinin doğrultusunu tesbit etmek; devrimci kuvvetlerin uygun surette tertibi (başlıca yedek kuvvetler ve ikincil kuvvetler) planını hazırlamak; devrimin belirli aşaması boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için mücadele etmektir... Strateji, devrimin temel kuvvetleri ve bu kuvvetlerin ihtiyaçlarıyla uğraşır. Devrim yeni bir aşamaya her geçişinde strateji değişir. Fakat belirli bir aşama boyunca, esas itibarıyla strateji değişmez...

«Taktiğin konusu, nisbeten kısa olan hareketin med ve ceziri, devrimin hızlanması ve yavaşlaması devresinde proletaryanın davranış çizgisini tesbit etmek, eski mücadele ve örgütlenme şekillerinin yerine yenilerini koyarak vb. çizgisinin uygulanması için mücadele etmektir... Taktik, stratejinin bir parçasıdır. Stratejiye tabidir ve stratejiye hizmet etmekle yükümlüdür.»⁽⁹⁾.

Emperyalizme bağımlı az gelişmiş ülkelerde KESİNTİSİZ DEVRİM'in ilk dönemlerinde demokrasi ve bağımsızlık savaşını tek başına proletarya yürütemez. KESİNTİSİZ DEVRİM'in başarısı için proletarya ülkedeki bütün anti - emperyalist ve demokratik güçleri en geniş yığınlar halinde devrimci mücadeleye seferber etmek zorundadır. «Yalnız öncü ile başarıya ulaşmak imkansızdır. Henüz bütün işçi sınıfı ve büyük kitleler öncüyü doğrudan doğruya destekler bir durum takınmadan, hiç değilse hayır-

(7) Mao Tse tung, Selected Works, Cilt IV, s. 422. Konuşma 30 Haziran 1949 da yapılmıştır.

(8) V. I. Lenin, Ne Yapmalı, Zamanımızın En Acil Meselesi, Sol Yayınlar, Ankara 1968, s. 106.

(9) J. Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Yayınları, Ankara 1969, s. 80-82.

hak tarafsızlık tutumu takınmadan öncüyü tek başına keşin savaşa sürmek, sadece alınmak değil, cinayetir de... Bütün işçi sınıfının, sermayenin ezdiği geniş emekçi kitlelerinin böyle bir tutarı takınmaları için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. Bunun için işçilerin kendi tecrübeleri gerekir.⁽⁶⁶⁾

İşçi sınıfı kendi iktidar mücadelesinde karşısındaki egemen güçlerle çelişme halinde olan diğer sınıf ve tabakaları devrimci mücadeleye sürecek, bir başka deyişle onlara öncülük edecek, onları yönetecektir. Bu güçlerin hepsinin özenmelerinin sosyalizmi olduğunu söylemek yanlıştır. Ülkemizde emperyalizm, işbirlikçiler ve emperyalizmin müttefikleriyle çelişme halinde olanların en alt katmanları, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişmenin artması oranında sosyalizmi amaçlayacak duruma gelebilirler. Devrimci mücadelenin belli dönemlerinde o anlık objektif ve sübjektif hedefleri sosyalizm olmayan bazı tabaka ve zümreler de işçi sınıfı yanında devrimci bir fonksiyon kazanırlar. Emperyalizme bağımlı ülkemizde işbirlikçiler ve emperyalizmin müttefiklerine karşı verilen mücadelede sosyalist olmayan, ama anti - emperyalist ve demokratik güçleri de hesaba katmak gerekir. Günümüz devrimci mücadelesinde proleter sosyalizmi ve işçi sınıfı öncülüğündeki bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerinin de bütünselliğini ve bu bütünsellik içinde ayrı konularını unutmamak gerekir. Her iki mücadele arasında fark gözetmemek, ikisini de özdeş saymak yanlıştır, KESİNTİSİZ DEVRİM'i tahریف etmektir.

Bugün ülkemizde önümüzdeki devrimci mücadelenin hedefi, emperyalizmi, işbirlikçileri ve emperyalizmin müttefiklerini yoketmektir. Bu mücadelede işçi sınıfı öz güçtür. Bütün devrimci yoksul köylüler, temel müttefik olarak geniş yığınlar halinde mücadeleye seferber edilirler.

Emperyalizme bağımlı bir iktisat politikası güden Türkiye'de, gerek tarımda, gerekse sanayide proleterleşme süreci hızlanmaktadır. Üretici olan kollarla çalışan işçilerin sayısı artmaktadır. Fakat Türkiye ekonomisi yine de tarıma bağımlılığını sürdürmektedir. 1969 yılında sigortalı işçisi 1 milyon 200 binin üstündedir. Sendikalı üye sayısı 1968'de 1.057.928 iken bu sayı gittikçe artmaktadır. 1969 yılında yurt dışındaki işçilerin sayısı 300 bini aşmıştır. Özellikle imalat sanayisindeki işçi sayısı büyük bir hızla artmaktadır. İstatistiklere giremeyen küçük üretimde çalışanlar ve tarım işçileriyle birlikte Türkiye'deki işçi sınıfı 3,5 milyon dolaylarında hesaplanmaktadır. Tarımdaki kapitalistleşme nedeniyle bir yandan mülksüzleşme, öte yandan makinalaşmanın yarattığı işsizlik büyük kitleleri kentlere göçetmeğe zorlamakta, ve tarımda proleterleşmeyi artırmaktadır.

Bugün Türkiye'de işçi ana babadan doğan işçi sayısının artması, işyerlerinin giderek büyümesi, büyük şehirlerdeki güçlü işçi örgütlenmeleri (kaba olarak işçilerin 1/4'i İstanbul'da, 1/5'i İzmirde, 1/10'u da Ankara'da çalışmaktadır), ekonomik ve demokratik haklarını elde etmek için çalışan işçileri her geçen gün biraz daha bilinçlendirmektedir.

(66) V. İ. Lenin, Aktaran J. Stalin, a.g.e. s. 91.

Bu bilinçlenmede işyerlerinin küçüklüğü, kadın-çocuk oranının fazlalığı, işçinin köy ile ilişkilerinin sürmesi (ama öte yandan bu köylülerin bilinçlenmesine de yaramaktadır), geçici işçiliğin, sarı sendikaların, Amerikan tipi sendikacılığın yaygınlığı, hakim sınıfların baskısı, sendika ve sigortaların yetersiz oluşu nedeniyle iş kaybetme korkusu, küçük burjuva ideolojisi ve sloganlarının bütün toplumla beraber işçi sınıfına da enjekte edilmesi, sinema, basın vb. ile yaratılan küçük burjuva özlemleri, kültürel beyin yıkama, en önemli engelleyici faktörler olarak belirmektedir.

Türkiye’de burjuvazi, milli bir sanayii gerçekleştirmeye yerince, emperyalizmle işbirliği yapmakta ve yabancı sermayenin temsilciliğini tercih etmektedir. Türkiye’nin en büyük mali işletmeleri, bankalar, holdingler, emperyalizmin baş işbirlikçisi durumundadır. Mali sermaye, Türkiye’nin hızlı kalkınmasını sağlayacak sanayi yatırımlarına değil, ihracat, ithalat, ticaret, bankacılık, sigortacılık ve montaj sanayii gibi rizikosuz, kârı yüksek vurgun alanlarına yönelmektedir. Banka sermayesi, bir aracı - tefeci zümreyi besleyerek, onu küçük burjuvazinin başına bela etmektedir. Devletçilik politikası ise, devlet teşebbüslerini besleyen, halktan aldığı kaynakları burjuvaziye aktaran bir emmebasma tulumba şeklinde işletilmektedir.

Mali sermayenin Türkiye’de tekelleşme ve holdingleşme eğilimi son yıllar içerisinde daha da hızlanmıştır. Devlet sektörü dışındaki başlıca sanayi alanları yurt ölçüsünde küçük imalat kesiminin kredi ihtiyaçları, tekkeci kapitalin elindedir. Halk sektörü adı altında faaliyete geçen holdingler yoluyla da küçük burjuvazinin ve emekçi sınıfların küçük tasarruflarına el atılmakta, küçük üreticilik temerküze, holding parçası haline gelmeye zorlanmaktadır. İşçilerin ücretlerinden kesilen paralarla sağlanan finansman kaynakları işçilerin sosyal güvenliğine değil, kapitalist gelişmenin emrine verilmektedir. Küçük burjuvazinin asker kesiminin kanunla kurduğu Ordu Yardımlaşma Kurumu da kısa zamanda dev bir holding haline gelmiş olup şimdi de yabancı sermaye ile ortak yatırımlara girişmektedir.

1969 yılında İstanbul’da toplanan Dünya Ticaret Odaları Kongresi’nde baş kapitalist Watson, sermayenin sınır tanımadığını ve enternasyonalist bir yapısı olduğunu açıklayarak Türkiye’deki kapitalistlerin de emperyalist sermayenin işbirlikçisi olduğunu belgelemiştir. Türkiye’de emperyalizmin güdümündeki kapitalistleşme hareketinin uzlaştığı son nokta, büyük kapitalistlerin ve emperyalizmle bütünleşen büyük bürokratların da gayretiyle Ortak Pazar’a kapılanma teşebbüsü olmuştur.

Talana dayanan plansız bir ekonomide enflasyonist baskıların da artması yüzünden, halk yığınlarının nisbi ve mutlak fakirleşmesi hızlanmakta, halk kitleleri büyük bir rahatsızlığa sürüklenmektedir. Personel Kanunu Tasarısı’na gösterilen şiddetli tepki, bu rahatsızlığın somut bir örneğidir.

Bugün emperyalizme bağımlı ülkemizde işçi sınıfının müttefikleri genel olarak şunlardır:

● YARI İŞÇİLER VE YOKSUL KÖYLÜLER:

Topraksız yada az topraklı olup da, kendi toprağı dışın-da mevsimlik tarım işçisi olarak yada götürü olarak çalışan köylüler, hayvancılık yapan ama çok az sayıda hayva-nı olan ve geçimini çalışmakla sağlayan köylüler, çıraklar, gezgin küçük el sanatkarları, geçici işçiler. Bunların tümü, emeklerinin hiç olmazsa bir kısmını satarlar ve sömürülürler. Yarı işçiler, bir geçiş süreci içindedirler. Proleterleşme ve bir üst tabakaya yükselebilme hareketliliği gösterirler. Ama, genel olarak günümüz Türkiye'sinde yarı işçiler ve yoksul köylüler, sürekli bir yoksullaşma ve proleterleşme süreci içindedirler. Yarı işçiler ve yoksul köylüler, işçi sınıfının temel müttefikidir. Devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'na gidişte başlıca güçtür.

«...Üçüncü olarak fakir köylü: Çin'de fakir köylüler, ziraat işçileriyle birlikte zirai bölgeler nüfusunun yüzde 70'ini teşkil ederler. Fakir köylüler, ya hiç toprağı olmayan yahut yetersiz miktarda toprağı olan geniş köylü kitleleri, zirai bölgelerin yarı proletaryası, Çin inkılabının en sağlam kuvveti proletaryanın tabii ve en güvenilir müttefiki ve inkılabın başlıca gücüdür. Fakir köylüler ve orta köylüler, ancak proletaryanın önderliği altında kurtuluşlarını sağlayabilirler. Proletarya da, ancak fakir ve orta köylülerle sağlam bir ittifak kurduktan sonradır ki, inkılabı zafere ulaştırabilir. Bu ittifak kurulmadan zafer imkansızdır.»⁽¹¹⁾

● KÖY KÜÇÜK BURJUVAZİSİ: Genel olarak toprağı sahip olan yada toprağı olmayıp toprak kiralayabilen, emeklerini satmayan, başkalarını sömürmeyen, ama emperyalizmin müttefiki tüccar, tefeci, bezirgan tarafından sömürülen orta köylüler. Bunlar emperyalizmin hegemonyasından dolayı kapitalistleşemezler, sürekli olarak yoksullaşma tehdidi ile karşı karşıyadırlar.

● ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİSİ: Ufak üretici, esnaf, küçük tüccar, zanaatkar, resmi ve özel işletmelerdeki işbirlikçi burjuvazi ile tamamlanmayan memurlar, küçük rant sahipleri, üretici olmayan kollarda çalışan hizmetliler. Bunlar genel olarak işbirlikçi büyük ve orta sermaye tarafından yokedilmek tehdidi ile karşı karşıyadırlar. Emperyalizmin gelişiminin kendi aleyhlerine olacağını bilmelerine rağmen, özlükleri kapitalizme yöneliktir. Zaman zaman ilerici hareketlere katılmalarına rağmen, kaypaktırlar, korkaktırlar, gelirleri sürekli olarak tehdit altındadır.

Türkiye'de köylülerin gerek toprak kavgaları, gerekse ürünlerini pazarlama, kredi müesseseleri, tefecilik konularındaki mücadeleleri tüm ülke çapında yankılar uyandırmakta, iyice yayılmaktadır. Bugün köylü hareketleri dev bir olay olarak gelişmektedir. Yoksul köylüler olmadan DEVRİMCI HALK CEPHESİ'ni kurmak imkansızdır. Yoksul köylüyü ihmal etmek, onu yok saymak, yoksul köylü olmadan bir devrimden söz etmek, temel ittifak olan işçi - köylü ittifakını reddetmektir, KESİNTİSİZ DEVRİM'e ihanettir.

Ayrıca, bütün kapitalist ülkelerdeki proleterler, dün-

(11) Mao Tse tung, Yeni Demokrasi, Sosyal Sayınlar, İstanbul, s. 96.

ya sosyalist ülkeleri, ve emperyalizme karşı savaşılan bütün dünya halkları da işçi sınıfının doğal müttefikleridir. Halkların devrimci mücadelesi, onların emperyalizme indirdiği her darbe, aynı zamanda bizim de başarılarımızdır. Doğal müttefiklerimize karşı tutumumuz, proleter enternasyonalizmi ilkelerine göre düzenlenir.

ortadoğu devrimci çemberi

Türkiye işçi sınıfının doğal müttefikleri arasında kendisine en yakın olanları mutlaka Ortadoğu devrimcileri ve Ortadoğu halklarıdır. Bugün emperyalizm Ortadoğu'da dört bir yandan sıkıştırılmakta, emperyalizmi Ortadoğu'dan kendine bağlı bütün unsurlarıyla sürmek için üstün bir mücadele sürdürülmektedir. Saldırgan emperyalizm son bir gayretle Ortadoğu'da tutunabilmenin yollarını aramaktadır. Ortadoğu'da helenizmi ve siyonizmi kullanarak halkları zayıf ve dağınık tutabilmek için her yola başvurmakta, Türk - Kürt, Türk - Rum, Kürt - Arap, Yahudi - Arap... emekçi halklarını birbirine düşürmek istemektedir. Ama Ortadoğu'da marksist - leninist'lerin mücadeleyi etkilemeye başlamaları, devrimci mücadeleyi çok güçlü kılmış, emperyalizm ve ona bağlı unsurlar yeni yaralar almaya başlamıştır. Bugün Ortadoğu'da emperyalizme ve ona bağlı unsurlara karşı fiili bir ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİ oluşmuştur.

Türkiye sosyalistleri, devrimci mücadelelerini ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİ içinde değerlendirmelidirler. Ortadoğu'da emperyalizme karşı savaşılan halkların dayanışmasını artırmak, emperyalizme karşı en geniş yığınları seferber etmek, ORTADOĞU DEVRİMCI ÇEMBERİ'ni güçlendirmek görevimiz olmalıdır. Ortadoğu'da emperyalizmin her bir adım gerileyişi, Ortadoğu'da küçük burjuva ideolojilerinin öncülüğünün kırılıp marksizm - leninizmin devrimci mücadeleye hakim kılması, bizim de zaferimiz olacaktır.

devrimci halk cephesi

KESİNTİSİZ DEVRİM teorisi, işçi sınıfına, kendi partisini gerçekleştirme görevinin yanı sıra, başta yarı işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere, çıkarları emperyalizm, onun işbirlikçileri ve müttefikleriyle çelişen bütün sınıflar ve tabakaları DEVRİMCI HALK CEPHESİ içinde toplamayı emretmektedir. Devrimci cepheye sokamadığınız, ortada kalan tabaka ve zümrelere karşı tutumumuz, onların en azından sürekli tarafsız kalmalarını sağlayıp halk düşmanlarından tecrit olmalarını gerçekleştirmektir.

Hemen belirtelim ki, HALK demekle, işçi sınıfına ve onun yukarıda saydığımız *dostlarını* anlamaktayız. Yani, proletarya ile birlikte, başta yarı işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere, Türkiye'de emperyalizme ve ona bağlı unsurlara karşı çıkan sınıf ve tabakalar «halk» kategorisine girer. Doğal olarak halk kavramı da, KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde değişikliklere uğrayacaktır.

İşçi sınıfı ve onun dostları dışında kalan bütün sınıflar ve tabakalar, HALK DÜŞMANLARI'dır. Emperyalizmin

işbirlikçisi burjuvazi, emperyalizmle ittifak halinde bulunan bütün gericiler, toprak ağaları, tefeci - aracı zümre... hepsi halk düşmanıdır. Halkımızın, halk düşmanları ile uzlaşmaz çelişmesi vardır. Kimler bizim dostumuzdur, kimler düşmanımızdır, ve düşmanımızın gücü nedir, dostlarımızın gücü nedir meselesi, stratejimizin can alıcı noktasıdır.

DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ içinde nicel olarak devrimci yoksul köylüler çoğunluktadır. DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ, işçi - köylü temel ittifakı üzerine yükselir. DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ içinde işçi sınıfı partisi, politika, ideoloji, örgüt ve donanmış gücü bakımından bağımsızlığını korur ve önderlik için sürekli olarak mücadele eder DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ içinde sınıf mücadeleleri de devam eder. İşçi sınıfı partisinin DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ içindeki politikası, hem dostluk, hem mücadele politikasıdır.

DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ'ni kurma sürecinde, aynı zamanda işçi sınıfı partisi de güçlenecek ve gerçek bir işçi sınıfı partisi olma niteliği pekişecektir. İkili görev arasındaki diyalektik bağ budur. Yoksa, bazı sağ oportunistlerin sandığı gibi, işçi sınıfı örgütlenmesinin ve ittifaklar politikasının gerçekleştirilmesinin tümüne birden, «milli cephe politikası» adını takıp, onu temel politika olarak anlamak değildir.

Öte yandan, son günlerde çok yayılan ve her marksist - leninist deyimine önüne -deyim antiemperyalist kavramı içerdiği halde- «milli» kelimesini ekleyen küçük burjuva şartlanmasına karşı mücadele etmek zorunda olduğumuzu da belirtelim. Halklar Türkiye'sinde DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ'nde en geniş yığınların omuz omuza ortak düşmana karşı mücadele etmeleri gerektiği ortada iken, etnik meseleyi unutup «milli = antiemperyalist» kavramının daha henüz dar çevrelerde bile yeterince anlaşılmadığı bir dönemde «milli» edebiyatı yaparak küçük burjuva radikallerinin milliyetçi duygularına gereksiz taviz vermek ve etnik grupları tereddüde, çekimserliğe itmek, hatta hatta etnik gruplar arasında *yeniden* dar milliyetçi görüşlerin ortaya çıkmasına sebep olmak, onları şovenizmin ve oportünizmin kucağına itmek, tek kelime ile DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ bozgunculığıdır.

DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ içinde her türlü sağ sapma ve kuyrukçuluk eğilimine karşı şiddetle mücadele edilmeli, yalnızca ittifaklara önem veren «ittifak devrimciliği» mahkum edilmeli, sözde «hem dostluk, hem mücadele», gerçekte, «hep dostluk, mücadele yok» eğilimleri tasfiye edilmeli, cephe içinde küçük burjuva radikallerine karşı çok esnek taktikler geliştirilmelidir.

İşçi sınıfı partisinin kesin öncülüğünde kurulan ittifakların başarılı olması, işçi sınıfının asgari programının Türkiye gerçeklerinden çıkarılmış olmasına bağlıdır. İttifakların hangi esaslar üzerinde olacağı, neler vaadedeceğimiz açık olmazsa, başarılı olamayız. Sosyalist militanların, ittifaklar meselesini çok iyi anlayıp onu yurt çapında uygulayabilmeleri için asgari programdaki konuların iyice açıklığa kavuşması gerekir. Slogan ve çağrılarda etkili olabilmek için, özellikle ekonomik hedeflerde çok somut olmak ve bunların politik mücadele ile bağlantısını çok iyi

kurmak gerekir. Bunlar olmaksızın kitlelere soyut sloganlar vermek ve soyut hedefler göstermek zorunda kalırız. Oysa kitleler, soyut hedefler için soyut sloganlar etrafında toplanıp mücadele cimmezler. DEVRİMCİ HALK CEPHESİ içinde işçi sınıfı örgütü, bir yandan diğer sınıf ve tabakaların mücadelelerinin yetersizliğini, ideolojilerinin eksikliğini ve herhangi bir devrimci atılımda işçi sınıfı öncülüğü olmaksızın hedeflerine varmalarının imkansız olduğunu anlatır, bu anlatımı somut olaylarla güçlendirir; öte yandan, kendi asgari programını onlara benimsetebilmek için her yolu dener. Lenin'in belirttiği gibi, «Sayısız kitlelere eski iktidarın devrilmesinin kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu kendi tecrübeleriyle anlama imkanı vermek; devrimci şiarların doğruluğuna kendi tecrübeleriyle kanaat getirmelerine imkan veren mücadele araçlarını ve örgüt şekillerini ileri sürmek; işte görev budur.

işçi sınıfımızın sarsıcı ekonomik ve demokratik mücadelesini, siyasi alanda geliştirmeliyiz

İşçi sınıfımızın ekonomik ve sendikal mücadeleleri, geçen ay onbinlerin yığılca toplu direnişine kadar varan boyutlara ulaşmıştır. Devrimciler, bu hareketlerin siyasal bütüncülerini sağlamak, bağlaçlarını kurmakla görevlidirler. İşçilerin ekonomik mücadelelerine yardımcı olurken, bunları örgütleyip sarı sendikacılıkla mücadele yaparken, bütün işçi örgütlerinde görev alırken, diğer yanda siyasal mücadeleyi de yaymak, ekonomik mücadeleden siyasal mücadeleye geçişi sağlamak zorundayız. Bu alanda da proletar ideolojisini işçi sınıfına hakim kılarken, bozuk düzene yönelik bütün hareketlere işçi sınıfının dikkatini çekmeli, ittifakların gereklerini ve işçi sınıfının görevlerini anlatmalıyız. Bütün çabalarımızda, nihai hedefin SOSYALİZM olduğunu belirtmeyi asla ihmal etmeden, devrimci DEMOKRATİK HALK İKTİDARI önümüzdeki hedef olarak gösterilmeli, onun gerektirdiği yaygın ve merkezi örgütlenmeler konusunda çabalara girişilmelidir.

Devrimci sendikalara karşı hareketlerin tezgahlanmakta olduğu, emperyalizmin aracı Türk İş'in bütün devrimci işçiler tarafından mahkum edildiği, «genel grev» hakkının küçük burjuva radikalleri tarafından yozlaştırılmaya çalışıldığı böyle bir dönemde sendikalara karşı tutumumuz ne olacaktır?

Bu konuda ana ilkemiz, Lenin'in «En gerici sendikalarda bile çalışmak gerekir» ilkesidir. Başındaki yöneticilerin görüşleri ne olursa olsun (ki bunlar, ANF'ın 175-2. sayısında ayrıntılı bir şekilde eleştirilmiştir), bir işçi sınıfı partisi değil de, bir mesleki örgütler toplama olan DISK ve ona bağlı sendikacılar, bugün içlerinde en devrimci işçileri barındırmakta, en devrimci işçi eylemleri bu sendikaların bünyesinden çıkmakta, somut eylemler ile, işgal ve grevler ile ve son yılların en yürekli toplu direnişleriyle bilinçlenen işçiler, bu sendikaları savunup geliştirmektedirler. Görevimiz, DISK'E BAĞLI BÜTÜN SENDİKALARDA ÇALIŞMAKTIR.

**gelişen köylü hareketlerini
devrimci kanallardan akıtmaya
ve işçi köylü ittifakına
yönelmesini sağlamaya çalışacağız**

Köylü hareketleri örgütlendirildiği, düzenli bir şekilde yönlendirildiği, işçi sınıfı mücadelesi ile somut bağları kurulduğu takdirde güçlü bir silah olacaktır, dev bir olay olacaktır. Geçmişteki en büyük eksikliklerimizden biri de, köylü hareketlerinin ardından güçlü ve yaygın örgütlenmelere gidilmemesi olmuştur. Bunda temel siyasal örgütün olmamasının öte yandan bunu sağlayabilecek TİP'te ise kargaşanın ve küçük burjuva sosyalizminin hakim olmasının etkisi vardır. Bazı örgütlenmeler gerçekleştirilmiş (tütün ekicileri dernekleri gibi), ama bunların devrimci hareketle sürekli bağlantısı kurulamamış, özellikle toprak hareketleri konusunda hiçbir örgütlenme gerçekleştirilememiş, tarım işçilerinin dağınıklığı, örgütsüzlüğü süregelmiştir.

Köylü kitleleri toprak meselesine gittikçe daha fazla sahip çıkmakta, toprak mücadelesi gittikçe daha yaygınlık kazanmaktadır. Köylülerin gelecek yıllar içinde büyük toprak sahipleri, tefeciler, tüccarlar, aracılar ile çelişileri daha da keskinleşecektir. Tarımın kapitalistleşmesi, köylülerin topraktan sürülüşünü gittikçe daha hızlandırmakta, köy emekçilerinin sömürülmesi daha da artmaktadır. Bu alanda sosyalistlere büyük görevler düşmektedir.

Kırsal bölgelerde yürütülecek olan mücadelenin ana gücünü yoksul köylüler oluşturmalıdır. Kitlelerin yönecekleri hareketlilik içinde köylü hareketlerinin bir çığa dönüşmesini sağlamak gereklidir. Bütün köylü hareketleri, kitle çizgisi içinde değerlendirilmelidir. Kendiliğinden gelişen köylü hareketleri desteklenirken, aynı dertlere sahip yörelerin de harekete geçmesi sağlanmalıdır. Bu şekilde hem hareket alanı büyüyecek, hem de hareket tecrübesi ve kazandıkları açısından yöreler arasında dengesizlikler olmayacaktır.

Bütün köylü hareketlerinde önderlik meselesine çok dikkat edilmelidir. Önderlik köylülerden kopuk olmamalıdır. En devrimci köylüler olması açısından, yoksul köylüler, bütün köylü örgütlerinin önderi olmalıdırlar. Önderler, çok önden koşmamalı, arayışta bulunmamalı, fakat ortak hızı en çöge çıkarmalıdırlar. Bu alanda devrimciler, doğru hareket edebilmeleri, somut meseleleri saptayabilmeleri, bunun çağdaş emperyalizm ve ülke içi düzenle ilişkilerini kurup kitlelere sunabilmeleri için, köylülüğün özgül alanlarında pratiğe yönelik araştırmaları sağlamalıdırlar. Örneğin, pamuk yada tütün meselesi ele alındığında, bunun dünyadaki pamuk yada tütün monopollerinin ajanı ihracatçılar ve onların tüm yurda dağılmış araçları olan tefeci - araçlarla bağlantısı kurulmalı, Tekel'in ve diğer kuruluşların bu gruptan yana işlediği ortaya konmalıdır. Bu alandaki emekçilerin somut kredi, üretim aracı, pazarlama ve toprak meseleleri ortaya konmalı, son dönemdeki kapitalistleşme sürecinin nerelere varacağı hesaplanmalıdır.

Pratiğe yönelik böylesine çalışmalarla hem eylem hedeflerimiz, sloganlarımız, ve asgari programımızın parça-

ları belirlenmiş olacak, hem de hareketler yönelmesi gereken raya oturabilecektir.

Bütün tutucu ve gerici sendikalarda çalışabilmek için her imkanı zorlamalıyız. Diğer işçi örgütlerinde görev almıyoruz. Kooperatiflerde mücadele vermeli, çeşitli kültür ve sanat örgütlerini kazanıp yönlendirmeli, buralarda proleter sosyalist ideolojinin yayılmasını sağlamalı, gençlik örgütlerinde çalışmalıyız. Sürekli olarak yeni kişiler kazanıp onları eritmeli, yayın organlarında sesimizi duyurmalı, çeşitli yan örgütler oluşturmalı, bütün çalışmalarımızı parti etrafında en geniş yığınlar arasında yapmalıyız.

Devrimci eylemimizin başarı ölçüsü, kitlelerle kuracağımız bağlar olmalıdır. Bütün yukarıdaki eylemlerde kitleyi çok iyi yakalamak, kitlelerdeki dağınık düşünceleri kitle ile beraber toparlayıp sistemleştirmek ve bütünsel sosyalist teoriye yakışır biçimde kitlelere maletmek, somut hedefler göstermek, halkın anlayacağı, tekrarlayacağı somut kampanyalarla onları devrimci mücadeleye sevk etmek. Kendiliğinden gelme hareket kuyrukçuluğu yapmaktan kaçınmak. Onları yönlendirici olmak. Ajitasyon ve propaganda yoluyla yeni hareketler kotarmak, bütün bu hareketlerde yalnız slogan atıcı olmaktan kaçınmak, propaganda ve eylemde sürekliliği ve kalıcılığı sağlamak. Devrimci disiplini her yerde savunmak. Saflarımızın arılığını korumak. İşte görevlerimiz.

Yaklaşan emperyalizmin oyunu faşizm tehlikesine karşı her zaman DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'ni güçlendirmek için çalışmalıyız. Sosyalistler, faşist dönemlerden ya da faşizme yol açabilecek, genel olarak faşizm tehlikesinden söz edilen dönemlerden yararlanmalıdırlar. Bu dönem sürecince sosyalistler somut şartlara gerçekten uyabilen anti-faşist cephe taktikleri uygulamalı, faşizme karşı demokratik haklara sıkıca sarılıp DEVRİMCİ HALK CEPHESİ içinde demokratik istekli en geniş yığınları toparlayabilmeli ve bu mücadelede önderliği sözde demokratik istekli küçük burjuva radikallerine kaptırmamak için savaşmalıdır.

emperyalizm ve ona bağlı unsurlara karşı, halklarımızın omuz omuza mücadelesini sağlayalım

DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nin zafere ulaşabilmesi, içinde en geniş yığınları toparlayabilmesi, Doğu mesleisindeki doğru devrimci tutumumuza bağlıdır. Sosyalistler, her yerde ve her zaman Marx'ın «Başka bir ulusu ezen bir ulusun özgür olamayacağı» görüşüne ve Lenin'in «Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı» ilkesine sadıktırlar.

Sosyalistler, Doğu Sorunu'nu Türk - Kürt çelişmesi olarak değil, Türk - Kürt emekçi halklarıyla dogulu ve batılı egemen sınıflar arasındaki çelişmede görürler. Türkiye'de halklar arasında çelişme olduğundan sözeden, Türkiye'nin doğusunda Türk - Kürt çelişmesinin varlığını göstermek isteyen bütün antimarksist görüşlerle mücadele ederler. Kürtlerin demokratik haklarını elde etmelerinde bütün

güçleriyle mücadele ederler. Her türlü ırkçı, faşist hareket-
te halkların haklarını savunurlar.

Halkların gerçek kardeşliği ve eşitliği, ancak her türlü
ırkçı, şoven, asimilasyonist, sömürücü sınıf çıkarına da-
yanan *dar milliyetçi görüşlerle mücadele edilerek, halkların*
dillerine, öz benliklerine, kültürlerine gelişme olanağı tanı-
yarak yerine getirilir.

Proleter sosyalist mücadele sürecinde halklar mese-
lesi, devrimci meseleler dışında düşünülemez. Halklar me-
selesindeki yanlış görüşler, yanlış politik uygulamalar, her
zaman saflarımızda dağınıklık yaratacak ve **DEVİRİMCİ**
HALK CEPHESİ'ni zayıflatacaktır. Ortadoğu'da ve özel-
likle Türkiye'de halklar arasında, halkların devrimci küme-
leri arasında yanlış görüşlere karşı mücadele etmemek,
devrimcileri yanlışlara itmek, halkları birbirine düşürücü
«böl ve yönet politikasını» gerçekleştirmek isteyen emper-
yalizmin işine yarayacaktır.

Türkiye'de Türk ve Kürt halklarının gerçek kurtuluşu
ancak emperyalizme ve ona bağlı bütün unsurlara karşı
oluşturulan **DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ** ile gerçekleştirilecektir. Bu kavgada Türk ve Kürt sosyalistlerinin birliği
esastır. Halkların kardeşliği ve eşitliği üzerinde Türk ve
Kürt sosyalistleri, emperyalizme ve ona bağlı unsurlara
karşı **DEVİRİMCİ HALK CEPHESİ'**ni gerçekleştirip en
geniş yığınları harekete sokmalıdırlar. Bu mücadele için-
de Türk ve Kürt sosyalistleri, hangi taraftan gelirse gelsin,
her türlü küçük burjuva milliyetçisi eğilimlerle, Türklerin
yada Kürtlerin yalnız başına kurtulabileceğini savunan
yanlış iddialarla, şoven görüşlerle yada halklar nihilizmini
ortaya süren görüşlerle kıyasıya mücadele etmelidirler, bu
mücadelelerini **ORTADOĞU DEVİRİMCİ ÇEMBERİ**
içinde bütünleştirmelidirler.

Yukarıdaki ilkelerin çerçevesinde, kısa zamanda açık-
lık kazandırmanız gereken bir yığın mesele var. Genel ola-
rak tekelci kapitalizm, milli burjuvazi, bürokrasi, küçük
burjuvazi, kapitalizmin öncesi üretim biçimleri, doğu mese-
lelerine açıklık kazandırmak zorundayız.

Partinin taktik meselelerde, programlarında başarılı
olabilmesi için, özel olarak da şu meseleler açıklıkla ortaya
konulmalıdır:

Türkiye'de işçi sınıfının nicel durumu, nitelikleri, eko-
nomik hedefleri, köy ile ilişkileri, sanayileşme ve proleter-
leşmenin durumu, sendikaların durumu, işçi sınıfını bilinç-
lendirme yöntemleri, genel olarak nisbi ve mutlak fakir-
leşme, toprak işgallerinin durumu, tarımda kapitalistleş-
me ve mülksüzleşmenin durumu, tarım kapitalistlerinin
yapısı, gelişen dinci anti - semitizm ve biçimsel batı aleyh-
tarlığı akımlarının durumu, şehir küçük burjuvazisinin ide-
olojik yapısı, emperyalizmin Türkiye'deki stratejisi ve ör-
gütlenmesi, Doğu meselesinin ayrıntılı biçimde ortaya ko-
nulması, emperyalizmin Ortadoğu'daki durumu, düşman-
larımız emperyalist ülkelerdeki çelişkilerin ve proletarya-
nın durumu, Türkiye'deki bütün karşı - devrimci örgütlen-
meler ve taktikleri, partinin geçmişteki hataları ve içinde
bulunduğu durum, teşkilat üstüne yeni teklifler, somut
eylemler...

Ayrıca, çok çekici sözler söyleyebiliriz. Çok parlak

sloganlar atabilir, doğru kararlar alabilir, çok yerinde eleştirir ve özeleştirir yapabiliriz. Ama bütün bunlar kağıt üstünde, masa başlarında, sigara dumanlı odalarda kaldıkça, bir hiçtir. **DEVRİMCİLİĞİN ÖLÇÜSÜ, KİTLELERLE BERABER, ONLARDAN ÖĞRENEREK, ONLARA ÖĞRETİLEREK EYLEMDE BULUNMAKTIR.** Kendimizi, yazıp konuştuğlarımızla değil, somut eylemler içinde yaptıklarımızla ve ikisi arasındaki ilişkilerle eleştirmek tek ölçüt olmalıdır.

Ve unutmayalım ki, **DEVRİMCİNİN GÖREVİ DEVRİM YAPMAKTIR.**

sıcak mücadele dönemi

DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nin emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesinde, emperyalizmin o ülkedeki iktisadi konumu ve jeo - politik önemi, halk düşmanlarının direnişini belirleyecek en önemli faktördür.

Emperyalizme bağımlı az gelişmiş ülkelerde **DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nin** emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı sıcak mücadele vermeden **DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nı** kurabileceği düşünülemez; bu görev barışçıl yollarla gerçekleştirilemez. Çünkü, **DEVRİMCİ HALK CEPHESİ'nin** emperyalizme ve yerli egemen sınıflara karşı yürüttükleri mücadele keskinleştikçe, egemen sınıflar emperyalizmin çıkarlarını savunamaz oldukça, emperyalizm kendi donanmış güçleriyle doğrudan doğruya müdahale etmek zorunda kalacaktır.

Emperyalizmin doğrudan müdahalesi, devrimci saf-ları birden genişletecek, yeni yığınlar antiemperyalist mücadeleye seferber olacaklardır. Bu dönem, emperyalizme karşı en amansız bir mücadelenin verileceği bir dönemdir. Böyle bir dönemde antiemperyalist cephenin güçlülüğü, bu cepheyi yönetecek olan işçi sınıfının daha önceki örgütlenme düzeyine bağlıdır. Onun için işçi sınıfı her dönemde, her türlü mücadele biçimine uygun olarak örgütlenir, halkı hazırlar. Sıcak mücadele döneminde işçi sınıfı, partinin emrindeki donanmış gücünün öncülüğünde denenmiş halk savaşı taktikleri kullanacak ve ülkenin somut şartlarına göre bu taktikleri geliştirecektir. Sıcak mücadele sırasında işçi sınıfının ideolojik ve politik mücadelesi yeni boyutlara ulaşacaktır.

devrimci demokratik halk iktidarı

İşçi sınıfının öncülük edeceği, devrimci halk cephesinin kuracağı iktidar, demokratik halk iktidarı olacaktır. Demokratik halk iktidarı, işçi - köylü temel ittifakının damgasını taşır. Bu bakımdan bu geçiş iktidarına **DEVRİMCİ İŞÇİ - KÖYLÜ İKTİDARI** da denilebilir. Demokratik halk iktidarı bir hedef değildir. İşçi sınıfı, **KESİNTİSİZ** devrim süreci içinde hiç duraklamadan kendi mutlak iktidarını kurar ve sosyalist dönüşümleri gerçekleştirir.

Devrimci **DEMOKRATİK HALK İKTİDARI'nın** özellikleri şunlardır:

● *Proletaryanın öncülüğündedir:* Proletarya iktidarda her bakımdan öncüdür. İşçi sınıfının iktidardaki öncülüğü,

bu iktidara kadar iyice güçlenmiş örgütünün önderliği demektir. Proletaryanın iktidardaki hegemonyasının derecesi, örgütünün gücüne, müttefikler üzerindeki disiplinine, donanmış gücüne, toplumun o andaki durumuna, muhtemel bir karşı devrimin önem düzeyine v.b., bağlıdır.

● *İşçi - köylü temel ittifakı üzerine kurulmuştur:* Diğer sınıf, tabakalar ve zümreler olmakla beraber, bu iktidar işçi - köylü temel ittifakı üzerinde yükselen halk iktidarındır.

● *Devrimcidir:* İşçi sınıfının mücadelesini daha ileri aşamalara götürmek, sosyal ve siyasal hareket ve dönüşümlerin bütünselliğini sürdürmek, karşı - devrim çabalarını ve geriye dönüş özlemlerini anında önleyerek, toplumun gelişmesini sağlamak ve kesintisiz devrimi aksaksız sürdürmek görevlerine titizlikle bağlı olduğu için devrimcidir.

● *Demokratiktir:* Bu halk iktidarı, mevcut bütün antidemokratik yasa ve kurumları tasviye edip, burjuva demokrasisini değil, halkın demokrasisini uygular. Öncü işçi sınıfı partisi iktidarı demokratik gereklerini her zaman korur ve geliştirir.

● *Otoriterdir:* İktidar bütün ülke içindeki halk düşmanlarına, emperyalist uşaklarına, halk devletinin yasalarına karşı gelenlere, yani tüm karşı devrimcilere karşı tutumunda şüphesiz ki otoriter olacaktır.

● *Geçiş iktidarındır, sosyalizme geçişi hazırlayıcıdır:* Kesintisiz devrim içinde ülkeyi sosyalizme götürecektir olan bu iktidar bir geçiş iktidarındır. Sosyalizmin kurulmasını geciktirebilecek bütün engelleri ortadan kaldırır, ülkeyi sosyalizme hazırlar.

Devrimci Demokratik Halk İktidarı, sosyalist üretim biçimine geçişi sağlayacak bir dönemin iktidarındır. KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde bu iktidar, siyasal görevlerinin yanı sıra, ülkede geçiş dönüşümlerini de gerçekleştirecektir. Demokratik halk devleti, burjuva devlet mekanizmasında bilimsel sosyalizmin öngördüğü değişiklikleri, ülke koşullarına göre bir süreç içinde yapacaktır. İktidarın programı, proletaryanın asgari programı ile başlar. Bu program müttefik sınıfların azami programını içerir.

Program konusunda ayrıntılara girmek, ancak o zamanki somut durumların somut tahlili ile mümkündür. Ama en geneli anlamda bu iktidar başlıca şu temel dönüşümleri gerçekleştirecektir:

● Sanayi kesiminde gerekli kamulaştırma görevini yerine getirecek, yani halk ekonomisini, özellikle sanayi alanında kurma yoluna girecektir. İşe eskiden işbirlikçi kapitalistlerin elinde olan ağır sanayiden başlayarak, işbirlikçilerden devralınan bankacılık, dış ticaret ve sigortacılığın, ithalat, ihracat ve içteki büyük ticaretin devletleştirilmesini gerçekleştirecek, merkezi planlamaya bağlı iktisadi üniteler kuracaktır. Bunun yanı sıra, sanayileşmeye hız verecektir. Kamulaştırma muhtemelen devlet kapitalizmi şeklinde başlayıp, kısa zamanda sosyalist ünitelere dönüşecektir.

● Tarım kesiminde gerekli demokratik dönüşümlerle mevcut kapitalizmi öncesi kahrutları tasfiye edecek, gerekli bölgelerde toprak reformu yapacak ve öngörülen bölgelerde küçük üreticilerin kooperatifler halinde örgütlenmesini sağlayacak, tarım araçları istasyonları, tohum ve gübre da-

ğıtma merkezleri kuracak, adil kredi dağıtımını sağlayacak, köy ekonomisini geliştirecektir...

● Belli kesimlerde ve özellikle ileriki dönemlerde kolektivizasyon denemelerine gidebilecektir.

● İlk planda tasfiye edilen işbirlikçi tarım kapitalistlerinden sonra köydeki küçük tarım kapitalistlerini zamanla mülksüzleştirecektir.

● Özellikle kamusal kuruluşu iktisadi üniteler güçlenip ülkenin iktisadi ve sosyal hayatına hakim oldukça proletaryanın hegemonyası da güçlenecek ve sosyalizminin kurulması kolaylaşacaktır.

Bu arada ortaya çıkabilecek siyasi ihtilaflar, karşı-devrim çabaları v.b. gibi zararlı olaylar için proletarya kendi siyasi gücünü, donanım gücünü kuvvetlendirmek zorundadır. O zamanki siyasi olaylar ne olur, proleter iktidara geçiş hangi şartlar altında nasıl sağlanır, KESİNTİSİZ DEVRİM'in siyasi ve iktisadi cephelerinin seyri ne biçimde olur, proleter iktidarına ne kadar zamanda geçilir v.b. gibi sorular, ancak süreç içinde somut durumların somut tahlili ile cevap bulacaktır.

Ancak şu noktayı da belirtmeliyiz ki, bu KESİNTİSİZ DEVRİM süreci içinde bir yandan gerekli alt yapı dönüşümleri yerine getirilirken, öte yandan proletarya ve yoksul köylüler, yanlarındaki müttefik güçleri iktidardan tasfiye ederek proletaryanın mutlak iktidarını kurup sosyalist toplumu gerçekleştireceklerdir. (Bazı sağ sapıkları ifade ettiği gibi Türkiye'de sosyalist iktidar aynı zamanda orta köylülerle de ittifak üzerine kurulmayacaktır.) *Bütün bu görevler ancak ve ancak proletaryanın öncülüğü ile gerçekleştirilecektir.*

İşçi sınıfının gelişen kendiliğinden hareketlerini destekleyelim, ekonomik mücadelelere yardım edelim, bunları yayalım.

İşçi sınıfı mücadelesini, ekonomik mücadele alanından siyasal mücadele alanına geçirmek için çalışalım. Bu yolda örgütlennmeleri gerçekleştirelim. İşçi sınıfına kendi ideolojisini ve hedeflerini göstereyim, benimsetelim.

Gelişen köylü hareketlerini devrimci kanallardan akıtmağa ve işçi-köylü ittifakına yönelmesine çalışalım. İşçilerin ve köylülerin devrimci ittifakını sağlayalım. Sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokratik mücadelesini sapırmadan yürütelim.

Küçük burjuva sosyalizmine karşı, proleter sosyalizmi TIP'ne hakim kılalım.

Proleter sosyalizmi etrafında ideoloji ve örgüt birliğine yönelelim.

Partiyi, işçi-köylü yığınları içinde bir silah haline getirelim.

Partiyi Proleter Sosyalizmi hakim kılalım, onu devrimci demokratik halk iktidarına yönelen devrimci halk cephesinde önder kılalım.

SOSYALİZMİN ZAFERİ İÇİN KESİNTİSİZ DEVRİM YOLUNDA İLERİ!

ant

devrimci halk cephesini gerçekleştirelim

çetin özek

— | —

Çağımız, bir açıdan, faşist güçlerle antifaşist, devrimci eylemin savaş çağı olarak görülüyor. Emperyalizmin boyun-duruğu altında, ona bağımlı siyasal bir yönetim altındaki geri bırakılmış ülkelerde, «demokratik halk iktidarlarını» gerçekleştirmeye yönelmiş, emperyalizme karşı sınıflar ve «demokratik halk iktidarını» «sosyalist düzeni» gerçekleştirecek «işçi sınıfı» iktidarına dönüştürmek amacındaki sosyalistler, emperyalist güçlere ve işbirlikçilerine dayanan siyasal iktidarların ağır baskısı altındadırlar. Siyasal yapı görüntüsü ne olursa olsun, «demokratik halk iktidarlarına» karşı olan geri bırakılmış ülkelerin işbirlikçi sınıfları ve bu sınıfların siyasal iktidarları, kendi sınıfsal iktidarlarını sürdürmek açısından her türlü zorbalığa, yetki saptırmasına, kanunsuzluğa başvurmaktan geri kalmamaktadırlar. Emperyalizmin ve işbirlikçi sınıfların siyasal iktidarlarını sürdürmek ve «demokratik halk iktidarlarını» engellemek konusundaki çabaları, gizli veya açık faşist sistemleri ortaya çıkartmaktadır.

Faşizmin sadece geri bırakılmış ve kapitalist metropole bağılılığını sürdüren ülkeler için söz konusu olmadığını da gözden uzak tutmamak gerekir. Bugün Amerika gibi kapitalist gelişimin en uç noktaya eriştiği ülkelerde dahi kesin ve gizli bir faşizmin egemen olduğunu görmek güç değildir. Bütün demokratik görüntüsüne rağmen, Amerika'da, İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da gerçekte faşizme yakın, yönelik yönetimlerden söz etmek mümkündür. Doğal olarak bu ülkelerde faşist gelişim, geri bırakılmış ülkelerdekinden farklı nedenlere dayanmakta ve değişik biçimlerde gerçekleşmektedir. Emperyalist devletlerin emperyalist yayılması, bu ülkelere egemen olan sınıflarla kendi halkları arasında da bazı çelişkilerin doğmasına yol açmaktadır ve bu çelişkilerin egemen sınıflardan yana çözümlemesi için faşist bir yöneliş kendisini ortaya koymaktadır. Amerika'da uygulanan «pen-tagonizm», ordu-kapital işbirliğinin, halka karşı faşist yönetiminden başka birşey değildir. Fransa'da De Gaulle ve onu izleyen Pompidou yönetimi, hukuksal yapısı açısından, kişisel otoriteye olanak sağlayan bir biçimde olduğu gibi, büyük sermayeye dayanan kökeniyle de, zorunlu olarak, sermayeden yana bir işleyişi gerçekleştirmektedir. Küçük işletmelerin hayat hakkı tanınmayan, «Ortak Pazar» yoluyla sermayenin belirli ellerde toplanmasını sağlayan, büyük endüstrinin yönelişleriyle devletin stabilizasyon planı arasında paralellik kuran, emekçi hareketlerini denetim altına alıp, özel teşebbüse devlet desteğini gerçekleştiren Fransa'daki siyasal iktidar, ücretleri sınırlayarak kapitali özgür bırakmak.

ta ve tekelleşmeye yolağmaktadır¹². Emperyalist genişleme ve eski dış pazarlarını elde etme kavgası içinde Amerika'yla çatışım halinde görülen Fransa'nın kapitalisti ise Amerikan kapitalizmi ile, bütün aralarındaki çıkar çatışmalarına rağmen bir temasma içindedir.

Nitekim 1959 yılından sonra belirli iş kollarında Amerikan yatırımları çoğalmış 1965 yılında, Amerika'nın Fransa'daki yatırım 4 milyar frankı bulmuştur¹³. Almanya'da sosyal demokrat-hristiyan demokrat ortaklığı, sosyalist güçlere karşı, ırkçı, millitarist, dünya sönümlü sistemine bağlı bir gerici bir ortaklıktır. Bu gerici iktidar, Hitler'inkinden çok daha gerçekçi ve demokratik elatımlarlar ardında emperyalisti yayılmayı gerçekleştirmektedir. Almanya, «komünizm tehlikesi» tezini işleyerek, 1937 sınırlarına erişmekten bahsederken, Sosyal Demokratlar (SPD) «kayıyı söze açmak» sloganı altında, sendikalarla karşı bir çizgiye gelmiş, «güçlü ve şerefli Almanya'yı kurtarmak», «Avrupa'da komünist gelişime karşı demokratik birliği sağlamak» tezlerine dayanarak büyük burjuvazinin temsilcisi olmaktan öteye geçememiştir. Bugün Almanya'da Hitler'in yayılma politikasına paralel bir politika aynen uygulamakta ve fakat bu politikayı bîhşeset bir demokratik görünüşü ardına saklamakta büyük gaba sarfedilmektedir. Bugün Sosyal Demokratlar'ın aşırı-önceki koalisyon tüm olarak büyük sermayeye dayanan, bir sol alternatif yok eder birlede faşizm bir yönümlü gerçekleştirirken, dış politika yönünden de Amerika'yla birliktelik, özellikle Afrika'da, «kollektif sönümlüçlüğü» gerçekleştirmektedir¹⁴.

Bu kısa örneklemeyle belirtmek istediğimiz, emperyalist devletlerin «faşizmi», emperyalist politikalarının zorunlu kıldığı bir siyasal sistem olarak uyguladıkları gerçektir. Uluslararası sınırlar dışında bir temamlanmaya ulaşan dünya kapitalizmi, kapitalist ülkelerde doğrudan doğruya gültüğe geçiş bir yönetime yönelirken, geri bırakılmış ülkelerde de işbirlikçi sınıflar aracılığıyla «faşizmi» gerçekleştirmektedir. Bu nedenle, «faşizm» çağımızda emperyalizmin uyguladığı siyasal bîmlenmenin, siyasal iktidar oluşumunun adı durmaktadır.

Faşizm emperyalizmin dünyada uyguladığı siyasal bîmlenme adı altında, antiemperyalist kavganın da, aynı zamanda anti-faşist olma zorunluluğuna mevcuttur. Emperyalizme karşı bütün geri bırakılmış ülkelerde açılan devrimci anti-faşist mücadele siyasal iktidarı elde etme mücadelesi de bir yandan, Demokratik halk iktidarı ve giderek sosyalist iktidar, emperyalizmle kaynaşmış sınıfların, işçi sınıfının öncülüğünde iktidara gelme ve daha sonra işçi sınıfının mutlak siyasal iktidarı kurma anlamına gelmektedir. Emperyalizme karşı yürütülen devrimci antiemperyalist kavgası, bu açıdan, siyasal bir nitelik taşımaktadır ve işbirlikçi sınıfların siyasal iktidarına son vermeği amaçlamaktadır. İşbirlikçi sınıfların siyasal iktidarının oluşturduğu siyasal bîm «faşizm» olduğuna göre, bu sınıfların siyasal iktidarına karşı yürütülecek mücadele anti-faşist olma zorunluluğuna da mevcuttur. Faşizme karşı olmayan bir antiemperyalist mücadele söz konusu olamayacağı gibi, antiemperyalist mücadelede faşizme kayılabilecek veya yolaçabilecek olan bir stratejiyi benimzemenin de yanlışlığı açıktır. Sonuçta, bilerek veya bilmeyerek faşizme yolaçacak nitelikteki küçük burjuva öncülüğünde antiemperyalist mücadele bîmlerine devrimci bir ilişki olmasa gerekir ve bu tür bîmler sonuçta gerici devrimci çevrelerle birleşmek anlamına gelmektedir.

Emperyalizme karşı savaş sürdüren bir ülkede «faşizme» karşı savaşmak zorunda oluşu, devrimcilerin faşizme

(12) Hentges, P., Le crépuscule du gaullisme, La Nouvelle Revue Internationale, 1966, 1, 14.

(13) Harms, Il vero carattere dell'anti imperialista, Nuova Rivista Internazionale 1967, no. 2, 304.

(14) Friedlander-Schilling, les amplexes coloniales allemandes, La Nouvelle Revue Internationales, 1962, no. 4, 56.

nen niteliği, kökeni ve gelişimi üzerinde durmasını zorunlu kılınmaktadır. Faşizmin gerçek nitelik ve gerçekleşiş nitelikleri üzerinde durmak, çağımızın faşizminin özelliklerini saparak, faşizme karşı savaş konusunda doğru çizgiyi bulma, muza da yardımcı olacaktır.

Faşizmin kökeni ve tanımı

Faşizmin ne anlama geldiği konusunda sonuçlara varmadan önce, genellikle düşünlen bir yanlış üzerinde durmak gerekir. Faşizm, gerçekte, ne Mussolini ile doğmuştur ve ne de onunla birlikte bitmiştir. «Faşizm» siyasal bir sistem olarak, sadece, İtalya'nın belirli bir döneminde uyguladığı rejimin adı da değildir. İtalyan faşizmi, klasik faşizm açısından çağın en büyük örneği olmakla beraber, faşizmi salt bu örnekten ibaret sayarak çağımızın burjuva demokratik ülkeleri ardına saklanan halka karşı sistemlerin faşist nitelik taşıdığını inkar etmek, bu konudaki gerçekleri saklamak anlamından başka bir anlama gelmemektedir. Faşizmin kökenini ve nedenlerini incelediğimizde, göreceğiz ki, faşizm kendiliğinden doğmuş veya sadece bir çığır kişinin ihtiras, hırmanın ürünü değildir. Faşizm bir siyasal iktidar biçimlenmesidir ve fakat bu biçimleniş de rastgele değildir. Belirli sınıf gelişimleri ve bu gelişimlerin çözülmesi konusundaki mücadele, belirli koşullar altında faşist yönetimlere yol açmaktadır. Bu durumda aynı sınıf gelişimlerinin varoluğu, aynı koşulların ortaya çıktığı her zaman ve her yerde faşizmin ortaya çıkması da doğaldır. Diğer doğal bir gerçek de, gelişimlerin, gelişimlerin çözümü için gerçekleştirilen mücadelelerin, faşizme yol açan koşulların temelde aynı kalmakla beraber, her ülkenin kendi özelliklerini de taşıyacağıdır. Bu nedenledir ki, faşizmi mutlaka, belirli biçimler içinde aramak, belirli biçimsel unsurları faşizmin ayrımcı kriteri olarak görmek hatalıdır. Faşizm burjuva demokratik biçimler ardında dahi gerçekleştirilebilir. Faşist düzenlerin ayrımcı kriterini biçimlerde, değil, düzenin yöneldiği amaçlarda, gerçekleştirmek istediği sonuçlarda bulmak mümkündür.

Faşizmin yücelişini sepmek ve onun ana niteliklerini gün yüzüne çıkarmak açısından, faşizmin doğuş nedenlerine girmek ve bu nedenleri İtalyan deneyi içinde doğrulamak yerinde olsa gerektir.

1789 burjuva devrimi, feodal düzene son vermesi açısından devrimsel bir harekettir. Bu devrim, belirli nedenler içinde uzun bir süreçle gelişen ve güçlenen bir sınıfın, burjuvazinin siyasal iktidarı ele geçirmesi anlamını taşımaktadır. Siyasal iktidarı ele geçiren burjuvazi kendi devlet ve hukuk düzenini kurmuştur. Gerçekte, Fransa devrimini hazırlayan «yüceliş çağı» düşünceleri daha devrimsel önce burjuvazinin çıkarlarına uygun siyasal doktrini hazırlamıştır. Burjuva demokratik düzen, devleti kişisel ilişkiler dışında bir jandarma gücü kabul eden, kişilerin kendi aralarındaki ilişkiler dışında tüm bağsız ve sırsız olukları, teorik olarak bütün sınıf ve kişilere zenginleşme imkanlarını sağlayan bir sistemdir. Böyle bir sistemin siyasal nedeni olarak da, burjuva özgürlük anlayışı, kişinin özgürlük konusunda sınırsızlığı tezi ile sürülmektedir. Gerçekte bu özgürlük anlayışı, üretim araçlarına sahip olan burjuvazinin, hiçbir sınıra karşılanmaksızın, sermaye birikimini gerçekleştirme ve sömürü olanaklarını artıran ve bu gerçeği «eşitlik» perdesi ardına saklayan, kişilerin zenginleşme eşitliğini teorik planda tutarak bir anlayıştır⁽⁴⁾. Tarkin belirli üretim ilişkilerine

(4) Soboul, La révolution française, Bari 1966, 169-171, 594-598; Gerçekte devrimden sonra kurulan siyasal sistem içinde, teori ve hukuk alanındaki eşitlik dahi sağlanmış değildir. Burjuva devriminin siyasal kuralları olan, «halk egemenliği», «kurvetler ayrılığı», «millet kavramı», salt siyasal iktidarı sınırlayıp burjuvaziyi egemen tutmak için kabul edilmiş, diğer yandan seçkinlere, siyasal iktidarı biçimlenmesine iştirak hakkı

dayanan her döneminde olduğu gibi, siyasi iktidara sahip bulunan sınıf kendi özgürlük ve devlet anlayışını da beraberinde getirmiştir. Burjuvazi soyut bir «eşitlik» ve «özgürlük» sistemi içinde, gerçekte üretim araçlarına sahip sınıf kendisi olduğu için, kendisinin sınırsız kazanma sistemini kurmuştur. Ayrıca burjuvazi kendisini tarihin son sınıfı olarak görüp, siyasi iktidarını güven altında sandığı için de, devleti ekonomik ilişkilerin tüm dışına çıkarmış ve böylece bu siyasi organizasyonun herhangi bir sınırlamasından da kurtulmuştur. Özgürlüklerin gerçekleşebileceği devlet sistemi olarak savunulan «klasik burjuva demokratik devleti», gerçekte, burjuvazinin kendini tüm sınırlardan kurtararak artık değeri alabildiğine elde edebildiği bir siyasal yapıdan öteye gitmemektedir.

Belirtilen sistem içinde, dış sömürü olanaklarından da yararlanarak gelişen kapitalizm, endüstrileşmeyi ve büyük sanayi doğurmuştur. Fransız devrimi, burjuvazinin elindeki servet birikiminin gelişmesine, kişisel yönden özgür olmakla beraber üretim araçlarından yoksun bulundukları için emeklerini satmak zorunda olan ve feodalitenin çöküşüyle serbest kalmış halk yığınının artmasına yol açmakla, kapitalizmin gelişimini sağlamıştır. Böylece, Fransız devrimi, emekçileri derebeyinin boyunduruğundan kurtarıp sınıfsal özgürlük sistemi içinde, kendi boyunduruğu altına almıştır. Toprağından kopan ve toprak sahibi yapılmayan köylü kentlere alın ederek emeğini satmaktan başka bir çıkaryol bulamamıştır. Böylece devrimden önce başlayan sermaye birikim süreci daha da gelişmiş ve kapital, gittikçe büyüyen bir biçimde üretim aracına veya üretim şartı olan şeylere çevrilerek büyüme hızı artmıştır. Biriken kapitalin endüstriye yatırılışı bir yandan üretici güçleri görülmemiş bir biçimde artırırken, diğer yandan küçük işletmeleri silmiş ve bu alandaki kişilerin de emeğini satması zorunluluğunu yaratmıştır. Makinalar, insanın çalışmasını kolaylaştırırken üretimi ve kârı da sınırsızlaştırmıştır. Böylesine gelişen ve basitten karmaşığa giden ekonomik ilişkiler, büyük işletmelerin ve dolayısıyla sermayenin belirli cillerde toplanmasını, bankacılığın gelişmesini, banka ve endüstri sermayesinin birleşerek «mali sermayenin» yaratılmasını gerçekleştirmiştir⁽⁵⁾.

Kapitalizmin gelişimi, insanın insan tarafından sömürülmesinin son dönemine geçişini oluşturunurken, üretim güçlerinin sınırsız artımına rağmen sermaye birikimi halka dönüş-türülmediğinden, kapitalizm tarihin en gaddar sömürü sistemi olarak ortaya çıktı. Ayrıca, artan üretim gücü sadece belirli bir azınlığın yararına çalıştığından, insanlığın doğa üzerindeki gücünün daha artmasını da engellediğinden, burjuva iktidarı, devrimci bir çıkıştan, gerici bir sistem durumuna düştü⁽⁶⁾. Fakat, nasıl feodal düzen yapısıyla burjuvazinin iktidarına temel atmışsa, kapitalizm de yarattığı gelişmelerle işçi sınıfı iktidarlarına, işçi sınıfının doğarak, kapitalist sisteme başkaldırmasına yol açmıştır.

Gerçekten, kapitalizm yarattığı üretim güçleri-üretim ilişkileri ilişkisiyle işçi sınıfının gelişmesine emek-sermaye ilişkisi şeklindeki çağımızın temel ilişkisinin doğmasına yol açmıştır. 19. yüzyılın ikinci yarısı, gelişen işçi sınıfı ile burjuvazinin kavgasıyla doludur. İşçi sınıfının başkaldırısı, burjuvaziye bir gerçeği öğretmiştir: burjuvazi tarihin son sınıfı değildir ve gelişen işçi sınıfının devrimci eylemi ergeç

«mülk sahibi» bulunma koşuluna bağlanarak özgürlük ve eşitlik kavramları tümünden soyutlanmıştır. Nitekim Sieyes'e göre, seçmelere iştirak gibi demokratik haklar, «kişiliklerin, mülkiyetin ve özgürlüklerin savunulması» için kabul edilmiştir. Mülk sahibi bulunmayanların, bu nedenle, böylesine haklara sahip çıkması anlamsızdır.

(5) Kulcsar, *Sociale factors in the evolution of civic rights, in Socialist Concept of Human Rights* Budapest 1966, 127 v.s.

(6) Kovacs, *General problems of rights, in Socialist Concept of Human Rights, Budapest 1969, 11.*

başarıya ulaşip siyasi iktidarı kendi eline alacak ve kendi devletini kuracaktır.

Burjuvazinin karşılaştığı bu somut gerçek, bu sınıfı siyasi iktidarını sürdürmek çarelerini aramak zorunda bıraktı. Siyasi iktidara sahip olmakla ekonomik düzenin buna sahip olan sınıftan yana işlemesi arasındaki şaşmaz bağlantı, burjuvazinin iktidarı bırakmamak için direnmesinin nedenini ortaya koyar. Burjuvazi siyasi iktidarını elden kaçırmamak yollarını ararken, temelde bulduğu çare, devlete kendi sınıfsal iktidarını destekleme ve koruma fonksiyonunu yüklemesidir. Sınıfsal yapısı gözlerden saklanan devlet, burjuvazinin siyasal iktidarını sürdürmekle görevlendirilirken, doğan sonuç, devletin kişisel ilişkilere katılması, ekonomik ilişkileri düzenlemesi ve ilişkilere dışardan bakan klasik burjuva devlet sisteminin tarihe karışmasıdır. Temelde durum böyle olmakla beraber, devletin ekonomik ve kişisel ilişkilerle katılma ve düzenleme biçimi, ülkelerin yapısına ve burjuvazinin gelişin derecelerine göre değişiklik olmuştur:

a) Endüstri devrimini gerçekleştirmiş, kapitalizmi güçlü ve dış sömürü olanakları bulunan toplumlarda, devlet, ekonomik ilişkilere, işçi sınıfından yana bazı haklar sağlamak, klasik özgürlükleri düzenlemek yolunda katılmaktadır. Burjuvazi, işçi sınıfından yana bazı hakların kabulü yoluna gitmekle, işçilerin ekonomik durumlarını düzeltmek ve onların devrimci baskılarından bu açıdan korunmak amacıyla girmektedir. Böylece eski klasik özgürlüklerle sosyal haklar arasında bir sentez yapılmış olmaktadır. Bu sentez yapmak, burjuvazinin, bir ölçüde iç sömürüyü azaltması anlamına gelmektedir²⁾. İç sömürüden, içte elde edilen artık değerden bir ölçüde vazgeçtiği halde, sermayenin gerekli gördüğü bir yükseklikte sermaye birikimini yine de sağlayabildiği ise, kapitalizmin dış sömürü olanaklarına sahip bulunması durumunda mümkündür. Bu nedendir ki, sosyal haklar tanımak yoluyla, işçi sınıfının siyasi iktidara yönelik devrimci eylemini geçiktirmek yolu ancak kapitalizmi gelişmiş, sömürge edinmiş ülkelerde uygulanabilmektedir. Devlet, bu toplumlarda, ekonomik ilişkileri düzenlerken, iç sömürüyü güdülen amaca uygun olarak sistematikleştiren bir görev görmektedir.

b) Dış sömürüden yoksun, endüstri devrimini gerçekleştirmemiş ülkelerde ise işçi sınıfının devrimci atılımını, kendisine tavizler tanıyarak geçiktirmek amacı, kapitalizmi için söz konusu değildir. Liberal devlet sistemi ise, burjuvazinin geleceğini, siyasi iktidarını gereğince koruyabilecek güçte değildir. Herüz geri bir kapitalist dönemindeki bu ülkeler için, kapitalizmi geliştirmek açısından devletin desteğine daha çok ihtiyaç duyulmaktadır. Devlet liberal sistem içinde bu güvenciyi sağlayamayınca, yeni biçimler içinde bu güvenciyi sağlaması yoluna gidilmektedir. Bu biçimler bütün değişikliklerine rağmen, temelde, işçi sınıfının siyasi iktidarı elde edilmesini zorbalıkla engellemeye yönünden birleşirler ve bu birleşiklikleri nokta nedeniyle faşistlerdir.

Bu açıdan faşizm, çağımızın temel çelişkisini burjuvaziden yana sürdürmek için başvurulan zorbalık rejimidir şeklinde tanımlanabilir.

italyan deneyinin öğrettikleri

İtalya'da faşizmin gelişimi, kökeni, nedenleri üzerinde uzun boylu durmak gereksizdir³⁾. Sadece, faşizmin kökeni açısından ileri sürülen mekanizmanın doğruluğunu kanıtlanması açısından İtalyan deneyi üzerine eğilebileceğimiz gibi,

2) Sosyal hakları tanımamanın bir harcamayı, iç sömürüden bir ölçüde vazgeçisi ifade etmesi dahi, gerçekte, teoriktir. Zira, sosyal hakların tanınması işçiye bir ölçüde tüketim imkanı vermekte ve bu şekilde dolaylı olarak yeni sömürü imkanları doğmaktadır.

3) Bu konuda geniş bilgi için bk. Özek, Direnen Faşizm, İstanbul 1966, 143-255.

bu deney bize faşizm konusunda bazı genel yargılara varma-
nuz olanaklarını da sağlayacaktır.

İtalyanın sosyal birliğini geç kuruşu ve diğer bazı et-
kenler, İtalyan kapitalizminin geri kalmışlığı ve bu nedenle
de sürekli olarak devlet desteğini araması konusunda etken
olmuştur. 1. dünya savaşına kadar devlet kapitalizmine yete-
rince güvenlik sağlayabildiği gibi, kapitalizm güçlü bir işçi
hareketiyle de karşı karşıya değildir. 1. dünya savaşı, İtalya'ya
dışardan gelen bir kapitalistleşmeye yol açmıştır. Gerçekten,
savaş süresince uygulanan ekonomik politika büyük işleme-
lerin, anormal ve aşırı büyümelere yol açmıştır⁽⁹⁾. Fakat
bu kapitalist gelişimi olagan ekonomik koşulların bir sonucu
olmadığı içindir ki, savaş sonrasında, işçilerin aynı üretim
seviyesini koruyamamışlar, savaş içinde bulabildikleri tüke-
tim imkanlarını, pazarları olmadığı için barış ekonomisi
içinde sağlayamamışlardır. Bu sonuç: büyük ekonomik kriz-
lere işsizliğe, iflaslara, çöküntüye yol açmıştır⁽¹⁰⁾. Bu olgu,
İtalyan burjuvazisini, savaştan önce karşılaşmadığı bir teh-
likeyle, işçi sınıfının siyasi iktidara yönelmesi gerçeğiyle
karşılaştırmıştır. Özellikle 1919-1921 yılları arasındaki fabri-
ka ve toprak işgalleri, büyük genel grevler v.b. işçi hareke-
tinin burjuva siyasi iktidarını kökünden sılıp götürebileceği
nin somut örnekleri olarak belirmiştir. Bu somut örnekler,
1921 yılından sonra, kapitalizmin açık bir biçimde faşizmi
desteklemesi ve onu iktidara getirmesi sonucunu doğurmuş-
tur⁽¹¹⁾. Faşizmi, kapitalizm-ordün-aristokrasi-kilise destekler-
ken, işçi hareketlerinden tedirginlik duyan küçük burjuvazi,
orta sınıflar ve eski zenginliklerini kaybeden, yoksullaşan, iş
olanakları bulamayıp işçilere düşman olan köylü kesimi de
faşizmi desteklemiştir. Faşist hareket, görünüşte, yoksullaş-
an bu sınıflara hitap etmiş, onlara mutlak yararlar vadede-
miştir. Gerçekte faşizm yoksullaşan bu sınıfların varlığını gü-
çüyle iktidara gelirken, oyunun perdesi ardına saklanan
büyük burjuvazi kendi iktidarını sağlamlaştıran zorbalık re-
jimini kurmuştur.

İtalya'da faşizmin gerçekleştigi biçimi, işleyişi ve yapısı.

(9) Bu konuda bir kaç örnek vermek yararlı olabilir.
Dört yıllık savaş süresinde Ansaldo'nun çabırdığı
işçiler 1.000'den 56.000'e yükselmiştir. Ansaldo'nun
sermayesi ise 30 milyon fireten 500 milyon firete
güçlenmiştir. I.L.A. bu süre içinde bütün maden fireti-
nini elde edebilmiş, FIAT'ın yıllık arazi üretimi
miktarı 1914-1917 arasında 447'den 13.184'e yüksel-
miştir. (Alatri, La crisi della classe dirigente e le forze
sociali del primo dopoguerra, in Fascismo e Antifasci-
smo I, Milano 1962, 64). Gerçekte 1. Dünya Savaşı-
nın İtalya'nın katılımı da kapitalin baskısının bir
sonucudur. İtalya'nın savaşa katılmasında etken olan
«Interventismo» hareketi, Edison, Şeker Birliği, Fiat,
Ansaldo gibi işletmelerin büyük desteğini bulmuştur.
Bu işletmeleri temsil eden Esterle, Bruzzone, Agnelli,
Pio Perrone gibi kişiler, «Interventismo» hareke-
tinin baş destekçisi Popolo D'Italia gazetesinin mali
destekçileriydi. Bu şekilde kapitalizm karşı karşıya
olduğu krizi, savaşa girmekle bir süre için geçiktir-
miştir.

(10) I.L.A. ve ANSALDO savaş sonrasında iflasa sürük-
lenen işletmelerindendir. Bunların denetimindeki,
Banca Commerciale, Credito Italiano gibi sermaye
birleşimleri de kriz geçirmişlerdir.

(11) Kapitalizmin, güvensizliğinin arttığı dönemlerde fa-
şizmi desteklediği İtalyan deneyinde açıkça görülmektedir.
İtalyada 1920 seçimlerinde faşist partisi
4.000 oy alabilmiştir. Seçimleri takiben gerçekleşen
işçi hareketleri, işgaller büyük sermayeyi korkut-
muş, sermaye faşistleri desteklemek konusunda ka-
rara kararını vermiştir. Ansızın faşistler zenginleşip,
güçlenmiş, Mussolini «büyük sermayeye karşı sa-
vaş» tezlerinden vazgeçmiş ve 1922'de faşistler ik-
tidara gelmiştir.

faşizm konusunda her zaman için geçerli bazı sonuçlara varmamızı sağlamaktadır:

1 — Faşizm belirli bir dünya görüşü, belirli bir doktrin değildir. «Önce eylem» kuralına dayanan faşizm, bir dünya görüşü değilse de, belirli bir düzenin ve egemen sınıf sisteminin koruyucusu olan siyasî sistemdir. Bu açıdandır ki faşizm:

a) gerici tutucu bir iktidar biçimidir.

b) antidemokratiktir. İşçi sınıfının kendi iktidarını kurmasına, ne bahasına olursa olsun engel olmak amacıyla taşıdığı için en demokratik biçimler içinde görünse dahi bu amacı taşıyan rejimler faşisttir ve antidemokratiktir.

c) Emperyalist, saldırgan bir nitelik taşıyıcı. Genel olarak kapitalizme tüketim olansızları sağladığından saldırganlığı veya saldırganlardan yana olması doğaldır.

2 — Faşizm özellikle kapitalistleşme dönemlerinde doğan koşulları yarattığı bir sistemdir. Kapitalistleşme, zorunlu olarak işçi sınıfını ve işçi sınıfının devrime tepkisini yaratırken, kapitalizmin geri kalınlığı burjuvazinin kendi gücüyle siyasî iktidarı korumak olanaklarını da yitirmektedir. Bu nedenle burjuvazi liberal devletin de ötesinde devlet eliyle güçlü bir korunmayı aramaktadır. Bu arayış faşist sisteme yer açarken, faşizm bu açıdan şu nitelikleri taşımaktadır:

a) Elit kadro yönetimine dayanmaktadır. Özellikle klasik faşist sistemlerde tek parti yönetiminin elde eden ve bu, rokratik nitelik taşıyan kadromun «millet adına» toplumsal çıkarları saptama yetkisi vardır ve bu yetki her zaman burjuvazinin çıkarlarından yana kullanılmaktadır.

b) Faşizm sınıfların varlığını ve sınıf mücadelesinin doğallığını inkar etmektedir. Faşist görüşler, devletin, değişik sınıflara ait çıkarları bir bütün içinde telir edeceğini ileri sürmekte, bu nedenle devletin üstünlüğü ve yüceliği tezi, ni işletmektedir. Gerçekten ki, sınıfların inkarı ve devletin, bütün sınıfların haklarını bir haklık düzeni içinde sistemleştirilmesini ileri sürmek, devletin araçlarını sahip olmak nedeniyle güçlü olan kapitalistlerin korunması demektir. Faşist devlet, sınıfların inkar ederek, işçi sınıfını da temsil ettiğini ileri sürerek, işçi sınıfının sınıfsal mücadele yollarını yasaklamakta ve böylece burjuvaziye güven verici bir yapıyı gerçekleştirmektedir.

c) Faşist devletlerdeki ekonomik politika, «devlet eliyle kapitalist yaratma» kuralıyla açıklanabilir. Çoğunlukla devletin ekonomik hayata müdahaleciliği şeklinde ortaya çıkan politika, parçaları, hem işçilerin sınıfsal mücadele haklarını yok ederek ve hem de işlemlerin zararını üzerine alıp kârı kapitaliste bırakarak, egemen sınıflar için mülkiyet karlı bir ekonomik sistemi işletmektedir. İtalyadaki SÖFİDİT ve IRI teşkilatları bu konuda kesin örneklerdir.

d) Belirli bir ekonomik işleyiş içinde, faşist devletin, halktan yana gözetimsiz zaman zaman «antiemperyalist» çıkışlar yapması, hatta «büyük sermayeye» savaş açması büyük bir abartıya kadar gitmemektedir. Ekonomik yapı, zorunlu olarak işçi sınıfının aleyhine işlerken⁽⁴⁾, faşiz-

44 Faşizm temelde kapitalizme gerici döneminde beliren siyasî bir sistem olmakla beraber gelişmiş emperyalist devletlerin bir ölçüde sömürü olanaklarının gültüğe sürülmesi, devrime eylemleri ederek dünyadaki sömürü alanlarını elde tutmak için girişilen işlemlerin gültüğe maliyetinin artması, sermayenin özellikle savaşla ilgili alanlara akması v.b. nedenler. İe, bu ülkelerde de tekeli sermaye sınıfı ile halk arasındaki çelişki artmakta ve bu gelişmiş kapitalist ülkelerde de faşizm belirmektedir.

45 Bk. Özek, 236 v.s.

46 Örnek vermek gerekirse, İtalya'da 1921 yılında, birim olarak 127 olan işçi ücretleri 1927 yılında 111,5'e inmiştir. Geniş bilgi için bk. Eoa, V., Le strutture economiche e la politica economica del regime fascista, in Fascismo e antifascismo Milano 1962, 275 v.s.

min aldatıcı tezleri yine de, halkın bazı kesimlerinin faşist yönetimleri desteklemesi sonucunu doğurmaktadır.

3 — Faşizmin, belirttiğimiz gibi, belirli bir dünya görüşü olmadığı gibi belirli bir siyasi biçimi de yoktur. Bu açıdan, faşizm İtalya ve Almanya'daki gibi klasik ve açık bir biçimde gerçekleşebileceği gibi, burjuva demokratik biçimler altında da gerçekleşebilir. Faşizm hangi biçim ardına salsanız salsanız, siyasi iktidarın yöneldiği egemenlik sistemi ve bu yöneltiş içinde kullandığı tezlerle hemen tanımlanmaktadır. Bu açıdan faşizm:

a. Spiritualist, dini hislere dayanan, moral bazı tezlerle halkı şartlandırıp ilerici akımları destekleyen tutuculuğu toplum içinde sistemleştirmekte ve böylece halkın önyargılarından da yararlanarak onun desteğini bir ölçüde sağlamaktadır.

b) Klasik faşizm belirli mitler yaratmakta, bu mitler etrafında sovenist tezler ortaya atmaktadır. Böylece «mit» in aldatıcı üstünlüğü etrafında halkın desteği sağlanmakta, sovenist tezlerle de saldırganlık — emperyalist veya emperyalizme yatan tutum — sistemleştirilmektedir.

c) Faşizmin yayılması, yerleşmesi ve gerektiğinde «gizli faşizm» den «açık faşizme» geçiş konusunda «antikomünizm» temel tez ve taktik olarak görülmektedir. Faşizm komünizmi bir «öcü» olarak topluma tanıtmakta, toplumun bu öcünün tehdidi altında olduğu propagandası yapmaktadır ve hatta bunu doğrulayacak tertiplere gidilmektedir. Bu durumda otoriter burjuva demokrasi özgürlüklerini bile ıstılayacak tutum, yaratılan uydurulan tehlikeye karşı bir savunma yolu olarak topluma kabul ettirilmiştir. Her devrimci olayın komünizm olarak nitelendirildiği bu dönemlerde faşizm bir kartançı olarak ortaya çıkmaktadır⁽¹⁵⁾. Çağımızda, değişik antikomünist biriklerin büyük tekelci sermayeyle olan ilişkileri, bu biriklerin her devrimci eylemi komünistlikle nitelendirisi ve değişik faşist gruplarla bu tür birikler arasındaki ilişki, antikomünizm aldatmacasının faşizme yöneltiş bir taktik olduğunu ve antikomünizmin ve faşizmin sermayeye desteklendiğini göstermektedir⁽¹⁶⁾.

d) Faşizm, gizli veya açık olan, devleti yöneten, ena en üst otoriteyi tanıyan bir yöneltişdir⁽¹⁷⁾. Devleti, bütün sınıfsal ilişkilerden soyut bir üst siyasi organizasyon olarak kabul eden faşizm, bu aldatmacasıyla, devletin gerçekte burjuvaziden yana tutumunu, halka devlet adına kabul ettirmektedir. Devletin sınıfsal üstü, tarafsız bir siyasi yapı içinde gösterilmesiyle, devlete izafe edilen en totaliter ve işçi sınıfına karşı tutumun da, objektif ve «tüm milletin» yararına bir işlev olduğu yanılgısı yaratılmaktadır.

e) Genellikle devleti yöneten ve otoriteleştirilen faşizm,

(15) Nitekim faşizmin çağımızda doktrinini yapmağa kalkışan ve faşist örgütler içinin lideri olan Bardeche, faşizmi «kahramanlık anlarına çözüm yolu» olarak tanımlanmaktadır: Bardeche, M. *Qu'est-ce que le Fascisme*, Paris 1961, 87.

(16) Sermaye ile günümüzün faşist — antikomünist kuru. ilişkileri arasındaki ilişki, bağlantının ayrıntıları için bk. Ernest Henri, *Qui finance l'anticommunisme?*, «La Nouvelle Revue Internationale», 162 no. 2, 37 v.s.

(17) Klasik ve açık faşizmde, devletin yöneticisi çok daha açık ve kesindir. Devletin tek parti kaynaştırılması, devlet halkın dışında, onun iradesiyle ilişkisiz bir siyasi gerçek olarak görülmekte; tek tek idarelerin iradelerinin ürünü olmayan tecrübe bir zorlak iradenin devletçe temsil edildiği kabul edilerek ahlaki değerlere dayanan, moral, metafizik bir varlık sayılmaktadır. Hukuku yaratan devlettir ve toplumdaki çıkar gelişmelerinin sentezini devlet gerçekleştirecektir. Kısının devlet karşısında bir varlığı ve talep hakkı yoktur. Formül, *«Tutto nello Stato, niente fuori dello Stato»*. Hersey devlet içinde, devlet dışında hiçbir şeydir (Bk. Chiodenti, *Diritto Costituzionale fascista*, Torino, 671).

bu nedenle, burjuva demokratik devlet sistemine de karşıdır. Gerçekten, gerek Alman, gerek İtalyan faşizmi, burjuva devletinin, «kuvetler ayrılığı», «parlamentonun üstünlüğü», «temsil» vs. gibi Etila mihesselerinin reddetmiştir⁽⁸⁾. Demokratik biçimselliği sağlayan bu sistemlerin, günümüzün, gizli faşist düzenlerinde teorik olarak varolsalar bile, fiilen işletilmediklerini, yasalardaki biçimlenisi nasıl olursa olsun, işleyişinin burjuva demokratik sistemini uygulayan ülkelerden farklı olduğunu görmekteyiz. Geri bırakmış ülkelerde, burjuvazi, demokratik sistemi biçimsel anlamda kabul eden ve uygulayan devlet sistemini dahi kendi güvenliği için tehlikeli görmekte ve güvensizliği artıran demokratik biçimselliğe dahi karşı çıkmaktadır⁽⁹⁾. Açık faşist sistemlerde, örneğin İtalyan deneyinde, demokratik biçimler tümden yok edilmiştir.

Faşizmin demokratik biçimleri tümden yoketmesi veya işletmemesi, faşizmin burjuva demokratik devletinde egemen olan burjuvazinin sınıfsal egemenliğine de karşı olduğu şeklinde anlaşılmamalıdır. Gerçekten, faşist devletlerle, sosyal baklar sentezini uygulayan burjuva demokratik düzenler arasında, egemen olan sınıflar açısından bir farklılaşma mevcut değildir. Faşizm, burjuvazinin egemenliğine değil, onun siyasi sistemine karşıdır. Bu karşılık da, doğrudan doğruya, burjuvaziye daha güçlü bir güvenlik sağlamak amacıyla açıklanabilir. Soruna bu açıdan bakıldığında, sosyal demokrasilerle faşist sistemler arasındaki farkın, egemen sınıfların farklılığından değil bu egemenliğin kullanım şekline göre doğduğu ortaya çıkar. Diğer bir deyişle, faşizm kapitalizmi, burjuvazinin egemenliğini değil, sadece siyasi sistemi inkar etmektedir.

faşist örgütler ve güçler

İtalyan ve Alman faşist düzenlerinin görüldüğünden sonra Avrupa'da açık faşizmi İspanya ve Portekiz sürdüürken, bunlara son olarak Yunanistan da katılmıştır. Faşizmin açık biçimde egemen olduğu bu ülkelerin dışında kalan ülkelerde de, güçlü faşist örgütlerin varlığını görmekteyiz. Genellikle kapitalistleşmiş Avrupa ülkelerindeki faşist parti ve örgütler, demokratik biçimlerden yana olan siyasi iktidarlarını etkilediği gibi, uluslararası ilişkilerde de, emperyalist güçleri destekleyen tezleri ileri sürmektedir. Faşist örgütler içinde, parti olarak biçimlenen İtalyan «Movimento Sociale Italiano» ya da güçlüsü olarak belirtilebilir. Almanya'da «Milli Demokratik Parti-NPD», Danimarka'da «Nasyonal Sosyalist Parti», Norveç'te «Union Nationale», Finlandiya'da «Finlandia Nationale Unedom» ve «Skomen Socialen Likke», İsveç'te «Nouvelle Ordre European», Belçika'daki «Comite d'Action et de Defense des Belges d'Afrique» ve «Mouvement d'Action Civique», «Amis du Grand Reich Allemand» gibi örgütler, Avrupa'daki faşist örgütlere örnektir. Bu örgütlerin hepsi, Malmö'de 1960 yılında kurulmuş bulunan «Mouvement Social European» bağlıdır⁽¹⁰⁾. «Ku Klux Klan», «John Birch Society» de Amerika'daki faşist örgütlere örnek olarak gösterilebilir.

Örnek olarak anladığımız faşist örgütlerin tek tek nitelikleri üzerinde duracak değiliz. Sadece bu örgütlerin ortak niteliklerini, ana çizgileriyle belirtmek, çağımızın faşizmini kavramak açısından yararlı olacaktır.

1) Kapitalist dünyanın sınıfsız kasbını genişletmek amaçındaki faşist örgütler, genellikle seçilmiş iktidara gelmek için çalışmakta ve kandidateye bakan sağlayacak ola-

(8) Klasik faşizmin siyasi yapı ve kuralları ilgili görüşleri için: Özek, 113-127.

(9) Ülkemizde AP'nin, her sorunu burjuva demokratik düzeni özentisi siyasal mihesselere bağlaması bu nedenle, bir raskantının sonucu değildir.

(10) Eisenberg, D., Fascistes et nazis d'Auford'hui, Paris 1962,9.

zanlıstı durumları beklemektedirler. Bu nedenle de, burjuva demokrasilerinin demokratik biçimlerine karşı çıkmaktadırlar. Bu açıdan, faşist örgütler (özellikle partiler):

a) dikey kuruluşlu, merkezci, üyeleri ile ilişkileri disiplinli, otoriter partilerdir.

b) faşizmi, «elitlerin devleti yönetmesi» olarak kabul eden faşistler, parti içinde gerçekleştirilecek bir «demokratik yönetişim», «politik feodalizm» olarak isimlendirmekte ve «olargik» yönetimi benimsemektedir.

c) Parti ve «İder» kutsallaştırılmıştır. Tek partili düzende, faşistlerin «partiye» tamınak istedikleri «kutsallık», partiyi yüceltmek ve parti karşısında kişinin önemini hiçe indirmek için kullanılan bir niteliktir. Bu arada İder de, «gövenist ve «milli» tezler etrafında yüceltilmekte, mitleştirilmekte ve bu mit etrafında halkın eylemci gücü toplanmak istenmektedir. İder, olağanüstü durumlarda yurdu kurtaracak bir kişi, toplumun «amaç ve genel yararını» saptayan, uygulayan «ilahi» bir iktidar olarak kabul edilmektedir.

e) Faşist partiler, genellikle olağanüstü durumları hazırlayıcı ve bu durumların gerçekleştiği hallerde kesin darbeyi vuruca «milli» güçleri düzenlemektedir. Faşist örgütler için, seçimin çok, vuruca, kandöktürlü, kıyıcı milliler önemlidir. İtalya'daki «I figli del sole», Arjantin'deki «Tacara», Belçika'daki «Agra» ve «SCadba», Finlandiya'daki «FNU», Sorrel, Maurras ve Pareto'nun «elitlerin üstünlüğü, eylemin uzunluğu ve kıyıcılığı» şeklindeki faşist tezlerinin cabir gücünü oluşturan kuruluşlara örneklerdir⁽²⁾.

2 — Faşistlerin gerek günümüzde, gerek eski deneyler, de oy ve destek sağladığı çevreler geniş ölçüde birbirine benzemektedir. Yeni toplumsal ve ekonomik yapı içinde de, gerini yitiren ve değişimlere bu nedenle tepki gösteren, yoksullaşan «aşağı orta sınıf» faşizmi desteklemektedir. XVIII. yüzyıl «liberalizmine» tepki olan faşizm, gelenekçi tarımcıların, tekelleşmeden zarar gören el sanatçıların, kasacası değişen ekonomik koşullardan zarar gören bütün tabakaların desteğini bulabilmektedir. Yeni endüstrileşmiş ülkelerde veya bölgelerde, henüz köylülükle ilişkisi kopmamış, geleceksel toplum yapılarından kurtulmamış «kendisi için sınıf» olmamış işçilerin de desteğini almaktadır. Arjantin'deki Peroncu, Brezilya'daki Vargas düzenler, geniş ölçüde işçinin desteğini sağlamıştır. İtalya'da da, kuzeyin gelişmiş endüstri bölgelerindeki işçiler «Komünist Partisi'ni desteklen, güney bölgelerinin işçileri faşist M.S.I.'yi desteklemektedir. Orta sınıfın, demokratik biçimler içinde ortaya çıkan sınıf mücadelesinden ve doğan çabışmalardan duyduğu tedirginlik de, «disiplinli - milliyetçi, sınıflar üstü bir adil yönetime yönelmiş» görünen faşist örgütlere yönelmesine yol açmaktadır. Faşist örgütler de, halkın yitirilmiş umudunun, gövenist duygularının, düzene karşıtlıklarının ustaca kullanılması, onların sorunlarına yönelik tezler ardında, küçülmüş burjuvazinin güvenliğini sağlayacak bir siyasal sistemin temellerini atmaktadır. Almanya'daki NPDAP, Avusturya'daki Volkspartei, Fransa'daki Poujadist hareketin partisi UDCA gibi partilerin orta sınıfın oylarını alışı bir rastlantı değildir.

3 — Faşizmin günümüzde doktrini yapışağa çalınan Bardeche gibi kişiler dahi, faşizmin burjuvaziye dayanarak iktidara gelebileceğini, burjuvazinin ise koruyuldukları faşizmi desteklemeyeceğini kabul ederek, «faşist çagın», burjuvazinin güvensizlik duyduğu olağanüstü durumlarda doğacağını kabul etmektedirler⁽³⁾. Gerçekten de, faşizm, mali olguların en emperyalist, en göven, en reaksiyoner ve terörist diktatörlüğüdür. Avrupa'nın sömürgeci ülkelerinin, savaş sonrasında sömürgelerini kaybettiği anlar, faşistlerin en güçlendiği dönemlerdir. Belçika'nın Kongo'yu kaybettiği, faşist örgütlerin güçlenmesine ve saldırgan olmasına yol açmıştır. Afrika'nın Allah tarafından sömürge olarak yaratıldığıne sürmüştür. Cezayir'in kaybolması, Fransa'da OAS hareketine olacağı «Aspect de La France», «Ressemblance Natio-

(2) Pareto, V., I Sistemi Socialisti, Torino 1934, 3 v.s. 94 v.s.

(3) Bardeche, 87 v.s.

nal», «Parti Patritique Revolutionere» gibi örgütler OAS etrafında birleşmişler, orduyla içli dışlı olan Max Baessa, Andre Canal gibi büyük kapitalistlerin desteğini bulmuşlardır. Bidault'un kurduğu «Comite National de la Resistance - CNR» örgütü, hareketi uluslararası niteliğe sokmuş ve OAS saldırganlığı John Birch Society'den, Franco İspanyasına kadar birçok çevreden destek görmüştür. Bu açıdan faşizmin, günümüzde de, eski deneylerde olduğu gibi ulusal çalkantılardan, bir konudaki başarısızlıktan doğan kırılganlıkları etrafına toplayıp, onlara eylemci güç kazandırdığı gerçektir.

4 — Yeni faşistler, «Avrupa Birliği» içinde gerçekleştirmek istedikleri «Totaliter Sosyalizm» uydurmacasını doktrin olarak ileri sürmektedirler. Buna göre, faşizm, demokrasiye, sınıf düzenine ve marksist sosyalizme karşı savaş verdiğinden «totaliter» olmalıdır. Buna karşılık, faşizm, özel tegebbüse dayanmakla beraber, haksız zenginliklere ve aşırı sermaye birikimlerine karşı olduğu için «sosyalisttir». «Marksist sosyalizm liberal olduğu halde, faşist sosyalizm totaliter olacaktır» ve «demokratik düzenin bezdirdiği Asya ve Afrika ülkelerinin komünizm çevresinde kümelenmelerini faşizmin totaliter sosyalizmi önleyecek ve işçileri kendi çevresinde birleştirecektir. Bu nedenle, faşizm, sosyalist, otoriter ve antikomünist» olmak zorundadır⁽²³⁾. Bu yolla varılacak sonuçlar ise şöyle sıralanabilir:

a) «totaliter sosyalizm» bütün Avrupa'yı birleştirecek ve günümüzün otoritesini kaybetmiş ülkelerine yeni güç sağlayacaktır. Hitler ve Mussolini'nin 1933'de kararlaştırdıkları «Büyük Avrupa İmparatorluğu» kurulmalı, Avrupa «uluslararası mali güçlerin etki alanı» olmaktan çıkartılarak «daha çok çelik isteyen Avrupa» çeliğe kavuşturulmalıdır.

b) Ulusların kendi özellik ve değerlerini kaybetmeden gerçekleştirecekleri Avrupa Birliği, hristiyan ahlakına, «Avrupa'nın geri kalmış ülkelere uygarlık götürücü, yaratıcı görevlerini yeniden yüklenişine» dayanacaktır. Avrupa savaş sonrasında kaybettiği sömürgelerine böylece yeniden kavuşacaktır⁽²⁴⁾.

c) Güçlü ve eski «sömürgecilik haklarına» kavuşmuş Avrupa, Amerika ile Rusya arasında üçüncü «sağcı güç» olacaktır. «Ortak pazar» bu konuda atılmış ilk adımdır. Bu konuda, özellikle, Amerika ile Avrupa arasında olan çıkar çatışması, Amerika'nın Avrupa'ya ait bütün sömürgelere el koymuş bulunduğu unutulmamalıdır. Avrupayı çökerten Yalta Antlaşması'nı Amerika yapmıştır. Bu açıdan, Avrupa Birliği'ni sağlayacak Ortak Pazar'a, Amerika, onun uydusu İngiltere ve İngiltere'ye bağlı ve hem de beyaz olmayan ülkeler alınamamalıdır. Avrupa'nın bu yolla, eski sömürü alanlarını yeniden elde etmesi «hem hak, hem de görevdir»⁽²⁵⁾. Bu alanlar Avrupa'nın hayat sahası olduğu için, buraları elde etmek «hakkıdır». Tarihsel yönden ise Avrupa, Asya ve Afrika'ya uygarlık götürmekle yükümlüdür. Bu açıdan da, Avrupa'nın yeniden buraları elde etmesi «tarihsel görevi» somucudur.

5 — Nihayet çağımızın faşist grupları da klasik «anti-komünizm» silahını kullanmaktadırlar. Özellikle bu konuda faşist grupların büyük sermaye ile kaynaşma içinde bulunduğu açıktır. Faşist örgütler tarafından, «antikomünist yan örgütler»e dayanarak yürütülen «karşıt devrimci» eylem'in, gerek gelişmiş, gerek geri bırakılmış ülkelerde, «kilise», «ordu» ve «mali oligarşi» tarafından desteklendiği ağırdır. Uluslararası alanda «antikomünizm» aldatmacası altında «karşıt devrimci» eylem yürüten sayısız kuruluşlar arasında, «Özgür Avrupa Birliği-FEC», 1950'de Berlin'de kurulan «Kültür özgürlüğü için kongre - C.C.F.», 1951'de CIA tarafından kurulan «Amerika Bolşeviklikten Kurtulma Komitesi - A.C.L.B.», 1954'de Seul'de kurulan «Asya Halkları An-

(23) Bardeche, 110

(24) Caradonna, *Il cento - sinistra contro l'europa*, I - II M. S. I. agli italiani, 5-6

(25) Waring, R., *De Gaulle e L'Europa*, in *Centro Europa Unita*, Roma 1963, no. 1, s. 2-3.

Ülkemünist Birleşik A.P.A.C.F.' 1954'de Latin Amerika'da kurulan «Kıta Korunması Konfederasyonu C.I.D.C.», «Uluslararası Antibolşevik Bloku-A.B.N.», «Manevi Silahlanma Birliği-M.R.A.» örnek olarak sayılabilir. Bu değişik «Antikomünist-faşist» örgütlerin ortak yanları şöylece sıralanabilir:

a) Bu örgütler genellikle, emperyalist devletlerin ve başlıkları ülkelerin ordusuyla ilişki içindedir. Ordu yüksek konutasyyla faşist örgütler arasında benzersiz bir yakınlığa sahiptir ve tekelci kapitalizm ekonomik yapıyı askerleştirmeğe yönelmektedir. Amerika'da «pentagonizm»e varan askeri yönetimi. De Gaulle'in orduya işbaşına getirilişi, Japon ve Alman ordularının iç politikadaki etkinliği üzerinde önemle durulmak gerekir. Düzenle kaynaşan ordu genellikle, mali oligarşinin eğilimlerine yatkın bir politikanın izleyicisi durumundadır ve bu nedenle de ordu faşist karşı devrimci kuruluşlarla paralele girmekte. «antikomünizm» ordunun da resmi politikası durumuna gelmektedir. Amerikan Genelkurmayı, Dominik, Vietnam, Küba, Kore olaylarında bu niteliğini açıkça ortaya koymuştur. Faşist örgütler ordunun da desteğiyle, suikastler, sabotajlar düzenlemektedir. Domuzlar Körfezi çıkartması bu konuda örnektir.

b) Faşist örgütlerin dini kuruluşlarla olan bağlanışı da gözden kaçmamaktadır. Komünizmi faşistlerle aynı açıdan ele alan ve düzenli tutuculuğuyla da faşizme yaklaşan dinsel kuruluşların, faşizmle kendiliğinden bir paralele girdikleri açıktır. Eski nazilerin, Almanya'da, «Demokrat Hristiyan Partisi» içinde yer almaları, Japonya'da faşistlerin dini kökenlere dayanmaları, İtalya'da sağ darbe sayılabilecek Turroni hükümetinin kiliseye desteklenmesi rastlantı değildir. «Hristiyan ahlakının» faşist düzenin temel olacağını savunan faşistlerin, kilisenin desteğini bu şekilde sağladıkları, İspanya'da rejimin baş desteğinin kilise olduğu bilinmektedir. 22 ülkede kolu olan Rahip Bochmann'ın kurduğu «Manevi Silahlanma Birliği-M.R.A.», uluslar ve sınıflar arasındaki farklılaşmayı kutsallaştırırken, buna karşı görüşleri «komünist» olarak nitelendirilmektedir. Bochmann, sosyalist blokla birlikte yaşamının dince olumsuzluğunu üzeri sürüp, sosyalizmin yıkılmasıyla birlikte dünyada bir «tanrı kralığının» kurulacağını vadedmektedir. Schaefhouse Kantonu papası Karl Neck, «La Resurrection d'Allemagne» adlı kitabında, «dünyanın kurtuluşu ve komünizmin eziltilmesi nazizmin doğumuna ve canlanmasına bağlıdır» demektedir ve bütün nazilerin ortak görüşünü dinsel görüşle dile getirmektedir.

c) Faşist örgütlerle, tekelier arasındaki ilişki de açıktır. Yukarıda sözünü ettiğimiz antikomünist örgütlerin yöneticileri arasında, Rockefeller, Standart Oil Co., Morgan Steel Trusts, General Motors, Westinghouse Electric Co., Magnesium Development Co., American Telephone and Telegraph Co., United Fruit Co., gibi tekelierin temsilcileri, Gannum, Kaiser, Hearst, Mellon gibi grupların adamları yer almaktadır. Aynı örgütlerde, Dean Rusk, Dillon, Acheson, Mc Namara, Dulles gibi politikaacılar da yer almaktadır ve böylece bu faşist örgütler sermayeyle politikaacıları aynı paralelde birleştirir fonksiyon da görmektedir.

dışardan gelen faşizm

Sömürgecilik politik ve klasik anlamı içinde silindirdiği çağımızda, eski sömürgelemler ve yeni sömürgelemler sömürülmesi bitmiş değildir. Fakat, sömürü yeni biçimler altında çok daha keskinleşmiş ve sinizleşmiş bir biçimde devam etmektedir. Eski sömürgelemler, başarıyla sonuçlandırdıkları «nu.

«İspanya'da Kiliseye bağlı, «Groupes Ouvriers d'Action Catholique», «Jeunesse Ouvrière Chrétienne», Kilise adına siyasal hayata katılmakta ve etkilemektedir. Tolleria, Catholiques et Vie politique, «Demokratik Nouvelle, numero spécial 1964, 77 v.s.»

«Alvarez, Communistes et catholiques, in La Nouvelle Revue Internationale 1965, no. 6 s. 54 v.s.»

sal kurtuluş savaşları» sonunda siyasal bağımsızlıklarını elde etmişler ve fakat «ekonomik bağımsızlığa» kavuşamamışlardır. Sömürgeci uluslaşırken, emperyalizmin genç ulusların yapılarına attığı dinsel, ırksal v.s. gelişmeler, kurtuluş savaşlarının küçük burjuvazinin önderliğinde ve belirli bir ideolojiden yoksun bir biçimde gerçekleştirilği, halkın devrimci eylem içinde denge kuracak güçten yoksun oluşu v.b. nedenlerle gerçek bir bağımsızlığa kavuşamamıştır.

Kalkınma zorunluluğunda olan genç uluslar, bu konuda kapitalist model benimsenerek, kapitalist metropolden kopmadıkları içindir ki, sömürgeciliğin yeni biçimlerine konu olmuşturlar. Geri bırakılmış bir ülkenin kalkınması, emperyalist ülkeyle olan eşitsiz değer değişiminin meydana getirdiği ekonomik sistemin kaldırılmasını ve belirli bir endüstri temelli ile sağlanmış yeni bir ekonomik sistemi gerektirmektedir. Tekelci sermayenin egemenliğindeki dünya sisteminin dışına çıkmak anlamını taşıyan böyle bir ekonomik sistem ise «sosyalist» modelin benimsenmesine bağlı bulunmaktadır⁽²⁸⁾. Halbuki ulusal kurtuluş hareketlerinin öncülüğünde bulunan küçük burjuvazi, kurtuluşun sonra da yapısal devrinlere karşı çıkmaktadır. Yeni düzenin egemen, «elit» sınıfı durumuna gelen küçük burjuvazi, alt yapı değişimlerini kendi çıkarlarına da karşı bulduğundan, kendi sınıfının devrimcilik anlayışıyla düzensel değişimleri de şaşırmakta, bağımsızlık savaşında bilinci etkinliği olmayan halk sınıfları kendi demokratik iktidarlarını kurarak devrimi daha öteye götürememektedir⁽²⁹⁾. Bu açıdan, küçük burjuvazinin önderliğinde bağımsızlığa kavuşan genç uluslar, sonuçta «kapitalist model» uygun olarak kalkınma yolunu denemektedirler. Halbuki, içbirikimi az, feodal kalıntıların etkisinde, geleneksel yapının sürdüğü bu toplumlarda kapitalist yolla kalkınmak mümkün olamamaktadır. Bu konudaki bağımsızlık, devleti, burjuvaziyi zenginleştirmekte görevli bir müdahalecilik politikasına itiyor. Bu yolla bir şekilde kalkınan ticaret burjuvazisi ise, feodal kalıntılarla işbirliği halinde, kendisi siyasi iktidarı ele geçiriyor. Çoğunlukla «burjuva demokratik düzenini» gerçekleştirmek iddiası ile siyasi iktidara sahip çıkan burjuvazi, kendi sınıfı çıkarları açısından, kendi öz ekonomik gücünü aşan bir üretim sistemi içine girmekte ve bu nedenle de, emperyalizmin «yardım» ve «yatırım» sistemlerine bağvurmaktadır. Bu şekilde, genç ulusların egemen ve bu nedenle siyasi iktidarı ele geçiren burjuvazisiyle emperyalist güçler arasında bir ekonomik ilişki doğmaktadır. Bu ilişkinin, ekonomik ve siyasal açıdan doğduğuna sonuçlar şöylece sıralanabilir:

1 — Küçük burjuvazi tarafından gerçekleştirilen «Ulusal Kurtuluş Hareketleri»ninbaşarısından sonra, egemen duruma gelen küçük burjuvazi, feodal kalıntıları ortadan kaldırmadığı, toprak reformu denemelerini burjuva özellikleri içinde ve yüzeyde ele aldığı, reformları ideolojik-teorik bir temele dayanmadığı için bağımsızlık sonrasında «demokratik devrimi» gerçekleştirmek mümkün olamamakta, «demokratik halk iktidarları» kurulamamaktadır. Bu durumda gelişen burjuvazi, daha da gelişmek için, yabancı sermaye yatırımlarını ve yardımı yeğlemektedir. Yardım ve yatırımlar ise, tekeli sermayenin ülkenin ekonomik hayatı içindeki yerinin büyümesinden başka anlam taşımıyor⁽³⁰⁾.

2 — Dış ekonomik güçlerle ilişkiler içine giren yerli burjuvazi gittikçe zenginleşirken, zenginleşmesinin ancak emperyalizmle olan ilişkilerden doğduğunu da bilmektedir. Dış yardım ve yatırım, ülke burjuvazisini dünya pazarlarında rakip duruma getirmeyi amaç bilmektedir. Bu nedenle de, geri

(28) Ledda, R., *Independence et voies de développement*, *La Nouvelle Revue Internationale* 1962, no. 4, 133

(29) İşçi sınıfının, köylü ittifakını gerçekleştirerek öncülük ettiği devrimi hareketleri ise, Çin ve Vietnam örneklerinde olduğu gibi gerçek devrimci çizgiye oturabilmiştir.

(30) Yata, A., *Il neocolonialismo in Africa*, in *Nuova Rivista Internazionale*, 1967, no. 1.9-10 Brancovic, *Il problema del paese sottosviluppato*, Milano 1959, 42

birakılmış ülke burjuvazisi tam anlamıyla kapitalistleşmemekte ve ağır sanayinin kurulması engellenmektedir. Bu açıdan, ülke burjuvazisi, emperyalizmin yönelişleriyle sınırlı bir ölçüde kapitalist olabilmekte, çıkarı emperyalizme bağımlı ekonomik sistemle özdeşleşmektedir, «aracı burjuvazi»likten öte gidememektedir. Üçüncü dünya ülkelerindeki iç pazarların zayıflığı nedeniyle ülke ekonomisi dış pazarlara bağlı kalmaktadır. Eski sömürgecilik, burjuvazinin dış pazar olmalarını da sınırladığından «ulusal bağımsızlık hareketlerinden» yana olan burjuvazi, bağımsızlıktan sonra, emperyalist güçlerle kaynaşmaktadır⁽³¹⁾.

3 — Buna karşılık, emperyalist devletler, eski sömürge-lerden olsun veya olmasın, geri bırakılmış ülkelere vazgeçemeyeceği bazı çıkarlar sağlamaktadırlar. Bu çıkarlar, ana çizgileriyle, şöylece sıralanabilir:

a) Genç uluslar, siyasal bağımsızlıklarına rağmen, eski sömürgecilikte olduğu gibi, emperyalist ülkelerin, hammadde deposu ve istedikleri malları sürebildikleri pazarı durumundadırlar. Bu yolla, yeni sömürgeleşen eski sömürgeleşenlerin tarihsel sömürülüş biçimine konu olmaktadırlar⁽³²⁾.

b) Emperyalist ülkelerin geri bırakılmış ülkelerdeki vazgeçemediği çıkarları sadece ucuz hammadde olanaklarına ve pazarlamaya dayanmamaktadır. Gelişmiş ve gelişmemiş ülkeler arasındaki «yardım», «kredi», «yatırım» biçimlerinde ki ekonomik ilişkiler de başlıbaşına kâr kaynağı olmaktadır. Bu ilişkiler karşılıklı değer aktarımına yolaçarken, değer değişimindeki eşitsizlik, emperyalist ülkeden yana işlemektedir. Yardım, kredi ve yatırım olarak geri bırakılmış ülkelere gelen değerler, «faiz» «kâr» ve «temettül» olarak fazlasıyla geriye dönmektedir. Geri bırakılmış ülkeye giren değerle, çıkan değer arasındaki gelişmemiş ülke aleyhindeki fark, gerçekte yoksul ülke emekçilerinin yarattıkları «artık değerden» başka birşey değildir⁽³³⁾.

c) Bazı geri bırakılmış ülkeler de, ekonomik yönden emperyalizm açısından pek önem taşımazlar da, ekonomik önemi olan bölgelerin elde tutulabilmesi için askeri-stratejik

(31) Lacoste, sınıf açısından az gelişmişlik, İstanbul 1965, 83

(32) Özellikle endüstri için gerekli ilkel ürünlerin çoğu geri bırakılmış ülkelerdedir. 1948-1962 yılları arasında, ilkel maddeler çıkartmasındaki %116 oranındaki artış, bu maddelerin gelişmiş ülkeler ekonomisi için önemini göstermektedir. Tarım ürünleri için de durum aynıdır ve emperyalist devletler geri bırakılmış ülkeleri, tek ürün üretimine itelemekte ve böylece bu ülkelerin ekonomik hayatının dengesini bu tek ürünün pazar bulmasına bağlamaktadır. Durum böyle olunca, geri bırakılmış ülkenin bu ürünün pazarı durumundaki emperyalist ülke bu ürünün fiyatını tek tarafı olarak tespit edip, bir yıl düşürmektedir. Sonuçta da bu ürünün ihracat miktarı artsa dahi, elde edilen değer azalmakta ve geri bırakılmış ülkenin dış ticareti gittikçe artan bir biçimde açık vermektedir. Bunu karşılık gelişmiş emperyalist ülke bu ürünleri gittikçe daha ucuza kapatabilmektedir. Bu konuda örnek vermek gerekirse, Latin Amerika, 1950 yılında ihracatının % 80'i ile elde edebildiği malları, 1970 yılında ihracatının %46'sı ile elde edebilmekteydi. Borsalarda endüstriyel alanda kullanılan ilkel ürünlerin değeri sürekli düşerken (örneğin 1956 yılında 42 sent olan bakırın libresi, 1963 de 28 sente düşmüştür), mamul ürünlerin fiyatı artmakta ve bu durum geri bırakılmış ülkenin dış ticaret açığını gittikçe artırmaktadır. Bk., Brancovic, 14-17; Camerota, I problemi economici dell'Africa e L'Europa, Roma 1961, 127 v.s.; Jalee, Yoksul ülkeler nasıl soyuluyor, İst. 1965, 33, 50.

(33) Örneğin 1944-1953 yılları arasında Amerikanın toplam sermaye ihracı 6 milyar 346 milyon dolarken, transfer ettiği kâr miktarı 11 milyar 656 milyon dolardır. Brankovic, 46.

bir değer taşımaktadırlar. Emperyalizm, bu ülkelerde üslenerek çıkarlarının «bekçi köpekliğini» yapmaktadır.

d) Emperyalist devlet, yardım, yatırım ve kredi yollarıyla kurduğu ekonomik ilişkileri, geri bırakılmış ülkelerde elde ettiği siyasal etkilere olanaklarıyla tamamlamaktadır. Geri bırakılmış ülkeyle olan ilişki, emperyalist devlete, geri bırakılmış ülkenin ekonomik yönelişlerini etkilemek hakkını sağlamaktadır. Çoğunlukla, belirli koşullara bağlanmış ve özellikle ekonomik politikayı düzenleme hakkını tanıyan yardım ve krediler sistemi, sonueta, emperyalist devlete, geri bırakılmış ülkenin siyasal yapısında da söz sahibi kılmaktadır. Gerçekte, zaten ekonomik çıkarları paralel düştüğü için, emperyalist devlete, geri kalan ülkenin aracı burjuvaziye dayanan siyasal iktidarı tam bir uyuma içindedir. Emperyalist devletin siyasal yapıya karışması kendinden yana siyasal iktidarın varlığını sürdürmek açısındanadır. Böylece emperyalizm, ülke içindeki işbirlikçileri eliyle siyasal iktidara egemen güç durumuna gelmektedir.

Geride bırakılmış ülkeyle, emperyalist devlet arasında belirlenen türden ilişkiler, gerçekte, klasik sömürgecilikten kurulan ulusların ve eskinin yarı sömürgecilerinin yeni tür bir sömürgecilğe konu olmalarına yol açmıştır. Uluslaşma, dünyada klasik sömürgecilik çağını sona erişti, bağımsızlık savası veren yığınlarla emperyalist devletler arasındaki tarihi çelişkiye son vermiş değildir. Ekonomik, politik, askeri yollarla ortaya çıkartılan bu durum, eski sömürgecilik durumunun yeni biçimler içinde sürdürüldüğünü göstermektedir. «Yeni sömürgecilik» diye adlandırılan bu sistem, 1961 Afrika Uluslararası 3. Toplantısı'nda, «özgürlüklerini kazanmış ve ya kazanmak üzere olan geri bırakılmış ülkeler için ağır bir tehdit» olarak nitelendirilmiştir. Yine 1961 yılında Belgrad'da toplanan «Tarafsız Ülkeler Konferansı'nda ise, «yeni sömürgecilik», «genç devletlerin siyasal bağımsızlıklarının tanınması bahasına sömürge sisteminin artakaldırmasıdır. Bu genç devletlerin siyasal, ekonomik, toplumsal ve teknik araçların kullanılmasıyla dolaylı biçimde gene sömürge egemenliğinin kurbanı olmaları» şeklinde tanımlanmıştır³⁴. Lenin'in belirttiği, «bütün devletlerin ve özellikle geri bırakılmış ülkelerin çahşan yığınlarına emperyalist güçler tarafından siyasal yandan bağımsız devletler örtüsü altında, siyasal, mali ve askeri bakımdan kendilerine tüm olarak bağlı devletler yaratılması biçiminde sistematik bir yolla uygulanan aldatmaca, yorulmadan anlaşılmalı ve üzerinde durulmalıdır» görüşü, çağımızda gerçekleşmiştir³⁵.

Siyasal bağımsızlık, toplumsal devrimle tüllenmediğinden, siyasal bağımsızlık sömürgecilik sistemine bir alternatif getirmemekte, geriye dönüş kesin çizgilerle belirmektedir. Siyasal bağımsızlığın tanınmasından sonra ortaya çıkan ekonomik ilişkilere dayanan ve emperyalizme geri bırakılmış ülkenin siyasal hayatını etkileme olanaklarını sağlayan «yeni sömürgecilik» sistemi, gerçekte geri bırakılmış ülkelerin siyasal bağımsızlığını da ortadan kaldırmaktadır. Gerçekten, emperyalist devlet, ekonomik çıkarlarının ancak işbirlikçi sınıfların siyasal iktidar düzeni içinde gerçekleştirilebileceğini bildiğinden, ekonomik çıkarlarını, işbirlikçi iktidarlara, her ne bahasına olursa olsun, tutmakla seğınamayı amaçlamaktadır. Bunun için de her tür etkilereyi gerçekleştiren ve bundan sakınmayan emperyalist devletin geri bırakılmış ülkeye zorladığı ve uygun sürdüğü siyasal model, mutlaka «faşist model» olmaktadır. Gerçekten, mademki faşizan halk iktidarını engellemek ve siyasal iktidarı egemen sınıf dışındaki sınıflara kapalı tutmak anlamına gelmektedir ve geri bırakılmış ülkedeki ekonomik durum nedeniyle işçilerin devrimci atılmalarını geciktirmek olanığı yoktur, bu ülkelerde uygulanan siyasal sistem, hangi biçim altında gerçekleşirse gerçekleşsin, temelde faşist nitelik taşıyacaktır. Emperyalizm kendi işbirlikçi sınıfların dışındaki sınıflara siyasal iktidar olanağı tanımayacaktır. Bu açı-

[34] Dutt, P. Aspects du neo-colonialisme, La Nouvelle Revue Internationale, 1962, no. 4, 39.

[35] Lenin, Ouvres, Ed. Sociales, Paris, C. 31, 151

dan klasik İtalyan ve Alman faşist modellerinin gemisi ile gündüzün geri bırakılmış ülke faşizmi gemisi arasında büyük bir fark yoktur; aradaki fark, gündüzün faşizminin dışardan gerçekleştirilen ötkölenmekle oluşturulmasıdır. Bu nedenle, bu ülkelerdeki faşizme «dışardan gelen faşizm» denilmesi hata olmasa gerekir.

faşizmi yollarında malîyet meselesi

Emperyalizm ve işbirlikçileri artık değeri elde etmek çabasını gösterirken geri bırakılmış ülkelerde siyasal bağımsızlığın ekonomik bağımsızlıkla tümelennmekle bir anlam kazanacağı ve ekonomik bağımsızlık içinde yapısal değişimlere gđilmesinin zorunlu olduğu bilinci gittikçe yayılmaktadır. Ekonomik bağımsızlığı sağlayacak toplumsal devrim ihtiyacı, geri bırakılmış ülke haklarını ideolojik temellere oturan yeni yeni kurtuluş savaşlarına itelemektedir. Siyasal bağımsızlığın, sömürgecilik döneminden artokalan yapılar içinde bir adım taşımadığı anlaşılmaktadır. Bu bilinçlenme üretim araçlarının devlet elinde toplanması, devletin artık değeri merkezileştirmesi, artık değerin emredici bir plan içinde kullanılması zorunluluğuna yabancı yaratmaktadır⁽⁶⁰⁾. Siyasal bağımsızlığın gerçekte sömürgecilik dönemine son vermediği anlaşıldıkça, yabancı sermaye yardımlarına gerekliliğın duyulmayacağı başlıca temel yapı değişimlerinin gerçekteşrilmesine yönelmektedir. Nasıl eski sömürgecilik sisteminin silinmesini bizzat sömürgecilik ve kapitalist dünyanın kendi iç çelişkileri hazırlamışsa, yeni sömürgecilik sisteminin kendisi de, toplumsal devrimin etkilerini hazırlamaktadır. Geri bırakılmış ilkeye yatırım yapan tekeli sermaye, üretimine pazar bulmak zorunluluğında «kapalı ekonomiden», «pazar ekonomisine» geçmek, tüketici yaratmak durumundadır. Bu tür değişim ise, geleneksel yapıların sarsılmasına, yeni toplumsal ilişkilerin oluşmasına yol açmaktadır. Bu noktada emperyalizmi, bir taraftan sömürgecilik sistemini gerçekteştirmek için geleneksel yapıyı sürdürmek, diğeri yarıdan pazar gerekçesiyle nedeniyle de feodal toplum düzeninin deşişmesini sağlamak zorunda olduğundan acıma dđşmektedir⁽⁶¹⁾. Ekonomik kalkınmanın emekçilerden alınan dolaylı vergilere dayanması, toprak reformu sorununun alt yapıya ilişkin olarak ele alınması sebebiyle yoksul köylülerin durumunun düzeltilmesi, emekçi sınıfların düzenli, yer yer çatışmasına yol açmaktadır ve bu çatışma her ülkenin koşullarına göre değişik ölçüler içinde gerçekteşmektedir. Emperyalizme karşı devrimci eylem, emperyalizme kaynaşmanış genç aydınlarca desteklendiği gibi, çıkarları emperyalizmle paralele girmeyen ve hatta onunla çatışan baskıncı sınıflar da, emperyalizme karşı devrimci eyleme girmektedirler. Örneğın, yeni sömürgecilik sistemi içinde emperyalizmle işbirlikçi yeni sınıflar üretmektedir. Emperyalist devletin yatırım ve kredilerinin yarattığı ekonomik yayılmadan yararlanan «yeni eli sınıfları», eski geleneksel düzenin eli kad. rolünün yerini alırken ve bu sınıfsal baskılaşmadan zarar gören sınıflar, emperyalizme karşı çıkabilmektedir. Bunun örneğini Vietnam'da görülmektedir. Bu açıdan, bütün başlangıç döneminde de olsa, katılan sınıfların mülkleri ilikeden ilkeye deşişse de, emperyalizme karşı gerçek bağımsızlık savaşı bütün geri bırakılmış ülkelerde gelişmektedir. Bu devrimci eylem, işçi sınıfları iliki kurdugu ve onun önüsünde geliştiği ölçüde basarıya ulaşabilmekte, azgelişmiş üretim güçlerini toplayıp güçlendirmek, yeni üretim ilişkileri için de yeni yapılara geçmek, «sosyalist devrimi gerçekteştirmek olanaklarını bulmaktadır⁽⁶²⁾.

(60) Bellal, *Independence et voies de developpment*, La Nouvelle Revue Internationale, 1962 no. 4, 113.

(61) Khol, *La lotta antiimperialistica in Africa*, in *Nouva Rivista Internazionale*, 1967 no. 1, 28.

(62) Hodgkin, *Nazionalismo nell'Africa Coloniale*, Roma 1960, 19.

Geri bırakılmış ülkelerde varlığına işaret ettiğimiz bu devrimci eylem, gücüyle orantılı her karşıt devrimci tepkiye de yol açmaktadır. Eski sömürgecilik sisteminin yıkılmasını emperyalizm pek de önemsemez değildir. Tersine bazı durumlarda, siyasal bağımsızlık, emperyalizmi, klasik sömürgecilik sistemi içinde mecbur olduğu bazı üst yapı yatırımlarından da kurtarmaktadır. Buna karşılık emperyalizm, toplumsal yapı değişimlerine yöneltmiş devrimciliğin geri bırakılmış ülkelerdeki, «işbirliği sınıflar iktidarına» ve dolayısıyla kendi çıkar düzenine son vereceğini bilmektedir. 1955 Bandung, 1957 Kahire, 1966 Küba Konferansları, Cezayir Kurtuluş Savaşının sağladığı başarı, Vietnam, Kongo, Küba, Demokratik Angola, Mozambik, Gine gibi ülkelerin halklarının başkaldırısı, Um Nyobe, Mounie, Lumumba gibi liderlerin işledikleri tezleri emperyalizme, tüm geri bırakılmış ülkeler için söz konusu olan bir devrimci eyleme karşı karşıya bulundurgunu göstermektedir. Bu çizgideki bir devrimci eylem, emperyalizme, sorunun artık, geri bırakılmış ülkelerde siyasal iktidarı dolaylı veya doğrudan doğruya kullanmak sorunu olmadığına göstermektedir. Emperyalizin bu devrimci eylemler karşısında, doğrudan yönetimini kaybettiği geri bırakılmış ülkeleri, kendinden yana iktidarlara dolaylı bir biçimde elde bulandırmak yollarını aramaktadır. Bu noktada, emperyalizmin sadece basit bir iktidarı olmadığı, gelişine yolundaki ülkeleri tehdit eden politik bir nüfuz taşıdığı da ortaya çıkmaktadır⁽²⁾.

Devrimci eylemler karşısızan emperyalizm için temel sorun, kendisine bağlı olan geri bırakılmış ülkedeki siyasal iktidarı su veya bu şekilde elde bulandırmak sorunu oluyor. Emperyalizmin, geri bırakılmış ülkedeki vazgeçemediği çıkarlarını sürdürmek açısından o ülkedeki siyasal iktidarı düzenine egemen olmak arasındaki karşmaz bağlantıyı kavradığından şüphe edilemez. Emperyalizm, geri bırakılmış ülkelerdeki «halk-emperyalizm» arasındaki ilişkiyi kendin, den yana sürdürmek amacıyla, siyasal iktidar biçimleri zorlarken, gerçekte, faşizmin genel semasına uygun olarak, «faşist» model zorlamış olmaktadır. Gerçekten, «faşist» modelin en ayırtıcı kriteri olan, «çelişkileri toplumsal gelişimin gerektirdiği doğal çözümler biçimleri dışında, zorla, egemen güçlerden yana sürdürme» unsuru, emperyalizm tarafındandır. geri bırakılmış ülkelerde gerçekleştirilmektedir. Bu açıdan, geri bırakılmış ülkelerdeki aşas çelişkisinin emperyalizmin den yana sürdürmesi sonucu olan ve yeni sömürgecilik sistemi içindeki ilişkilerin doğurduğu siyasal sistemler «faşist» nüfuz taşımaktadır.

Emperyalizm, geri bırakılmış ülkeleri kendinden yana tutmak için, siyasal iktidarı yapısını bu amaçla uygun bir biçimde düzenlemeye çalışırken, özellikle iktidarı «etken», bu konuda seçilecek siyasal modelin saptanmasında, rol oynamaktadır:

1 — Seçilecek model, o ülkedeki devrimci eylemin gücüne ve yakın ilişki içindedir. Nasıl İtalyan ve Alman faşist deneylerinde, burjuvazi devrimci eylemi kendisi için en tehlikeli, kendi siyasal iktidarını yitirecek en uç noktaya vardığı zamanı ağır ve kesin faşizme karar vermişse, emperyalizm de, geri bırakılmış ülkedeki faşist modelin devrimci eylemin kendi egemenliği için doğurduğu tehlike ile ilgili olarak saptamaktadır. Diğer bir deyişle, devrimci eylemin gücü ve özellikle iktidarı sınıfları olan sınıflar ve bu sınıflar öncülük durumu, emperyalizmin faşist model seçiş konusunda etkin olmaktadır. Sadece bu konuda berran görün belirtmek gerekir ki, faşist siyasal iktidarı modelini seçiş, gizli faşizmden açık faşizme dönüşüm konusunda karar vermede, devrimcilerin dışında, emperyalizmin katkısına labunus bir konudur. Emperyalizm, devrimci eylemin kendi çıkarları için doğurabileceği tehlike açısından değerlendirecek ve bu değer yargısını ışığında modelini uygulayacak, bir modelden diğerine geçecektir. Bu karar, devrimcinin etkilemesi veya değiştirmesi veya engellemesi iktidarı dışında kalır. Bu nedenle, «faşizm gelir» endişesiyle, devrimci eylemi sınırlamak, durdurmak, engellemek

yanlış bir hareket, zararlı bir pasifizm ve belki düzeni olduğu gibi tutmak hususunda emperyalizmin oyununa düşmek anlamına gelir. Gerçekten, «faşizm» korkusuyla devrimci eyleme karşı çıkanak ve hem de devrimcilik iddia etmek mümkün değildir, zira, eğer belirli bir ölçüde devrimci potansiyel varsa, bunu durdurmak mümkün değildir ve bu devrimci potansiyel devrimci eylemi sınırlamak isteyen devrimci cephe içindeki güçleri ezer, bir kenara iter ve geçer. Devrimci eylemi sınırlamak isteyen güçler, devrimci gelişiminin dışına düşmekten başka birşey yapmanus olurlar. Devrimci eylem o ülkedeki koşulların doğurduğu olagan ve toplumsal bir gerçek olduğuna göre, bu gerçek kendi yapısının o koşullar içinde doğuracağı sonuçları yaratacaktır. Kaldı ki, geri bırakılmış ve emperyalizme bağımlı ülkelerde uygulanan model ne olursa olsun, temel niteliği «faşist» olmasındır. Bu bakımdan, geri bırakılmış ülkelerde «faşizmin gelmesinden» değil, emperyalizmin «faşist modeli» değiştirmesinden söz edilebilir. Bu model değişikliği, nasıl devrimci eylemin gücüyle orantılı ise, her model değişiminin de devrimci eylemin yöneldiği, türü, stratejisi ve gücü üzerinde karşı etkisi olacaktır.

2 — Faşist modellerin seçimi, emperyalizm açısından bir «maliyet» meselesidir de. Geri bırakılmış ülkenin emperyalizmden yana bir siyasal biçim içinde tutulabilmesi emperyalizm açısından belirli bir harcama gerektirmektedir, bu işin belirli bir maliyeti mevcuttur. Emperyalist devletler, kendi iç ekonomik sorunları ve kendi içlerindeki sınıfsal gelişmeler nedeniyle, bu maliyeti asgariye indirmek, geri bırakılmış ülkeyi en ucuzundan «kapatmak» istemektedir. Bu açıdandır ki, emperyalist devlet, uygulanmasını sağlamak için seçeceği modelin seaptarken, o ülkedeki devrimci eylemin gücü kadar, o ülkeyi elden kaçırmakla uğrayacağı zarar ile, daha pahalı bir modele geçme durumunda artacak maliyet arasındaki farkı da göz önünde bulundurmak zorundadır. Bu açıdan, bir geri bırakılmış ülkenin emperyalizme bağımlılığını en ucuz sürdürülmesine biçimi «burjuva demokratik biçim içinde faşizm» tipidir. Diğer nedenler yanında, maliyetin ucuzluğu da, emperyalizmin mümkün oldukça, bu tür içinde sömürüyü sürdürmek yolunu seçmesine yol açmaktadır.

Emperyalist devletlerin, geri bırakılmış ülkeyi sömürme olanaklarını sürdürmek açısından uygulamaya, uygulanmaya çalıştıkları, faşist nitelik taşıyan siyasal iktidar modelleri, başlıca üç tanedir:

1: **Burjuva demokratik faşizmi:** Özellikle ulusal bağımsızlığına yeni kavuşmuş ülkelerde, batının burjuva demokratik düzeni biçimi olarak kabul edilmektedir. Burjuva demokratik biçimi içinde, işbirlikçi burjuvazinin iktidarı kurulup, emperyalizmle siyasal iktidarın çıkar paraleli kurulup işledikçe, bu sistemin muhafazasına çalışılmaktadır. Böyle bir sistemin varlığı içinde çıkar sisteminin işletmek, hem «bir dünyanın tekliği» elden kaçırılmasını yüklenmiş emperyalist devlete bu aldatmacasını sürdürmek olanaklarını sağlamakta ve hem de düzen en ucuz eide tutulmaktadır. Halbuki gerçekte, burjuva demokratik sisteminin bütün biçimsel varlığına rağmen, gerçekte bu tür demokratik bir sistem de varlanmamaktadır. Zira:

a) Burjuva demokratik düzenleri, hiç değilse teorik olarak, sınıfsal bir siyasal iktidar değişikliğine, işçi sınıfının kendi mutlak iktidarını kurmasına açıktır. Geri bırakılmış ülkelerdeki burjuva demokratik düzen özentilerinde ise, bu olanak gerek hukuken gerek fiilen önellenmiştir. Bu açıdan, geri bırakılmış ülkelerdeki siyasal iktidar değişimi, aynı egemen sınıfa dayanan partiler arasında «ihtilâf etme» imkânının röhbetlege kullanılmasıından ibarettir.

b) Sosyal haklar, kişi özgürlükleri sentezine dayanan burjuva demokratik sisteminin bu temel unsurları da gerçekte sağlanmamaktadır. Kişi özgürlükleri, devrimci bilinçlenme ve gelişime yol açmak için, fiilen sınırlanmaktadır. Sosyal haklar ise, bu hakların gerçekleştirilmesini sağlayacak iç birlikim olmadığı, işbirlikçi burjuvazi bu konuda «tayız» verecek ekonomik olanaklara sahip bulunmadığı, artık - değerini

büyük bir kısmı emperyalist ülkeye akıp, geri kalanı da belirli ellerde toplandığı için, «sosyal haklar» da gerçekleştirilememektedir. Bu sonuç, o gün için iktidarda bulunan ve işbirlikçi sermayeyi temsil eden yönetici kadronun isteginin değil, işbirlikçi düzene hakim kuralların doğurduğu bir olgudur. Bu açıdan, geri bırakılmış ülkelerin burjuva demokratik biçimleri, bizi aldatmamalıdır. Geri bırakılmış ülke, hiçbir zaman tam burjuva demokrasisi olamamakta ve işçi sınıflarına iktidar kapalı tutulduğu için, gerçekte gizli faşizm söz konusu olmaktadır. «Filipin demokrasileri» diye adlandırılan bu tür düzenlerde, demokratik görüntü sürdürülüyorsa bu, emperyalizmi zerleyecek, onu yeni yollara iteleyecek bir devrimci gücün o toplumda mevcut bulunmayışının sonucudur. Bu açıdan faşizmi ancak «burjuva demokratik özgürlüklerini» tümünden ve açıkça kaldırıldığı hallerde mevcut sayan ve biçimsel burjuva demokratik sistemi, gerçek bir burjuva demokrasisi sanarak bu sistemi savunmayı devrimci görevi sayan görüşler büyük yanılgıya düşmüş olurlar. Böyle bir tutum, emperyalizmin varlığını göremememize, devrimci mücadelenin dayanması zorunlu olan anti - faşist temelli kaybetmemize ve giderek mevcut biçimsel sistemi sürdürme çabaları içinde doğrudan doğruya emperyalizmle paralel düşmemize yol açar.

Dünya kamucuyunca II. Dünya Savaşında İnzelenmiş açık faşizme geçmeden «halk sınıflarına» siyasi iktidarı kapalı tutmak isteyen emperyalizm, bu biçimsellik içinde devrimci bir çeyremin gelişip, güçlenmesini engellemek amaç ve durumundadır. Bu açıdan her türlü devrimci gelişimi suçlamak, ezmek yolu seçilir. Bu arada toplumun emperyalizmden yana bir tutuma sürüklenmesi için de bir mücadele gerçekleştirilir. Bu mücadele:

a) Her devrimci akımı komünizm olarak suçlamak, antikomünist propaganda yapmak, kamucuyu yanılgılara düşürmek gibi **ideolojik mücadele**dir,

b) Kamucunun emperyalizmden yana şartlandırılması için girişilen **kültürel mücadele**dir,

c) Sendikaların sarılaştırılması, bazı kişilerin satın alınması, emperyalizmle işbirlikçi çevrelerin mali yönden desteklenmesi v.b. için girişilen **ekonomik mücadele**dir.

Emperyalizm, bu mücadele biçimleri içinde, burjuva demokratik biçimselliğini kendisine güven verici bir güçlülük içinde sürdürmeğe, kendisine karşı devrimci tepkiyi önlemenin olduğu kadar geçiktirip, güçsüzleştirmeğe çalışır. Bu amaçla yönelirken de, belirli araçlardan yararlanır:

a) Emperyalist ülkelerin, geri bırakılmış ülkelerin iç düzenlerini tutmak konusundaki en büyük kozu, ekonomik ilişkileri içinde yarattığı «işbirlikçi burjuvazidir». İşbirlikçi burjuvazi, askeri birlikler içinde emperyalizmle organik bağlar kurmakta ve bu açıdan, NATO, CENTO, CEATO gibi blokları, tagmalar, emperyalizm emrinde ulusal kuruluş hareketlerini ezmeğe çalışan saldırganlık örgütleri olmaktadır.

b) Halkların birleşerek «devrimci çember» kurmalarını engellemek için, ırk, din, dil kabile ayrımlarına dayanan bölünmeler, halklar arası çatışmalar yaratılır. Afrika Birliğinin baltaklanması, «İslam paktı» oyunları, «Malezya federasyonu» bölünçlüğü bu konuda örnektir.

c) Sömürgecilik düzeni içinde emperyalist ülkelerle iç pazar arasındaki dolaysız olan ilişki, yeni sömürgecilik düzeninde dolaylı bir biçime girmekte ve geri bırakılmış ülke emekçisinin artık değerini dışarı aktaran «aracı burjuvazi» yeni egemen sınıf olmaktadır. Emperyalizm bu sınıf düzenini korurken, buna karşı sınıfların belirmemesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu nedenle, işçi sınıfının gelişmediği, işçilerin köylülüğün kopmadığı geleneksel toplum yapısının gelişmemesi, işbirlikçi burjuvazinin siyasi iktidarının sürdürülebilmesi için zorunlu görmektedir.

2) İçten gelen açık faşizm: Geri bırakılmış ülkelerdeki burjuva demokratik biçimselliği, emperyalizmin çıkarları ve müsaadesiyle sınırlı bir demokrasidir ve hiçbir zaman için gerçek bir burjuva demokrasisi dahi olamamaktadır. Bu nedendir ki, emperyalizm burjuva demokratik düzeni içinde

gıkar düzenini tutmaya çalışmakla beraber, devrimci eylem gelişip mücadele edilen burjuva demokratik birleşimliliğin sınırlarını zorlamaya başladığı anda, emperyalizm yeni bir model denemekten çekilmemektedir. Burjuva demokratik birleşimliliği, kendisi için yeterince güven verinceye, emperyalizm yeni bir takım işbirlikleriyle ülkenin siyasal yapı birliğini değiştirmektedir. Bu değişim ilke içi güçlere dayanarak, açık bir faşizmi getirmek şeklinde olmaktadır. Emperyalizm siyasal birleşimliliğine giderken, demokratik birleşimlilik içinde kendisine destek, olmuş «yönetici kadrolara» da feda etmekten çekilmemekte ve yeni bazı kadrolara dayanmaktadır. Endonezya ve Yunanistan bu konuda parlık örneklerdir.

Batı türü demokrasi oyunlarının açık faşizme dönüşmesi, içinde ordunun rolü önemlidir. Güney Amerika'da 1930 yılından bu yana kırdan fazla askeri darbenin gerçekleştiği, bu davranışın gelişimine eğilimde olduğunu göstermektedir. Endonezya'daki, Togo'daki, Gana'daki, Brezilya'daki, Nijerya'daki ordu hareketleri bu konuda örnekler. Aralarında farklılıklar bulunsa da, ordunun Afrika, Asya ve Latin Amerika'da genel yönetimlere eğilimi ortak nokta olmaktadır.

Afrika'da düzenli ordular yeni yeni kurulmaktadır. Çoğunlukla ısraklı askerlerden oluşan ordu üniteleri, kökenleri yönünden gelenekçi yapıya sahiptirler. Subaylar batıda yetişmişlerdir ve sömürgecilik döneminin seçkinler sınıfından gelmişlerdir. Bu durum, batı sistemi ve ideolojilerine bağlılık yaratmaktadır. Bu şekilde ordu subayları, bürokratik burjuvazinin üniformalarından başka birşey olmamaktadır. Latin Amerika'da da, subaylar, model seçkinlerdir. Latifundia ağalarının soyundandır. Düzenin sümesi ordu, nın ayrıcalıklarının silindirmesi anlamına taşınmaktadır. Bu açıdan, gerekince totaliter biçimler içinde düzenin sürdürülmesi subaylardan da istenmektedir. Ordunun mevcut ekonomik yapıyla kaynaşması, Latin Amerika'nın birleşimliliği bir burjuva demokratik düzenine dahi geçmesini engellemektedir.

Geri bırakılmış ülkelerin tek organize güç olan ordu, çoğunlukla emperyalist ülkelerde yetişmiş, şartlandırılmış subaylarla yönetilmektedir. 1964 yılında, Afrika'da 1500 subay Fransız'da yetişmiş durumdaydı. Aynı şekilde 700 Afrikalı İngilizler'de okuyordu. Gana Ordusu'nun 420'si İngiliz okullarında yetişmişti. Burjuvazi, gerisinde kendisine de karşı çıkacak orduyu, üstün bir zümre, ayrıcalıklı bir tabaka durumuna getirirken, orduyu gerçekte halktan da koparmış olmaktadır. Bunun yanında askeri yardımı ve bloklar yoluyla ordu emperyalizmin denetim altına da almaktadır. 1964 yılında, Afrika'da askeri danışman adıyla 3.000 Fransız, 600 İngiliz subayı mevcuttu. Ordu yönetimiyle en etkin güçler de bu yabancı subaylardır. Bu nedenledir ki, Kongo, Gana, Zaire'deki genel askeri darbelerle hiç karşılaşmak gerekir.

Devrimden yana güçlerin organize olmayışı, öncülük yapacak işçi sınıfı örgütlenişini yokluğu ordunun darbelerini ve faşizme kayışını daha da kolaylaştırmaktadır. Zaten disiplinli yetkin gelenekçi yapıya alışkın yığılar, üniformalarını pek de hoşlanmazlar karşılanmaktadır da. Bu nedenle faşizme yönelen ordu, halkın direnciyle de karşılaşmaktadır. Yığınların gerçek öncü örgütleri kurulmadıkça, kalkınma için yapısal değişim zorunluluğu karşısında küçük burjuvazinin ideolojik dogmatizmi, devlet mekanizmasının bürokratik ve bonapartizmi ile birleşmekte ve devrimci eyleme de karşı çıkmaktadır. Zaten emperyalizmin ordunun devrimci engelleyici niteliğini sağladuktan sonra, eski sömürgecilere bağımsızlık sağladıkları ve bu durumu sürdürmek için her tedbiri aldıkları gerçektir. Sırf mücadelesinin ve birleşimliliğinin ordu eliyle sülenmesi, eski sömürge ilişkilerini sürdürmek görevinin orduya verildiğini göstermektedir. Ordunun, salt yığın psikolojisinden yararlanmak için, gerici darbelerinden sonra «antiemperyalizmden» bahsetmesi, devrimci karşı tutumunu süklayan bir maskeden öteye gitmemektedir. B'n Bolşevizm Cezayir'de devriliği bu konuda örnektir. Ordu darbelerinin gerçekleştiği ülkelerde rejim çoğunlukla bir ide-

rin kişiliğine dayandığından ve devrimci düzenler liderin kişiliğine bağlı bir mülk taşıdığından, liderin devriliği «rejimin» devriliği anlamını da taşıyor. Liderin devrimci politikasının «kişisel» kâh «ulusallığa» kavuşmaması, liderin devriliğine toplumsal bir tepkinin gösterilmesini de engelliyor. Ghana'da Nkrumah'ın devriliğine kendi partisinin dahil tepki göstermeyişi başka nasıl yorumlanabilir.

3) Baştan gelen açık faşizm: Emperyalizmin, ülke içinde kurduğunu açık faşist sistemler dahil kendi çıkarları açısından gereken güveni vermediği veya ülke içinde kendisine tam güvenlik verecek açık faşizmden yana kadrolar bulamadığı zaman, faşist düzeni gerçekleştirmek için, o ülkeye silahlı müdahalede bulunmak yolunu da seçebilmektedir. Örneğin 1954 yılında, Guatemala'da «United Fruit Com» imtiyazlarının iptali, Amerika'nın ülkeye silahlı müdahalesi ve reformcu Arbenz yönetiminin yıkılarak yerini Armas faşizminin alınmasına yol açmıştır. Amerika'nın, Dominika'ya yaptığı ve Kuba'ya yapmaya kalktığı müdahaleler de bu konuda örneklerdir. Fakat emperyalizmin silahlı kuvvetleriyle, güçlü ve devrinde yönelmiş eylemleri bastırma çabalarının en önemli örneği Vietnam örneğidir. Doğal olarak emperyalizmin başvurduğu bu yol, onun için en pahalı bir yoldur ve kamuzun, o bölgedeki çıkarlarının önemiyle paralel olarak böyle bir yola başvurmağa karar verebilmektedir. Bu konuda karar vermek durumunda olan da, yine devrimciler değil, emperyalizmin ilzzat kendisidir.

Emperyalizmin uyguladığı faşist model hangisi olursa olsun, bu modelleri dünya kamucuyu önünde sevdalı ve hakkı göstermeye gayret etmektedir. «Özgürlüğün, demokrasinin» koruyuculuğu tezi, en aşağılık bir silahlı müdahale durumunda dahil ileri sürülen tezdir. Fakat, dünyanın geri bırakılmış kesimindeki haklar, artık «kan dökererek özgürlük koruma» akdatmasına kanmamakta ve antiemperyalist, anti-faşist devrimci eylemlerini geliştirmektedirler. Devrimci eylemin, ulusal sınırların dışında bir bütünleşmeye yöneldiği bu «sıcak savaş» döneminde, halklar kendi ülkelerini korumak için faşizme ve emperyalizme son vermek için savaşını yapmaktadır. Bilinmektedir ki, emperyalizmin siyasal sistemi olan faşizm, ancak emperyalizmin ortadan kalkmasıyla silinecektir. Faşizmle ve emperyalizmle savaşmak, emperyalist yapıyla kaynamamış bütün sınıf ve tabakalar için zorunlu bir görev olarak görülmektedir. Bu nedenle, de dünyanın her bölümünde, «faşizme karşı devrimci halk cepheleeri» kurulmaktadır. Dünya-daki örnekler, bu cepheleerin küçük burjuvazinin kaynığını da sürüklenmekten kurtulup, işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirdiği ölçüde başarıya ulaşabildiğini göstermektedir. Yine dünyadaki örnekler göstermektedir ki, «faşizme karşı devrimci halk cepheleeri», faşizm tehlikesiyle karşı karşıya kalan kapitalist toplumlarda, küçük burjuvazinin önderliğinde siyasal bağımsızlık savaşı vermiş eski sömürgelerde, işçi sınıfının öncülüğünün gerçekleştiği ve silahlı müdahalelerin yapıldığı toplumlarda değişik oluşum biçimlerine varmakta, değişik eylem göstermekte ve değişik sonuçlara ulaşabilmektedir.

Gelecek yazımızda, dünyadaki «anti faşist devrimci halk cepheleeri» örneklerine değineceğiz ve bu örnekler içinde Türkiye'nin durumuna değinmeye çalışacağız. Fakat daha şimdiden şunu belirtelim ki, Türkiye geri bırakılmış bir ülke olarak, «burjuva demokratik faşizmi» modeli içinde bulunmaktadırlar ve geri bırakılmış bütün ülkeler için söz konusu olan tehlikelere ve model değişimi ihtimallerine ağıttır. Bu nedenle, Türkiye'de emperyalizme karşı, anti-faşist ve anti-emperyalist bütün güçlerin gerçekleştirmek zorunda oldukları ilk görev «devrimci halk cephesini» gerçekleştirmek olacaktır. «Devrimci anti-faşist halk cephesinin» kurulmasında geçikme, değiştirilebilecek faşist modele karşı uygulanması gereken değişik devrimci eylem yollarının gerisinde kalmamız sonucuna doğacaktır.

kıbrıs'taki seçim oyunlarına dikkat !

On yıldan beri ilk kez 5 Temmuz 1970 tarihinde Kıbrıs'ta Türk ve Rum kesimlerinde milletvekili ve ayrıca Türk kesiminde Cemaat Meclisi seçimleri yapılacaktır. «Ortadoğu Devrimci Çemberi» açısından büyük önem taşıyan bu seçimler dolayısıyla Kıbrıs'ta, özellikle Türk kesiminde döndürülmek istenen dolapları, Kıbrıs Türk halkının en basit insan haklarını dahi tanımayan Türk liderliğinin durumunu, Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonu ve İstanbul Kıbrıs Türk Tatlabe Cemiyeti'nin değerlendirmelerine dayanarak okurlarınıza sunuyoruz.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 1960 tarihli anayasasına göre, yasama yetkisi Temsilciler Meclisi'ne verilmiştir. Temsilciler Meclisi'nin üye sayısı 50'dir. Bu temsilcilerin 35'i Rum, 15'i de Türk'tür. Ayrıca cemaatlerle ilgili yasalar koyma yetkisi cemaat meclislerine tanınmıştır.

Temsilcilerin aynı günde genel tek dereceli ve gizli oyla ayrı ayrı seçilmesi, yani Türk temsilcileri Türklerin, Rum temsilcileri de Rumların seçmesi gerekmektedir. Temsilciler Meclisi'nin görev süresi beş yıldır. Temsilciler Meclisi'nin başkanı Rum, başkan muavini ise Türk'tür.

İlk seçim 10 yıl önce yapılmış, ancak üç yıllık bir faaliyet döneminden sonra, emperyalizmin kuşkırtmasıyla iki cemaat arasında patlak veren kanlı olaylar üzerine 1963'te Türk temsilciler, meclis çalışmalarından çekilmişlerdir. Bu tarihten sonra adada biri Rum, diğeri de Türk yönetimi olmak üzere iki yönetim söz konusu olmuştur. Rum yönetimi Türk temsilcilerinin katılmamasına rağmen, Temsilciler Meclisi'nde tüm adaya garril olmak üzere kanunlar yapmışlar ve bunları uygulamışlardır.

Anayasaya göre, Türk ve Rum cemaatlerinin özel sorunlarını gözündemek üzere ayrıca Türk ve Rum cemaat meclisleri kurulmuştur. 1963 olaylarından sonra Rumlar kendi cemaat meclislerini feshetmişlerdir. Türk cemaat meclisi ise faaliyetini sürdürmüştür.

1965 yılında yeni seçimlere gidilmek gerekirken, her iki taraf da cemaatler arası çatışmaları ileri sürerek seçimleri erteltmeye yaraslanmışlardır. Bu yeni dönemde sadece 1968 yılında cumhurbaşkanı ve cumhurbaşkanı muavini seçimleri yapılmıştır. Rum kesiminde Makarios, kendisine karşı adaylığını koyan -şimdiki aşırı sağcı Demokratik Milli Parti (DEK) Başkanı- Dr. Dakis Evdokas'ı, geçerli oyların yüzde 90'ından fazlasını alarak ezici bir çoğunlukla yenmiş ve yeniden seçilmiştir. Türk kesiminde ise Dr. Küçük, kendisine karşı adaylığını koyan İngiliz dönemi başbakanı Mehmet Zekâ Bey'in her zaman olduğu gibi, son dakikada (!) adaylığını geri çekmesi üzerine seçime gidilmeden yeniden seçilmiş sayılmıştır.

5 Temmuz seçimleri

Makarios, Aralık 1969'da Economist adlı İngiliz dergisi muhabirine verdiği mülakatta, ilk kez, 1970 yılında seçime gidileceğini şöyle açıklamıştır: «Özellikle bu yıl seçim yapılması gerektğine inanıyorum. Temsilci Meclisi'nin hizmet süresinin Meclis tarafından geçirilen kanunla devamlı olarak uzatılması anti - demokratik bir harekettir. Aynı zamanda buna inanıyorum ki, hizmet süresi bir kez daha uzatıldığı takdirde, meclisin itibarı sarsılacaktır».

Bu açıklamadan da anlaşıldığı gibi, seçime gidilmesinin ana amacı, anti-demokratik bir uygulamaya önkemek ve meclisin itibarının zedelenmesini önlemektir.

Temsilci Meclisi ve enasar meclisleri seçimleri 1959 Seçim Kanunu'na göre yapılacaktır. Bu seçim kanunu, «Rumlara, Rum milletvekili adaylarına, Türklerin de Türk milletvekili adaylarına ayrı ayrı oy vermelelerini öngörmektedir» Rum yönetiminin 1965'te yaptığı yeni kanuna göre, Türklerle Rumların ortak liste ile seçime gitmesi öngörülmüştür. Ancak, bu kanun Türk kesimince geçerli sayılmadığından, Rum kesiminin tüm ısrarlarına rağmen nihayet 5 Temmuz seçimlerinin 1969 Kanunu'na göre yapılmasında anlaşmaya varılmıştır. Seçimler konusunda daha önce her iki taraf da, birbirlerinden habersiz seçime gitme, meclis konusunda prensip anlaşmazlığı varmışlardır. Seçimler için Türk yönetimi, «Rumlar seçime giderse biz de gideriz» görüşünü savunuyordu. Seçimler, «Genç Bölgeci Basit Çoğunluk Sistemi'ne göre yapılacaktır. Oysa bu sistem, AKEL dahil küçük partiler içiniz etimsiz ve bu sistemin yerine «Halkın demokratik bir biçimde temsil edilmesine fırsat vermek için, bütün partilere imvvetleri nisbetinde meclise gitmek hakkını verecek nisbi sistemi uygulanması» fikri savunulmasına rağmen, Makarios'un bu sistemi mahzurlu bulması ve Birleşik Parti'nin de muhalefetiyle, diğer partilerin bu teklifleri reddedilmiştir. Seçim sistemi, yine eski basit çoğunluk sistemi olarak kalmıştır.

Rum kesiminde durum

Rum kesiminde seçime gidileceği haberi üzerine yoğun bir siyasal çabışın göze batmaktadır. Rum tarafında halen sağdan sola kadar örgütlenmesini tamamlanmış altı siyasal parti vardır. Partilerin seçim döneminde hükümetten istediklerinin başlıcaları şöyle sıralanabilir:

Tedhişçiliğin önlenmesi, basit çoğunluk sistemi yerine nisbi seçim sisteminin uygulanması, radyoda her partinin eşit şekilde istifade ettirilmesi, hükümet kademelerinde ve kamuoyunda, özellikle Birleşik Parti lehine olan partizanlığın önlenmesi için gerekli tedbirlerin alınması.

Makarios'un kendi siyasal partisi yoktur, partiler üstü kalmaya azami dikkat sarfetmektedir. Partilerin seçime gitmesini istememekte, partilerin kontenjan usulü işbirliği yapmasını istemektedir. Bu hususta yapılan temaslarda Makarios'a destekleyen yalnız AKEL partis, chrustun, Rum kesiminde seçim döneminde en çok istisnalar edilen husus ENOSİS'tir. Özellikle sağda sağ partiler, Makarios'u ve sol ceph partileri ENOSİS'i istememekle suçlanmaktadır. AKEL Partisi hariç, diğer partilerin siyasal muzileri birkaç yıla geçmemektedir.

Rum siyasal partiler yelpazesi

Rum siyasal partiler yelpazesinin sonunda AKEL partisi ile EDEK Partisi, sağında ise Birleşik Parti, Hericiler Cephesi, Hericiler Partisi, DEE Partisi yer almaktadır.

1 — AKEL (Emekçi Halkın Terakkiperver Partisi):

14 Nisan 1941 yılında kurulmuş Solcu bir partidir.

1926 yılında kurulan Kıbrıs Komünist Partisi'ni illegal durumundan kurtarmak amacı ile kurulmuştur. Başkanı E. Papadonau'dur. Yayın organı Kıbrıs'ın, 12.800 tirajla en yüksek tirajlı gazetesi Haravgi'dir. Makarios'un 1969 yılı sonlarındaki bir demecinde dediği gibi, «Akel'den başka iyi teşkilatlanmış siyasi partiler henüz mevcut değildir. Gerçekten Akel, toplum sallaının her yanında örgütlenebilmiş tek partidir. Makarios'un «Mümkün Çözüm» politikası ile, muvafık siyasi partiler arasında, asgari bir program üzerinde işbirliği yapılımasını desteklemektedir. Yunan Cuntası'na kesin olarak karşıdır. 13 bin üyesi vardır. Kıbrıs görüşü: «Bağımsız, birleşik egemen, demokratik, bloksuz, toprağı bütün ve askerden arınmış Kıbrıs Devleti'dir». Halen Mecliste 5 milletvekli vardır.

2 — EDEK (Birleşik Demokrasi Merkez Birliği):

Solcu bir partidir. Başkanı Dr. V. Lissari'dir. Yayın organı 5000 tirajlı Ta Nea gazetesidir. Makarios'un «Mümkün Çözüm» politikasını desteklemekte ayrıca muvafık siyasi partilerin işbirliği yapmasından yanadır. Yunan Cuntası'na karşıdır. Kıbrıs görüşü: «Birleşik, bağımsız, askerden arınmış, yabancı müdahaleden uzak veya yabancıların yeri olmayan bir Kıbrıs Devleti... Ayrıca halkın Selfdetermination hakkını daimi olarak ihtimal dışı eden bir çözüm şeklinin sürekli olmayacağına inanmaktadır.

3 — Birleşik Parti:

Halén Temsilciler (yasama) Meclisi'nde en çok milletvekili olan ilimlı sağı bir partidir. Başkanı, Temsilciler Meclisi Başkanı ve Rum Cemaati adına toplumlararası görüşmelerini yürüten G. Klerides'dir. Yayın organı 7.500 tirajlı Agon gazetesidir. Enosis'i değişmez hedef olarak benimsemesine rağmen, bugün için gerçekleştirme olanakları olmadığını için O da «Mümkün Çözüm» politikasını desteklemektedir, muvafık siyasi partiler arası işbirliğini kendi partisine mecliste 751 ekseriyet verildiği takdirde, desteklemektedir. Bu teklifi hiçbir parti tarafından kabul edilmemektedir. Yunanistan'daki rejim hakkında hiçbir fikir beyan etmeden Yunanistan'la sıkı işbirliğini savunur. Bugünkü Kıbrıs görüşü: «Kıbrıs'ın bağımsızlığını muhafaza ve birleşik devlet görüşünü savunmaktadır.

4 — Hericler Cephesi:

Sağıcı bir partidir. Başkanı Lefkosa Rum Belediye Kelsi Dr. O. Ioannides'dir. halen net görüşleri olmamasına rağmen Enosis'i olduğundan zerre kadar şüpheli yoktur. Halen kendine ait bir yayın organı yoktur. Yunan Cuntası ile arasında hiçbir ilişki yoktur. Birleşik Parti ile kesin işbirliği yapmasını kevvette muhtemeldir.

5 — Hericler Partisi:

Asırı sağıcı bir partidir. Başkanı olan N. Sampson aynı zamanda partinin 6.700 tirajlı günlük Mahi ve 3.400 tirajlı haftalık Tharros gazetelerinin de sahibidir. Kıbrıs'taki her entekali işte eski E.O.K.A.'cı ve emperyalizmin afanı olduğundan zerre kadar şüpheli edilmeyen N. Sampson'un ismini bulmak mümkündür. Makarios'un «Mümkün Çözüm» politikasını kati olarak reddeder. «Enosis ve yalnız Enosis» sloganını savunur. Yunan Cuntası'ndan yanadır. Devamlı olarak sol cepheli partilere hücum etmekte, onları «Milli Davanın» düşmanları olarak tanımlamaktadır. Partiler arası işbirliğini kabul etmemekte. Kıbrıs'ın Batı Bloku içerisinde yerleşmesini savunmaktadır.

6 — DEK (Demokratik Millî Parti):

Asırı sağıcı, Makarios ve hükümete muhalif bir partidir. Başkanı, 1968 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Makarios'a karşı adaylığını koyan ve halen Makarios'a hükümet ettiği için 2 ayık mahkumiyetini çekmekte olan Dr. D. Evdokas'dır.

Makarios'un «Mümkün Çözüm» politikasının anlamını «Türkler ne isterse» olarak kabul eder ve Makarios'un emrik davasına itaat eden, bir kimse olarak suçlar. Selfdetermination prensibinin tatbiki ile «Millî Emellerin», yani Enosis'in gerçekleştirilmesi gerektiğini ileri sürer. Kıbrıs'ta Hellenizm'in hegemonyasını yapmaktadır. Aynı zamanda faşist ve

emperyalist rjani General Grivas'ın Kibris'taki bas dertokle-
yicilerindendir. Makarios'un Enosis'i istemediği kanaatin-
dedir. Partiler arası işbirliğini kabul etmemektedir. Yayın
organi 3900 tirajlı haftalık Gecmi gazetesidir.

türk tarafında durum

Türk tarafında halen hiçbir siyasi parti yoktur. Türk
İderliği her türlü yola başvurarak siyasi partilerin kurulma-
sına engel olmaktadır. Liderliğin parti kurulmaması hakkın-
daki gerekçeleri: İçinde bulunduğunuz bu kritik günlerde
siyasi parti kurulması doğru değildir, millî bütünlüğü bo-
zar ve bunun gibi beylik laflardan öteye geçmemektedir.

1960 Seçimlerinde Türk Liderliği, Temsilciler Meclisi ve
Cemaat Meclisi adaylarını, Kıbrıs Türk Kurumları Federas-
yonu, Millî Parti ve Gençlik Partisi'ne seçti. Baf, Limas-
sol ve Magosa bölgelerinden muhalif çıkan adaylara karşı
her yola başvurularak engel olundu.

1963 Olaylarından sonra Türk bölgelerinin idaresini,
hakkında çok az şey bilinen Genel Komite yürüttü. 29 Ara-
lık 1967 yılında Temsilciler Meclisi, Cemaat Meclisi üyeleri
ile Genel Komite mensuplarının birliği dışında bir oldu bitti
neticesinde Kıbrıs Geçici Türk Yönetiminin Kurulduğu ilan
edildi ve Temel Kuralları (Anayasası) yayınlandı. Neticede
Cumhuriyet dönemi Temsilciler Meclisi üyeleri ile T.C. Mec-
lisi üyelerinden meydana gelen bir Yasama Meclisi kuruldu.
Ayrıca başkan ve başkan yardımcısı da dahil olmak üzere
11 kişilik bir Yürütme Kurulu (kabinet) kuruldu. Temel Ku-
rall neticesinde aşağıdaki anti-demokratik rejim doğdu. Yeni
rejime göre:

— Cumhurbaşkanı Yardımcısı (Dr. Küçük) otomatik-
man Yönetim Kurulu Başkanıdır.

— T.C. Meclisi Başkanı (R. Denktaş) otomatikman
Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı.

— Bütün temel tayinler ikisinden birinin teklifi ve di-
ğerinin de tasvibi ile olur.

— Yürütme Kurulu üyeleri (bakanlar) toptanın iras-
desi dışında atanır. Örneğin, 9 kişilik üyelikten 6'sı hiçbir
seçimden geçmemiştir.

— Yasama Meclisi Yönetim Kurulunu denetleme yetki-
sinden yoksundur.

— Bütçenin Yasama Meclisi tarafından tasvibine yer
verilmemiştir.

— Yürütme Kurulunun (Hükümetin) Yasama Meclis'in-
den güvenoyu alması söz konusu bile değildir.

— Yürütme Kurulunun Başkanı, Başkan Yardımcısı ve
üyelerinin yaptıkları eylem ve işlemleri denetleyecek hiç-
bir organ yoktur.

Bunlar sadece Küçük - Denktaş yönetiminin ilk göze
kattı anti - demokratik yanlarıdır. Bunların altında yöne-
timin hukuka bağlı olmaması, mevcut anayasa ve kanunla-
rın halka tanıdığı en basit insan haklarından olan düşünce
ve kanaatlerini açıklama; dernek ve siyasi parti kurma v.b.
gibi vazgeçilmez özgürlükleri fiilen önlemesi de yatmaktadır.

Yönetim, çıkardığı kuralları (kanunları) Resmi Gazete'de
yayınlanmasi gerekirken yayınlanmadan yürürlüğe ko-
yar. Bazı milletvekillerinin bile ellerine Resmi Gazete'nin
geçmediği şikayetleri vardır. Bu yönetim, yoksul Türk halkı-
nın amansızca vergilendirirken, büyük işletmeleri ve arazi-
leri denetlememekte, onlardan vergi almak bir yana, devlet
eliliyle kişi zengin etmek mekanizması ile büyük paralar
varmalarına yardım etmektedir. Gene bu yönetim, 7 yıllık
sefaletin ve yedeticilerin bankalarına olan borçlarını öde-
meleri için yapılan baskıların altında ezilen yoksul halkın
tek alternatif olan toprağını en çok verene -ki, bunlar
Rumlardır- satmasını terörist yollarla önleyerek kendi se-
bekelerine söz konusu toprakları ucuz kapatıp astronomik
rakamlarla Rum'lara satma imkanları yaratmaktadır.

5 Temmuz seçimlerindeki oyunlar

Rum tarafının seçimlere gideceğini açıklaması üzerine Türk Liderliği de, seçime gitme zorunda kalmıştır. Seçim söylentileri üzerine R. Denktaş mart ayı içerisinde Bozkurt Gazetesine verdiği özel mülakatta Türk tarafının seçimlere nasıl gideceğini şöyle müjdeliyordu: «Mecburiyet hâsıl olursa millî bir cephe kurabiliriz.» Yabuz bu MHP Cephesi'nin hangi şartlarda kurulacağı üzerinde herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

26 Nisan tarihli Bozkurt Gazetesinde Cumhuriyetçi Parti kurucu heyeti sözcüsü şöyle bir açıklamada bulunuyordu: «Seçimleri destekliyoruz. Toplumumuz monarşiye değil, demokrasiye layıktır. Bize kontenjan verilse bile partilerlik çabışmalarından vazgeçmiyeceğiz. Mecliste bugünkü acele topluluk, toplumumuzda partilerlik disiplininin yerleş, memnünden ileri geliyor... Muhalefet partisi olduğumuzu kabul etmiyoruz çünkü memlekette iktidar yok ki muhalefet olsun... Örnek olarak Cumhuriyet Halk Partisi'ni, ama CHP'nin Bülent Ecevitçi kanadını aldık!» diyordu.

Bu durum herhalde Denktaş'ın sözünü ettiği «Mecburiyet»in nasıl olduğunu göstermektedir ki, bu atılımın Küçük, Denktaş tarafından hangi formül ile egellendiğini, Denktaş'ın 29 Mayıs 1970 günü Saray Otel'de «Ulusal Dayanışma Programını temsilciler ile güya tartıştığı toplantıda Cumhuriyetçi Parti kurucu heyeti adına söz alan M. Berberoğlu'ndan öğrenelim: «Partimizin programını ve tüzüğünü 4 Mayıs'ta tavsiyelerini bize bildirmesi gerekçesi ile, anayasanın Kıbrıs'taki temsilcilerine sunduk. Bir süre sonra Türkiye'den gelen 3 kişilik heyet, içinde bulunduğumuz politik ahvalı dolayısıyla seçimlere millî bir formasyon içinde katılmamızı istedi. Millî formasyon sistemine parti olarak katılmak istedik, buna da engel olmadık...»

Bu kez MHP Lideri, Denktaş bu atılımın önlenmesi için AP hükûmeti kanalı ile yapmak kurnazlığını gösterdi. Ancak yine kendi özçeli ile saptayalım. Kendisinin önceki işlemleri direkt katılımı halinde tek endişeli tarafa atılan hamlelerle geçecek demokratiklik kışkırtma, gölge düşürmemektir. 30 Mayıs günü Bozkurt Gazetesinde yayınlanan konuşmasında şöyle diyor Denktaş: «Seçimlere hazır verdiğimiz zaman, biz partiler kurubasına engel olunması gerektiği görüşünde olduğumuzu, Türk hükûmetine teklif ederek bildirdik, çünkü seçimin ne olacağını tecrübelerle biliyoruz... Heride «Kahrolsun Denktaş... parti kurubamıza denir ve durum tarihe mal olur. Bizim görüşümüz Kıbrıs'ta dileyenlerin parti kurabilecekleri merkezindedir. Kendileri Türkiye'nin görüşüne ayup aksi bir yol seçmişlerse, buna ne yenebiliriz, ne de Türkiye'ye mal edemeyiz.»

Bu durumun sorunları açıkta ortada iken, çelişkili demagoglerle konuyu malik kosalere süpür nereden ise parti kurmak isteyenlere yükleyeceklerdir!

Memurların aday olabilmesi de türlü tartışmalara vesile oldu. Nihayet geçici ve muvazzaf memurların 15 Haziran - 5 Temmuz arasında izin alarak ve kendi memuriyet bölgeleri dışında olmak kaydı ile (kendi bölgelerinde koyarlara memuriyetle ilişkileri kesilir) ve fiducit dönem seçimleri kazandıranların memuriyete tekrardan dönmeyecekleri tehdidi ile memurlara da aday olma şansı tanıyarak demokratizm de tamamlandı!

21 Mayıs günü Halkın Sesi özel muhabirine demec veren Denktaş, seçime gidecek olanların milliyetçiliklerinden emin olmadığını ima edeceğine kendisinin seçime katılacak adayları millî bir program altında birleştireceği iddiasında bulunuyor. Asırı uçları keserek, her görüşe programda yer verdiğini de iddia ederken, asırı uçlardan ne anladığını ortaya koymuyor. En sonunda «Veteniz var mı?» sorusuna Denktaş öyle bir cevap veriyor ki, artık Denktaş'ın Kıbrıs Türklerinin Franco'ya payesini (!) vermemek için geldiğini Denktaş programına almayacağı kişileri halkın, zın önünde peşinen «Vatan Haini» ilan etmek hakkını acele hangi millî kurumlarından alıyor?

Bu arada 10 yıllık milletvekilliği saltanatının tadı da-
mağında kalan «Uzatmalı Meclisimiz» de kendi kendini fes-
hederken çok duygulu bir jest yaparak, belki de Türk halkı-
nı beklenmedik bir durumda Meclis'siz bırakmamak em-
elgesi ile, «Seçimler yapılmadığı takdirde» görev süre-
sini pesinen bir yıl daha uzatma kararı aldı.

En nihayet Denktaş'ın O meşhur! «Ulusal Dayanışma
Programını» 29 Mayıs günü Saray Otelinde yapılacak toplan-
tıda halkın temsilcilerine! «doğrusu» kendi temsilcilerine
açıklayacağı ve tartışacağı haberi çıkıyor. Denktaş, Türk
toplumunun tüm temsilcileri! çağırıldığını iddia «ederseniz»
belki de Türk toplumundan saymadığı için olmasın! Türkiye-
deki devrimci Kıbrıs'lı öğrenci örgütlerinden tek bir tem-
silci çağırmanın ve onları böylece bu tarihi (!) toplantıya
kaldırarak mahrum bırakmaktır.

Toplantısına çağırılanlar arasında Türk Mukavemet
Teşkilatı (T.M.T.) diye tarihi bir kuruluşun da bahsedil-
mesi bir rastlantı olmasa gerek. Bildiğiniz kadarıyla T.M.T.'den uzun zamandan beri hiç söz edilmiyordu. Zaten
Rum tarafında da E.O.K.A. isimli yer altı teşkilatı uzun za-
mandan beri fonksiyonunu tamamlamış sayılarak, yerini res-
mi «Rum Müf. Muharız Ordusu»na terk etmişti. Şimdi Ma-
karides'in E.O.K.A.'cı olduklarını iddia eden «Millî Cephe»
örgütünü dağıtmak için uğraştığını ve örgütü kanaksız ola-
rak ilan edip mensuplarını tevhit ettirdiğini günlük basın-
da sık sık görüyoruz. Türk kesiminde de - Rum tarafındaki
gibi - T.M.T.'nin de fonksiyonunu «Müf. Muharız Ordusu»na
devretmesi gerekiyordu. Oyle olmadı. Bu durum bir müddet
önce, «Liderlerin, mücahitlerin bir kısmını tekrardan yerle-
tina indireceği» haberleri!le açıkça doğrulanmaktadır.

Resmî bir millî gücümüz varken Mücahit Ordusu-
geçmiş tartışmaya fırsat verilmeyen ve varlığının son za-
manlara kadar gizlendiği anlaşılan T.M.T.'nin seçimi döne-
minde varlığı açığa vurularak toplantıya resmen çağırılma-
sı, geçmiş seçimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de Denk-
taş'ın adaylarının bu güçlerin gemisiyle altında seçime
gideceğini ve halkımıza geçmişte olduğu gibi sebatçı ayu-
nun kullanılmıyacağını açıkça ortaya koymaktadır. Bakın
nasıl konuşturuluyor T.M.T.'nin sözde! İsim mücahitler
adına, sözde demokratik olan bir toplantıda: «Ulusal Dayanış-
ma Programı» üzerinde hırsız tartışmaya katılmıyacağı-
nız gibi, öne sürdüğümüz görüşlerin tartışmasını da ka-
bul etmiyeciğimizi öneme bildiriyor. Arkasından da son
günlerde iddialerimizin yakalandığı devrimci! ve demok-
ratik! hastalığımıza uygun olarak «Seçimlerin demokratik ve
hırsız esaslara göre cereyanı içinde bir gaile ve problem
yaratıyacak şekilde yapılması şüpheli arzunuzdur.» söz-
dillerini okuyarak kamuoyuna sesini ve kendisini ortaya
koyuyor. «Biz yeraltı teşkilatıyız, dediğimiz olmasın» de-
di, belki de daha seraf ve içten konuşmuş olacaktı bu teş-
kilat sözcüleri. Fakat şu bu kişilerde değil, onları kullanan-
larda aramak gerekir. Bu durum 29 Mayıs toplantısı ölece-
kine «Ulusal Dayanışma Programını» şüpheli beyanların
gölgesinde kabul ettirmekten ve bağışsız aday olarak çık-
mak isteyenlere gözdağı vermekten başka amaç gütmese
gerek. Oysa tehdi unsuru olarak kullanılan bu güçlerin bir
gühsin veya bir grubun programını empoze etmek için kul-
lanılmamaları gerekirdi. Bu güçleri bu amaçlar için kul-
lanırlarsa bu güçlerin manevi üstünlüğüne karşı en büyük
ihane! yaptıklarını zaman gösterecektir. T.M.T.'nin diril-
tilmesi gerektirir ve de «Mücahit Ordumuz» dururken bu
teşkilatın diriltilmesine neden gerek duyulduğunun halkıma-
za da açıklanması zorunludur.

denktaş'ın ulusal dayanışma programı

Tüm bu entrikalara rağmen Denktaş hiç sıkılmadan
hem de sözde Ulusal Dayanışma Programıyla halkımıza
öfne nasıl çıkabiliyor?

Bir kere Ulusal Dayanışma Programı bir seçim tertibi, bir göstermelik bir belgedir. Bu programı yapan, eğer samimi olsa idi, belki de kendisi ilkinda da özen bu şüddet yaptığı programı uygulama yolunu tutardı.

Programda sık sık tekrarlanan «Kemalizm, devrimcilik, sosyal adalet, İnsan hakları vb.» gibi kavramlar, Denktaş'ın dışı karşı küğünsemeye çalıştığı, fakat birkaç yıldan beri her zaman hesaba katması gerektiğini anladığı devrimci gençlik realitesinin bir neticesidir. Büyük bir iltisarla devrimci gençliği aldatmak amacı ile yapılan bu programın sahifine beklenen neticeyi vermiyese, devrimci gençliğin bellingi eleştirileri karşısında belli olacaktır.

Görüldüğü gibi seçimler, Kıbrıs Türkleri arasında hiç bir değişiklik yapmayacaktır. Devrimcilere ve özellikle devrimci gençliğe düşen görev Ulusal Dayanışma Programı yalnız halkımıza anlatmaktır.

entrikaların İstanbul'da yansımaları

Kıbrıs'ta böylesine korkunç entrikalar çevrilediyseniz, İstanbul'da da devrimci Kıbrıslıların örgütleri İKTTC ve KTUOF merkezleri karşı - devrimcilere işgal ettirilmiştir...

Ankara Üniversitesi'ndeki sınavların Eylülle bırakılması nedeniyle Ankara'daki arkadaşlarımız dağılmıştır. Kıbrıs'ta dağılmış ve örgütsüz olan devrimciler ise namusların gelgesinde zaten şiddetlenmiştir. Bu durumda kendilerini seçtirebilecek tek kesim kalan İstanbul'daki devrimci Kıbrıslı öğrencilere bir İÇ SORUN yaratılmak, seçimlere yönelik çalışmalarını önlemek amacı güden bu hareket, polis'in de yardımı ile faşist Kıbrıslılarca gerçekleştirilmiştir.

30 Mayıs 1970 tarihinde polis'in oyunları ile İKTTC ve KTUOF merkezlerinin bulunduğu Sirkeci'deki Kıbrıs Yurdu'na işgal eden karşı - devrimciler, polis'in müdahale etmesine engellemeneye rağmen, kesin kararlılığımız, devrimci dayanışma ve güçlü denetimimiz karşısında, kısa bir süre sonra 3 Mayıs'ta fiili durumu kayıtsız şartsız kaldırmak zorunda kalmışlardır. Böylece Küçük - Denktaş yönetimi bir kez daha öğrenmiştir ki, entrikaları, tarihi bir gelişim olan devrimci kavgayı darduramayacak ve bunca zaman aramızca istismar ettikleri halkımızın bir gün kendilerinden hesap sormasını önleyemeyecektir.

TÜSTAV

kaybettiğimiz büyük yazar

yaratıcı orhan kemal

süreyya berfe

Emekçi sınıflar en dürüst dostlarını, en güçlü yazarlarını kaybettiler. Edebiyatımız, özellikle Türk hikayeciliği ve romancılığı Orhan Kemal'in ölümüyle zedelendi, bir yanı eksildi. Kendisini ve kalemini Türkiye halkının kurtuluşuna adanmış yılmaz bir savaşçı ayrıldı aramızdan. Ama edebiyatımıza ve halkımıza bırakılan hemen unutulacak, eskiyip gidecek şeyler değil. Orhan Kemal'in bütün eserlerini tek bir adla anabiliriz: Türkiye emekçilerinin serüveni yada direniş destanı. Bu destan gelecek kuşaklara çok şey öğretecektir.

Orhan Kemal Adana'nın Ceyhan ilçesinde «seferberlik davulları çalınırken» doğdu. Çocukluğu «Baba Evi»nde geçti. Babası Abdülkâdir Kemâlî bey avukat, toprak ağası ve Ahâlî Fırkası'nın ileri gelenlerinden. Cumhuriyetten sonraki demokrasicilik oyunlarına sert tepkiler gösteren Abdülkâdir Kemâlî bey, artırılan baskılar karşısında Suriye'ye kaçmak zorunda kaldı. Orhan Kemal de babasıyla birlikte gitti. Oralarda «Avare Yıllar» geçirdi. Yurda döndükten sonra kendisini tekrar «Bereketli Topraklar Üzerinde» buldu: Fabrikada işçilik, memurluk, okuma ve öğrenme tutkusu, toplumsal sorunlarla ilgilenme, yani cezaevine hazırlık... Orhan Kemal yazarlığa başlayışını şöyle anlatıyor:

«...babam çiftçilik yapıyordu, çiftlik işletiyordu, çiftlik beyi idi, ağasıydı. Çocukluğum bu şartlar altında geçti. Bir takım intibalar almışım çocukluğumda, bilmiyerek. Gün geldi, zaman geldi yurdumu ve insanlarımı sevdiğimi anladım. Yurdumun kalkınmasını, gelişmesini, batı ülkeleri ayarında ülkeler seviyesine çıkmasını istiyordum. Bu neden olmuyordu? Nedenlerini, niçinlerini aradım. Bu konuda okulun öğretemediklerini babamdan öğrendim. Babamın özel öğretmenliği, okuldan daha etkin oldu. Sosyal problemlerin köklerine inerek gördüm, anladım ki, ülkem de bütün geri ülkeler gibi istismar ediliyor. Peki bu ne olacaktı? Buradan çıkarak hayata bakış, bazı sonuçlara varış derken hapis hane. Hapishane benim için bir çeşit üniversite oldu diyebilirim. Hikayeci, romancı kabiliyetim orada keşfedildi ve gelişme yoluna girdi.»

Orhan Kemal edebiyata şiirle başladı. Cezaevi arkadaşı ve ustası Nazım Hikmet'in yüreklendirmesiyle hikâyeye geçti. 1949 yılında Varlık'ın açtığı bir hikaye yarışmasında birinci oldu: İkinci Fahri Erdinç, üçüncü İlhan Tarus... Birbiri ardından yayımlanan eserleriyle Orhan Kemal, edebiyatımızın yeni ve özgün bir kişiliğiymiş arıktı. Sabahattin Ali'nin öncülük ettiği toplumsal gerçekçilik

anlayışına değişik ornamlar getirdi, bu anlayışı büyük ustalığıyla geliştirdi. Özellikle Murtaza, 72. Koğuş ve Bereketli Topraklar Üzerinde adlı eserleriyle sınıflı bir toplumda yaşayan yazarın neler yapabileceğini açık seçik gösterdi.

«Bize ne lazım? Aydınlık, ilerî; kötülüklerle, deliliklerle, alçaklıklarla, bayağılıklarla mücadele edecek aydın tipler lazım. Sefaletin sebebini bilen adam lazım. Romancının vaz'edeceği felsefe böyle olacaktır. Tabii endişem sadece bu değil, ortada bir de estetik endişe var.»

«Olumlu tip vardır. Ve olumlu tip de doğrudan doğruya romancının kendisidir. Yani dünya görüşüdür romancının, dünya görüşü içerisinde kendi memleketinin geleceğidir. Olumlu romancının kendisi, yurdu ve dünyası hakkındaki görüşüdür. Memleketi ve umumiyyede insanlık üzerindeki düşüncesidir.»

Orhan Kemal 1960'larda böyle düşünüyordu. Bu düşünceleri ölene kadar da değişmedi. Ama gelişti, çeşitlendi ve yeni boyutlar kazandı. Murtaza adlı eşsiz romanına iki bölüm daha ekleyerek genişletmesi, bir bakıma tamamlanması ve yeni Murtaza'lar yazmak istemesi Orhan Kemal'in gerçekten yaratıcı bir yazar olduğunu kanıtlıyor. Edebiyatımızın bu büyüklüğüne idealist dünya görüşünü reddeden, ona karşı çıkan bir yazardı. Eserlerinde kişileri ve olayları idealize etmedi. Yazdığı her şey gerçekğin güneşine acıkıttı. Ama kaba gerçek değildi, ham gerçek değildi yöneldiği. Gerçeğe, var olana, yaşayana, sürüp gidene ne sevgisi kaldı, ne de onları olduğu gibi yansıttı. Bütün şartların değişebileceğine inanarak yazdı. İstisnâ ve özellikle Gorki'yi iyi okumuş olanlar Orhan Kemal'in bu yanını hemen anlayacaklardır. Karamsar değildi Orhan Kemal. İnsanları, özellikle ezilen sınıf ve tabakaların insanlarına bön bir iyimserlikle de yaklaşıyordu. Hangi kitabını okurmuş okuyun, yıkıntılar içinde bir toprakları, kuruması olanaksızlığı içinde bir ormanı, çıkış yolu; ölümler içinde dirimken, yani bir doğuş vardır. Birakalım dışardakilerin serifenlerini, içerdiklerini: 72. Koğuştakilerin bile serifenleri çıkmaza saplanmaz. Hayattan umudu kesmeyi, bir şey beklememeyi, dünyadan hazırmayı, onu sırt çevirmeyi nerdeyse yasaklıydı Orhan Kemal. Zorluklara, acıktı yıllarına, geçirdi kaygılarına, tutaklanmalara ve başkılara aldırılmıyarak bilinciyle dava adamlarına ve büyüklük varlıklarına özgü bir dirençle karşı koymuştur hepüne. Oysa, onu yürüdüğü aydınlık, verimli ve örnek yoldan altı koyabilecek bütün şartlar hazırda. Daha doğrusu iktidarlar tarafından hazırlanıyordu. Egemen sınıfların bir darbesine, o darbenin gülelinden -varsa- daha büyüklük bir gülele karşı koydu. «Alacaksın rakı şişesini, vurup dibini kıracaksın. Geri kalan kısmı çatalı olur ya, işte onunla nasıl iş görüyorsa kafası kıran, daralan bir insan, öyle çalışacaksın. Keskin, parçalayıcı ve yırtıcı bir gücün olacak. Yoksa pezevenge benzetirler insanı.» diyordu. Yunusadı mı Orhan Kemal? Hayır. Ne yunusadı, ne sapıttı ve ne de bunadı. Her geçen gün sezgisine, sağduyusuna keskinlik, aklıma ve kavrayış yetisine olgunluk kazandırıyordu. Emekçi sınıfların kendilerini sömüren sınıflara karşı yapacakları mücadeleye inanarak başladı yazarlığına.

Aynı doğrultuda sürdürdü; inancını yarıya direnmeyi ve savaşı da alarak. Durmadan yazdı. Yazmak ve yaşamak eş anlamıydı onun için. Geçim sıkıntısı yüzünden aceleyle getirdiği kitapları oldu, ama yararcılığını etkilemedi bu zorunluluk. Çünkü kuru bir yazarı değil, usta bir yaratıcıydı Orhan Kemal.

«Çamaşırcının Kızı»na, «Suçlu»lara, «Gurbet Kuşları»na, «Sarhoşlar»a, «Cemile»ye, «Kaçak»lara hiçbir zaman tepeden bakmadı. Onlar üzerinde ileri geri çıkarımlar yapan bir edebiyatçı - filozof ukatılığına düşmedi. İnsanlara acıyor diye bir söylenti çıkardıklarında şöyle söylemişti:

«Ne olacak insanlar? Suçlu düşecek, sefil, perişan düşecek, şunu yapacaklar, bunu yapacaklar... Ben buna tahammül edemem. Çünkü onları kendi çocuğum, kendi evladım yerinde görüyorum. Dünyalarının yıkılmasını istemiyorum. Yüzyıllar boyunca gelip geçen insanları kast ediyorum aynı zamanda. İnsanoğlu kolay kolay mahvolmuyor, yıkılmıyor.»

Gerçekten de insanoğlu savaşlar, kıyımlar, sömürtiler görmüş ama dayanmış, ayakta kalabilmiş. II. Dünya Savaşı sonrası Avrupa'sı, Kore, Vietnam, Afrika, Küba, Ortadoğu, Kamboçya insanoğlunun yigittik serliğini birer örnektir. Orhan Kemal bunları çok iyi bilen bir yazardı. Kendi halkını dünya halklarıyla birlikte düşünüyordu. Orhan Kemal'in önemle belirtilmesi gereken bir başı yanı da «taviz»siz yaşamış olmasıydı. Küçük hesaplar peşinde koşmadı. Çektiği çilelere karşılık kimsenin çanağını yalamadı. Yaratarak omuzladı bütün engelleri. Sonunda hakettiği üne kavuştu, ama başı dönmedi. Ne dostluklara dayadı sırtını ne de edebiyat salonlarının «müdavimi» oldu.

«Sosyalist romançı, siyasal buyrukları süsleyip püsleyeceğine yaşamın içine daldım. Sanat yoluyla gördüğünü yansıtsın, gizleneni açığa vursun, gerçek nedenleri bulsun, toplumsal düzenin çarklarını, olayların karışıklığını, derin anlamlarını ve genel devinimi bulup gün ışığına çıkarsın. Ezbere, dua kitabının kafasına kakılmasını değil, gerçeklerin açık açık anlatılmasını isteyen okuyucunun kendisi bir değişikliğin kaçınılmazlığına, gerekliliğine karar vermelidir.» Jean Freville, Eğilim Yapıtın Kendinden Çıkmadır; Yeni Dergi, Marx'çı Eleştiri Özel Sayısı.

Orhan Kemal vukarıdaki doğru saptanmış ilkeleri kusursuz sayılabilecek bir şekilde uygulaması olan bir romancıdır. Orhan Kemal okuru dünyaya yaşlı gözlerle bakmaz, inanca, güle ve onu değiştirmek isteğiyle davranır. Ayrıca Türkçenin kullanışındaki güzelliği, karakter yaratmadaki başarıyı da görür.

Orhan Kemal'in son yıllarda yazmağa başladığı oyunlar diğer alanlardaki başarılarının tamamlayıcısı, uzantılarından. Orhan Kemal gibi öncü ve büyük bir yazarın ölümü edebiyatımız için bir kayıptır. Kişiliğinin ve eserlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz. Onun ardından yapacağımız şey, burjuva pilliçiliği olmayacaktır. Bugünkü ve yarın ki kuzaklara düşen görev Orhan Kemal'in açtığı yolda ilerlemek, getirdiklerini geliştirmek, yılmadan işlediği toplumsal gerçekçi anlayışı daha büyük kitlelere ulaştırmaktır.

marksist toplum tipolojisi
konusunda son gelişmeler

asya tipi üretim tarzı ve bir tuzak

oya sencer

a) Toplumların tipolojisini yapma ve evrimleşme doğ-
rultularını çizme denemesi çağlar boyunca, sosyal düşünce-
nin sosyal felsefenin, sosyoloji, antropoloji, tarih ve genel
olarak sosyal bilimlerin başlıca ilgi alanlarından birini mey-
dana getirmiştir. Doğal tarihin gelişmeleri bu ilgiyi artırmış,
sosyolojinin sosyal alanın kanunlarını bulma iddiası ve
amacıyla doğması, toplum tipolojisi ve evrimleşme konu-
larına yeni bir boyut kazandırmış, gelişen antropoloji bilimi
yer yer konudan kaçınmak istese de, gerekli temelleri sağ-
lamış; marksizm, konuyu öğretisinin belkemiği yapmış, böy-
lece 19. yüzyıl sonlarına gelindiğinde «tipoloji» kavramı
sosyal alana bilimsel ve çözümlenmesi gereken bir kavram
olarak kesinlikle girmiştir.

Çok çeşitli biçimler kazanan, farklı temel etkenlere
dayanan tipoloji ve evrimleşme tasarıklarından biri, mark-
sizmin sunduğu taslak, konumuz gereği bizi ilgilendirmek-
te; öte yandan da dünyadaki son gelişme ve siyasal-ideolo-
jik akımları değerlendirmede iyi bir ipucu olması yönünden,
ayrı bir önem taşımaktadır.

Bu inceleme çerçevesinde marksizmin temelince, «dya-
lektik ve tarihsel maddeciliğe» dönmeyeceğiz. «Tarihsel
maddeciliğin», «dialektik maddeciliği» tarih ve toplumlara
da uyguladığını, yani toplumların tarihinin diyalektik bir
süreç içinde geliştiğini ve bu evrimleşmenin temelindeki
hareket ettirici gücün, toplumların maddi şartları, yani
üretim biçimi, giderek teknolojiadaki gelişmeler olduğunu
hatırlatmakla yetineceğiz.

Alt-yapının, ona bağlı olarak da üst-yapının değişmesi
belli bir evrimleşme çaması ile, yani birbirini izleyen belli
toplum tiplerinden geçilerek olur... İşte burada Marx ve
Engels «toplum tipolojisi» ve «evrimleşme» kavramlarına
girerler.

marx ve engels'in toplum tipolojisiyle ilgili fikirleri

Marx ve Engels'in, konuyla ilgili ilk fikirlerine 1845-
1846 yıllarının ürünü olan «Alman İdeolojisinde» rastlıyoruz.
Burada sosyal işbölümünün çeşitli aşamalarının değişik
mülkiyet biçimlerine karşılık olduğu ilkesinden kalkılarak
şu mülkiyet biçimlerinden yani şu toplumsal tiplerden söz
edilir:

İkkel «kabile» mülkiyeti, köleliğin de bulunduğu antik
kulusal veya devlet mülkiyeti, feodal veya tabakalar mül-
kiyeti, kapitalist mülkiyet.

Bu çözümleme 1848'de yayınlanan Komünist Manifesto-
suna temelidir. Manifesto'da 3 ayrı sınıflı toplum biçi-

minden sözedür: Antik çağın köle toplumu, feodalizm ve burjuva toplumu.

Bu tipoloji ve evrimleşme gerisinde 1853 yıllarına kadar bir değişiklik görülüyor. 1853 baharı, Marx'ın Doğu ile ilgilenmeye başladığı tarihtir. Bu ilginin ilk izlerine Marx ve Engels'in birbirlerine yazdıkları mektuplarda rastlarız (Marx: 2 Haziran 1853 tarihli mektup, Engels: 6 Haziran 1853 tarihli mektup) Bernier ve benzeri gezginlerin notlarından Marx ve Engels çok önemli bir sonuç çıkarmışlardır: Doğu'da özel toprak mülkiyetinin yokluğu. Yine o sıralarda New York Daily Tribune'da Hindistan'da ilginç makalesinde Marx bu gözlemiyleyi sürdürmektedir. Böylece Doğu kavramı marksist toplum tipolojisine 1853 yılında girmeğe olur. Kavramın ve çağdaş tartışmaların sansürlüğüyle, Marx'ın «Doğu» yada «Asya» tipolojisini etrafı ve dışı bir şekilde incelediği notların (Grundrisse der Kritik der Politischen Ökonomie) ediyala yayınlanan taslakların (Formen die Kapitalistischen Produktion von Hergehen» adlı bölümlü) ancak 1932-1941'de Moskova'da yayınlanabilmiş olmasıdır...

1858 yılına gelindiğinde, Marx, artı-değerin sırrını bulmuş ve ekonomik politikanın eleştirisi bağlamı bir temele kavuşmuştur. Marx'ın asıl ilgisi ve amacı kapitalist toplumu çözümlemeye ve kapitalist iktisadi eleştirmeye yönelmektedir. Özellikle bu konuya dönmekle birlikte birlikte, edilmekte olduğu yeni bilgiler Marx'ı, kapitalizme öncesi ekonomi gelişmelerinin çeşitliliği düşüncesine sürüklenmiş ve «Formen» bu düşüncenin sonradan uzun yıllar unutulmuş ürünü olmuştur. Oysa artık 1853 gözlemlerinin de yer aldığı yeni bir tarihsel evrim gerisi söz konusudur. 1848-49'da Alman İdeolojisi'nde dağınık taslak halinde bulunan kölele ağamasının çözümlemesi zenginleştirilmiş. Devletin doğuşu, sınıf topluma geçiş olguları açıklanmaya çalışılmış ve basit schema kurumsallaştırma, gelişmiştir. Üzerine, ana konumuz olan bu gelişmeye değinmek üzere şimdi Marx ve Engels'in düşüncesini izlemeye devam edelim...

1858'den 1877'ye kadar Kapital ve Anti-Dühring'de, bir yandan basit semayı geliştirecek, kölele toplumu, Devletin doğuş biçimleri, yönetici sınıf, İkkel kölele mülkiyeti gibi kavramlar, öte yandan da feodalizmden kapitalizme geçiş, kapitalist toplum gibi, bir kısmı yeni geliştirilmiş semaya katkılarla bulunan, bir kısmıyla klasik semayı geliştiren konular işlenir ve açıklığa kavuşturulur.

1880'de, 1870'den beri süren Rus Komünü üzerine yaptıkları çalışmalar, 1863'de Söğendiği Maurer'in eski germanik topluluk konusundaki araştırmaları, Kovalevsky'nin verileri, Marx'ı, yeni bir kavram, «kutsal komün» kavramını geliştirmeye sürükler. Böylece artık «Asya» pengleniği ve barınaklı toplumlar daha dayanıklı bir biçim kazanmaya başlarlar, bazı sorunlar açıklık kazanır.

1883-1884'de Morgan'ın buluşu, İkkel tarih gerisine yeni katkıları getirir. Klan organizasyonunun sosyal rolü önem kazanır. Avrupa dışı tip biçimlenmelerin merkezi Asya'dan Amerika'ya, Hindistan modelinden Amerika yerlileri modeline kayar. Engels'in «Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» kitabı bu çağın ürünüdür ve tarihsel maddeci temel ve klasik schema üzerinde, çok daha karmaşık ve açıklanmış bir model yükselir.

Tipoloji ve evrim konusundaki bu gelişmeyi kısaca özetleyecek olursak: Marx ve Engels'in bu konudaki düşünceleri elde ettikleri yeni bilgi ve veriler doğrultusunda bir gelişme göstermiştir. Bu gelişme metod, yaklaşım, temel felsefe değişmemekle birlikte metodun uygulandığı içerik değişikliği ortaya konan tipoloji ve evrim seması da değişmiş ve genişlemiştir. İlk yaklaşımda İkkel, antik, feodal burjuva olarak belirlenen tipoloji; özellikle İkkel kölele toplumundan mülküm çıkışların çeşitliliği fikri ile geliştirilmiş ve yeni tipler eklenmiştir.

(3) M. Godefieri: «La Pensée de Marx et d'Engels Aujourd'hui et les Recherches de Demain.» La Pensée No. 143, 1969.

Bunlardan en önemlisi şüphesiz ki, çağımızda - siyasal olaylar gereği - çok tartışılan «Doğu» veya «Asya tipi» dir. Avrupa tipolojisi dışında kalan yapılar ilgi alanına girmez olmakla birlikte Marx'ın, hatta Engels'in Batı'ya döndük düşüncüler olduğu söylenebilir. Marx Avrupa'da kapitalist gelişmenin modelini çizmek istemekte ve kapitalizmin eleş-tiricisinden sosyalist toplama varsayımının kavranmasına varmayı öngörmektedir. Hiçbir şekilde, evrensel bir tarih ve sosyoloji kurma çabalarını inkar etmek anlamına gelme-se de bu Batı'ya dönüldüğü unutmamakta yarar vardır. Böylece «Formen»deki çözümlemelerden ve sonraki yapı-larda yer yer, adeta geçerken şöyle bir dekonstrüve olmuş işe-retlerden² Marx, hatta Engels'in Avrupa dışı bir gelişmeyi bildikleri ve düşündüklerini çıkarabilmek de, kesin çizgilere varmamız refakatinde olmaktadır. Yalnız şu kadarını söy-leyebiliriz ki, sonraki yapılarında bu konuya etraflı yer vermemiş olmaları, kavramı yeni tipolojik kavramları reddettiklerini değil, ilgi alanlarına dahil etmediklerini gös-terir. Böylece genaya pek çok katkıların yapıldığı «Allenin, Özel Mülkiyetin, Devletin kökeni»nde bile «hatta Engels'in 1891'de yaptığı değişikliklere rağmen» yeni tiplere yer veril-memiş. Klasik geneti ile yetinilmiştir.³

Bugün artık bilinen gerçek şudur ki, özellikle daha ev-rensel bir deha olan Marx, Avrupa dışı biçimlenmeler konu-suna samdğından büyük ilgi göstermiş, samdğından çok yer ayırmış ve düşünmüştür.

marksist toplum tipolojisinin marx sonrası macerası

Marksist toplum tipolojisinin Marx sonrası macerası ne olmuştur? Bu pek az bilimsel varsayımı veya kavramın başına gelebilecek bir maceradır. Buna yol açan, genel ola-rak marksizmin bilimsel yönünün eylemsel yönünden ayrı-lanması, Marksist felsefenin özünde teori-eylem bölünüşü bulunmasıdır.

Marksizmin, özellikle 1917 devriminden sonra, geniş çap-ta tartışma konusu olmaya devam etmiştir. Özellikle Marx'ın öngördüğü devrimin, gelişmiş kapitalist asamadaki bir toplumda değil de Rusya'da gerçekleşmesi, öte yandan Çir'deki devrimci hareketlilik ve saplanan devrim strateji-si, tartışmaların belkendiğini meydana getirmiştir. İşte bu noktada evrimleşme senaları, toplum tipolojisi kavramı, özellikle de Doğu tipi kavramı önem kazanmaktadır.

Rusya'da Asya Tipi Üretim Tarzı tartışmaları 1920'ler, de başlar, 1930'a kadar oldukça geniş bir yolda sürer. ATÜT kavramı önce Plekhanov'un Hetsini çekmiştir. Bu onun popülist olduğu dönemlerde, oldukça ise yarar bir kavramdı. 1908'de yayınlanan «Marksizmin Temel Sorun-

2) Marx'ın konuya özellikle 1870'lerde çok ilgi duyduğunu biliyoruz. Ancak temel yapıtlardan çok özel mek-luplar bunun isarettir. Ayrıca Kapital'in «Asya tipi sosyal biçimlenmelerle ilgili bölümleri unutulmamalıdır.

3) Asya Tipi tartışmalarının, özellikle Rusya'daki ge-rişmeleri için bak: Eric Hobsbawm: Les Formations Précapitalistes dans l'Œuvre de Marx et d'Engels. «Kapitalizm Öncesi Ekonomi» Şekillerine Önsöz. Jean Suret - Canale: Problèmes Théoriques de l'Étu-Internales a la Lumière du Marxisme dergisi. Özel sayı: 57 - 58).

Jean Suret - Canale: Problèmes Théoriques de l'Étu-de des Premières Sociétés de Classes (Aynı dergi, aynı sayı).

Yassili Strouvé: Comment Marx définissait les Pre-mières Sociétés de Classes? (Aynı dergi, aynı sayı) Youri Garouchantz: Deux Etapes de la Discussion (aynı dergi, aynı sayı) E. Varga: Sur le Mode de Production Asiatique (aynı Dergi, aynı sayı).

ları kitabında «Asya» ve «Antik» üretim tarzlarını, «ekonomik gelişmenin aynı düzene rastlayan ve yanyana varolan iki tipi olarak görür. Plekhanov burada bir coğrafi determinizme saptanmakta ve sınıf meselesini adeta Rusya sınırları içine hapsetmektedir. ATÜT kavramının Plekhanov için pratik yararı ise Marx'ın Asya toplumlarında özel mülkiyetin bulunmaması düşüncesinden hareketle, Bolşeviklerin toprağın millileştirilmesi sloganına karşı savaşımdır. Lenin, Plekhanov'a karşı mücadele ederken ATÜT kavramını kullanmıştır. Buna dayanarak, bazıları Lenin'in ATÜT'den yana olduğunu iddia etmişlerdir. Yalnız bu iddia kabul edilemez. Aksine, «aslatçılık», «Doğu sistemi» terimleri, Lenin tarafından çoğunlukla «gerilik», «ağır gelişme temposu» anlamına kullanılmıştır.⁴⁰ 1920'de yazılışından 10 yıl sonra Pravda'da yayınlanan makalesinde Lenin, beş aşama teorisiinden yana görülmektedir.⁴¹ Stalin, «Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm» kitabında, Alman İdeolojisi'nin klasik şeması ile yelini ve «Tarihte beş ana üretim ilişkisi bulunmaktadır: İlkel komünal, köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist tipleri» sözleriyle Asya Tipi'nin varlık alanını resmen ortadan kaldırarak 1920'lerden beri devam eden Doğu veya Asya tartışmalarına bir anında son verir. Yine de tartışmalar sürüp gitmiştir.

Asya Tipi kavramının bütün tartışmalara ve kazandığı öneme rağmen resmi öğretilde, sonraları da sosyalist ülkelerde benimsenmemesinin siyasi ve ideolojik nedenleri vardır. Siyasal plandaki en önemli iki neden, bir yada Sosyalist bir devrin gerçekleştirmiş olan Rusya'nın sosyo-ekonomik yapısı konusundaki tartışmaları önlemek, öte yandan da Çin devriminin stratejisi konusunda Komintern'in 1926-1927 yıllarındaki görüşünün dışında görüşleri engellemektir.

Tartışmanın pratik bir önem kazanması ve salt bilimsel olmaktan çıkması 1927'lerde, Doğu'daki ilk devrinci dalgaın başarısızlığından sonradır. Bu durum Komintern'in ve SSCB'nin karşısına Asya'nın gerçekte devrinci güçlerine her türlü yardımı sağlama, duruma uygun bir taktik yaratma, bağımsızlık savaşının niteliğini belirleme görevini yüklemiştir. Doğu toplumlarının yapısı üzerine tartışmalar bu sırada alevlenmiş ve ATÜT kavramı Parti Edebiyatında yer almaya başlamıştır. 1927'lerde Komintern'in önerdiği strateji, Çin'de demokratik devrimin gerçekleştirilmesi, yani bir yandan emperyalizme bir yandan da feodal kalıtlara karşı savaş verilmesidir. Bu strateji, karşısında iki farklı görüş bulunmaktadır ki, bunlardan birincisi Çin'de bir hareket kapitalizminin gelişmiş olduğu, yani verilecek devrinci kavgaın feodalizme karşı değil de kapitalizme karşı verileceği yolundaki Troçkist görüş, diğeri de yine aynı dönemlerde, Rusya'daki tartışmalar sonucunda yayımlanmaya başlayan Çin'in ATÜT modeline girdiği görüşüdür. Her iki görüş de Komintern stratejisinin karşısındadır. Bu bakımdan, da ATÜT görüşü, resmi öğretilerin dışında bırakılmıştır.

İdeolojik alandaysa, marksizmin tipolojik kavramının böyle derinlemesine tartışılmasını, bir ölçüde, devrimin hemen arkasından, marksizm üzerinde şüpheler yaratılabileceği kuşkusuna vardır. Gerçekten de ATÜT tartışmaları bir noktada, marksizmin önerdiği tarihsel aşamaların şüphe konusu yapılmasına ve giderek, devrimin bütününün zedelenmesine yol açmaktadır. Bugün, tartışmalar çok daha ileri ve olgun bir düzeye eriştiğinden, böyle bir tehlike ve kuşku söz konusu değilse de, 1930'ların havası ve tartışmaların ikelliliği içinde, saklanması gereken bir noktadır.

1930-1931 yıllarında Tiflis ve Leningrad'da yapılan tartışmalar, böyle bir sosyo-politik ortam içinde, Asya Tipi'nin, köleliğin ve daha çok da Feodalitenin bir çeşitlenmesi olarak kabulüne varmıştır. Leningrad tartışması sonucunda şöyle denmektedir: «Biz Doğu'da Asya Tipi Üretim Biçiminden değil, feodalizmin orijinalitesinden söz etmeyi yeğ-

⁴⁰ Youri Garonchianiz: A.g.m. s: 129-130

⁴¹ Jan Pecirka: A.g.m. s: 65

tutuyoruz.» Böyle bir dar yorumla, aynı zamanda Emperyalizmin ekmeğine yağ süren ve sömürgeci bir toplumun üyesi olmaktan çoğunlukla kurtulamayan Batılı sosyalistlerin de itibar ettiği «Asya ülkelerinin kural ve evrim dışlığı», «Asya ülkelerinin tarihsiz toplumlar oldukları» düşüncesi de darbe yemektedir.

Bilimsel alanda bu tutum, köleciliğin ve feodalizmin sınırlarının genişletilmesine ve bu genel tipler içinde pek çok çeşitlemelerin kabulüne varır.

Ancak son yıllarda, Çin devrimi ve Çin-Rus Çatışmasından sonra, kavram yeni bir önem kazandı. Bu defa kendini Batılı bir ülke sayan Rusya, Sosyalist Blokun liderliği tartışmasında «Asya Tipi» kavramını Çin aleyhine geliştirebilir ve evrim dışı bir ülkenin Sosyalist Blok liderliğine adaylığını geçersiz hale sokabilirdi. Nitekim Rusya'da konu yeniden bilimsel tartışma alanına çıkmıştır. (Buna karşılık Çin bir süre Asya tipi olmadığını ispatlamak için çarpılmıştır.) Yalnız yine de Rus bilimadamlarının kavramı ihtiyatla karşıladıklarını ekleyelim.

Ayrıca konunun 1960'lardan bu yana özel bir önem kazanması, üçüncü dünya ülkelerinde başlayan hareket, Asya, Afrika, Güney Amerika ülkelerinin sosyalizme geçiş çaba ve yolları ve sosyalizme yönelmiş devrimci hareketlerin gelişmiş kapitalist ülkelerden çok bu klasik tema ve tipoloji dışı ülkelerde ortaya çıkmasıyla ilgilidir.

Ana soru şudur: Köklerinin Marx'da bulunduğu bugün artık inkar edilmeyen «Asya yada Doğu tipi», az gelişmiş üçüncü dünya ülkelerinin evrimini, bugünkü durumlarını ve geleneklerini açıklayabilecek bir temel varsayım olabilir mi? ATÜT tartışmaları ilk bakışta görüldüğü kadar yararlı ve verimli midir?

Önemli olan nokta, artık bu sorunun, hiç değilse kısmen objektif ve bilimsel bir şekilde sorulabilmesidir.

toplum tipleri ve asya tipinin tipolojideki yeri

Bu soruya cevap vermek üzere son tartışma ve katkılara geçmeden önce, kaynaktaki biçimiyle kısaca toplum tiplerini, hangi doğrultuda evrimleştiklerini ve Asya tipinin Genel Tipolojideki yerini görelim...

Bilindiği gibi, yapının tümü ele almır ve yorumlarsa, Marx'ın hayatının sonuna kadar geliştirdiği şemada yer alan tipler evrim sırasıyla şunlardır:

Önce İkel Komünal Sistem: Marx'ın düşüncesinin ilk gelişme dönemlerinde ikel komünal sistemden, yani kollektif kabile mülkiyetine dayanan ikel toplumdan tek bir çıkış: köleci antik çıkış varken, «Formen» de ifade edildiği biçimiyle, artık üç, hatta dört çıkış yolu vardır: İkel komünal sistem bu mümkün tiplerden birine doğru evrimleşebilir. Şemaya katılan bu yeni tipler Doğu, Antik German, az incelenen ve Doğu sistemine benzeyen Slav tipleridir. Şu halle evrensel insanlık tarihinin bütünü için söz konusu olmasa bile, kısa tarih süreleri için toplumların tek bir doğru üzerinde değil de çevre şartlarına ve iç dinamiğe göre çeşitli yönlerde evrimleşmesi mümkündür. Marx'da bu imkan ortaya konmuştur ama bu dört ayrı çıkış sonuna kadar ayrı yollar mı izleyecekleri yoksa geçitli etdiklerle bir sonraki aşamada mı buluşacaklarına pek değinilmemiştir. (Bizce bu günkü tartışmalar tam da bu noktada toplanmaktadır. Tek aydınlık, Marx'ın bu biçimlenmelerin evrime dayanaklılıkları üzerine yaptığı gözümlemelerdir.)

Bu dört mümkün çıkıştan sonra (yani 2. aşamada dört biçim mümkün) bir üçüncü aşama olarak feodalite konulmaktadır. (Ama acaba hepsi feodaliteye varacaklar mı, yada bir kısmı atlayabilecek mi?) feodaliteden sonra gelen kapitalist aşama ve geleceği öngörülen Sosyalist topluma aşaması...

Feodal ve kapitalist tipler yada aşamalar özellikle Ba.

tı tarihi için tartışma götürmez biçimde açık ve açıklanmış olmakla birlikte, ilk aşamalar çok tartışmalıdır.

Marx'ın «Asya tipi»ne verdiği önem ve ilkel komünal toplumdaki Germanik ve Slavik çıkışları geçici sayarken «Doğu Tipini» temel bir tip sayması ayrıca da bu tipin bugüne uzantıları kavrama bir kere daha önem kazandırmaktadır.

Ekonomi Politigin Eleştirisi'nin önsözünde «genel çizgileriyle Asya, antik, feodal ve modern burjuva üretim tarzları toplumun ekonomik şekillenmesinin ilerlemesinde ayrı çaglar olarak gösterilebilir» demektedir. (Bu fikrin açıklanması Formen'dedir.)

Demek ki Marx, Asya tipini diğer tipler yanında bir temel tip olarak almıştır.

Bu temel tipin özellikleri nedir? «Formen»den çıkarıldığı kadariyle, ilkel komünal toplumdaki mümkün dört çıkışın temel farklarından biri evrimleşebilme potansiyelleridir. İşte «Asya tipi» evrimleşmeye, çözölmeye ve başka bir tipe kendi iç dinamiğiyle geçebilmeye en az elverişli olan evrime en çok dayanan tiptir. Belki bu yüzden de Slav ve Germanik tipler ancak feodaliteye geçiş tipleri veya bir geçit katalizör niteliği taşıırken Asya tipi baş başına bir tip olarak varlığını koruyabilmektedir. Pekî bu evrimleşmeye direnç nasıl bir ekonomik yapıdan beri gelmektedir. Burada Asya tipinin özelliklerine giriyoruz.

«İklim ve bölgesel şartlar, kanal ve suyuolları ile yapılan sulama, Doğu tarımının temelini teşkil eder... Suyu iktisadi ve ortak kullanma ihtiyacı... uygarlığın geri, toprağın çok geniş olduğu Doğu'da merkezi hükümetin müdahalesini gerektirmektedir. Bütün Asya hükümetlerine düşen iktisadi görev, kamu işleri yapmaktır.»⁽⁶⁾

Formen'deki açıklama, geliştirilmiş olmakla birlikte, temelde bundan pek farklı değildir.

a) Başka türlü tarım yapılamıyacak bölgelerde kamu ihtiyacı ve özel koşulların yol açtığı komünal mülkiyet.

b) Bu komünal mülkiyeti elinde bulandıran merkezi otorite veya devlet (doğu despotizmi)

c) Köylünün toprağın mülkiyetine sahip bulunmaması ve artık ürünün bir kısmının devlet tarafından gaspedilerek bir kısmının kamu işlerine yatırılması, (halkın genelleşmiş köleliği).

d) Köy toplulukları içinde zanaatkarlık ve tarımın kendi kendine yeten birliği.

e) Yukardaki nedenlerle, diğer sistemlere oranla çözölmeye ve ekonomik evrime daha çok direnmesi.

f) Bütün direncine rağmen, yine de çok az iç dinamikle (belki ticaret), ve aslında dış dinamikle çözölebilmesi.

İşte çok özetlenmiş olarak Doğu Tipi'nin Marx'daki görünüşü.

Şunu da eklemek gerekir ki, Marx Asya'ya da «Doğu tipi» derken bir coğrafi sınırlandırmadan hareket etmekle birlikte, hep bu sınırlandırma içinde kalıyor ve örneğin Peru yada eski Kelt toplumunu, Asya'da Hindistan'ı, öte yandan Mısır, Mezopotamya gibi ilk ırmak uygarlıklarını da Asya tipine sokuyordu.

Aşağıdaki bölümde göreceğimiz gibi bugünkü tartışmaların daha çok Asya, Latin Amerika ve Afrika ülkelerince merakla izlenmesi bu açıdan bakıldığında da doğaldır.

Yeni tartışma ve katkılar

Gerçekte «Asya Tipi» konusu, Marx'daki şekliyle olmasa da, adı koyulmadan ve örtük biçimde 1917 ihtilali sonrasında Komintern döneminde (komünist enternasyonal) ateşli tartışmalara yol açmıştır. Komünist Enternasyonal'in 1920 yılı ikinci kongresi, Batı'da komünist ay-

⁽⁶⁾ Marx: The British Rule in India, June 1853

Çinlilerin Doğu'nun uyanan ülkelerinin komünist delegelerinin komayı tartışmaya başladıkları ilk dönemdir. Bu tartışmada artık dünya ihtilalinin eksenini Batı'dan Asya'ya doğru kaymakla, Avrupa'dan beklenen devrimin belki de Asya'dan gelebileceği fikri gelişmektedir. Kendisi aksini iddia etmekte biriktir, Rusya da bir bakıma bir Doğu ülkesi değil midir? Özellikle Doğu'dan gelen delegeler arasında daha sonraki kongrelerde bu fikirler komünist (1) bir Türkcülük ve Panslavizm noktasına varılana kadar geliştirilecektir.

Sorunun düğüm noktaları, bir yanda Doğu ülkelerinin, Batı emperyalizminin sömürdüğü proleter ülkeler oldukları ve emperyalizme karşı millî mücadeleler yapmaları gerek, diğ. Öte yanda da kapitalist bir aşamaya girememiş bu ülkelerin bu aşamayı atlayarak sosyalist aşamaya varabilecekleri konularında toplanmaktadır.

Aynı doğrultuda gelişen Çin Milliyetçiliği ve Çin ihtilali bu örtük Asya tipi tartışmasını noktasıyken olaylardan dır.

Devrim Avrupa'dan beklenirken, Asya'dan Doğun bu olağanüstü olaylar ve bu örtük tartışmalar yine de Batı dışı ülkelerin farklı gelişme şartlarının ürünü değil midir? Mao'nun 1957'de Rusya'ya da karşı olarak ortaya attığı «Doğu rüzgarı, Batı Rüzgarını geçi» sloganı gerçekte bu Doğu-Batı, yani emperyalist ülke - sömürülen ülke çatışmasını en açık biçimde dile getiren bir slogandır.

1930 - 1940 arasında bu örtük siyasal, ideolojik tartışmalar yanında «Asya Tipi» kavramı daha bilimsel boyutlar içinde de ele alınmaya başlanmıştı. 1930'larda Japonya'da bazı çalışmalar olduğunu biliyoruz... 1939-40'da Grundris, 1940 ve onun bir parçası olan Formen'in Rusya'da yayınlannması tartışmanın yeniden başka boyutlarda başlayabilmesine yol açtı. Bu dönemin tanınmış kişisi, marksist Stenya'nın yanında anti-marksist Karl A. Wittfogel'dir. Wittfogel'in «Doğu Tophanı Teorisi» adlı yapıtı 1938'de yayınlanmıştır. Formen'in çıkmasından sonra da öüne dokunulmadan yeniden gözden geçirilmiştir. Çin tarih uzmanı olan Wittfogel'in teorisi marksistlerin hücumuna uğramış sonunda antimarksist bir noktaya varmış ama, sonraki Asya tipi tartışmalarına «hidrolik toplum», «doğu despotizmi», «yönetici sınıf-devlet özdeşliği» kavru görevleri yüklenmiş devlet» «kamusal mülkiyet» v.d. gibi önemli kavramlar da getirmiştir. Marx'da bulunan kavramlar Wittfogel ile birlikte açıklık kazanarak (ters yönde de olsa) tartışmanın kilit noktalarını meydana getireceklerdir. Sonraları pek hacimli «Doğu Despotizmi» (1964) kitabında Wittfogel aynı teoriyi pekiştirecektir. Asya Tipi tartışmalarını bu anlamda yaygınlaştıran olana açısından teorisi özetlemeye çalışalım.

«Bu durumunun gösterdiği değişiklikler çeşitli toplum tipleri yaratır. Bu anlamda tarımcı (ülke) toplumları kurut tarımı yaparlar, sulama ile tarımı yaparlar olmak üzere iki ana bölge ayırmak mümkündür. Bunlar da kendi içlerinde derecelenmeler gösterirler. Sulamalı tarım, (ki Doğu ülkelerinin çoğunluğu ve su durumu ancak buna elverişlidir) sulama kanalları, sulama hizmetleri gibi büyük işlerin yapılmasını gerektirir.

«Bu büyük işlerin denetimi devlet (ya da belki bir otorite) tarafından yapılır. Bağbu ve bürokrasistim, yani devlet makinesinin bu tür fonksiyonlar yüklenmesi olmaları onları hem bütün toprakları da elinde bulunduran bir merkez haline getirir; hem de despotik bir yönetim gerektirir»⁽²⁾

Wittfogel bu temel üzerinde, (yine su ve toprak faktörlerine bağlı olarak) üç tip ayırır. 1) Doğu, 2) Feodalite (Asya feodalitesi ve gerçek feodalite) 3) Antikite...

Wittfogel Doğu despotluklarının nasıl kurulduğu ve yeniden kurulduğunu da anlatır. Batı Doğu toplumlarında krizler suyun anormal hâllerine bağlıdır. Gelişmiş Doğu to-

(1) Bu dönem tartışmalarını kısa özetli verilmiştir.

(2) K. Wittfogel: The Theory of Oriental Society

lamlarında da kriz. Devlet bürokrasisinin içindeki değişim-
liklerle, bu bürokrasinin özel mülkiyete geçmesiyle ve kamu
sektörünün zayıflamasıyla belirir. O zaman Doğu despotlu-
ğu yıkılır, ama yeni bir despot dengeyi kamu sektöründen
yana sağlayacak kısır döngüyü yerler. Böylece düştan bir
darbe gelmedikçe Asya toplumu sürekli olarak kendi ken-
dini ama gelişmeyen bir biçimde, yenileyerek duruk bir top-
lunun örneğini verir.

Wittfogel'in soruları da pek az değişen temel önerile-
ri görüldüğü gibi her açıdan marksizme ters düşmekte, ay-
rıca da duruk, değişmeyen toplumların varlığını ileri süre-
rek, Asya toplumlarının itilale ve değişebilir potansiyeli-
ni ortadan kaldırmaktadır. Marksistlerin uzun süre «As-
ya, Tipli» kavramına yaklaşamamalarında, Wittfogel'in,
Sencer Divitçioğlu'nun deyişleriyle «doğruların yanlışlar ça-
karımadaki bu maharetinin» rolü olsa gerektir. Tartışma
böylece bir «hidrolik toplum» teorisi içinde kaybolur. 1940'
lardan sonra, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da görülen
yeni siyasal gelişmeler; Çözümlü dünya sorunu, marksistler
ve marksist olmayan antropolog, tarihçi ve sosyal bilimci-
ler arasında konuya yeni bir ilgi uyandıracak. Çin-Rus ça-
atışması ve sosyalist blok'un geçirmekte olduğu iç savaşta
ve büyüme krizi, konu etrafında yaratılmış, hiç bir zaman
da tam uyulmamış yassık perdesini aralayacaktır.

1962 yılında, Fransa'da «Centre d'Etudes et de Recher-
ches Marxistes'in «Asya tipi üretim tarzı» konusunda başlat-
tığı tartışma, son gelişmelerin başlangıç noktası olarak alın-
abilir. Yine bir Fransız dergisi olan La Pensée, 1964 ilk
baharında 114 numaralı özel sayısıyla konuyu tümüyle ak-
törel hale getirmiştir. O günden bu yana konuyla ilgili der-
lemeler, makaleler, araştırmalar yayımlanmaktadır. 1962'den
beri Sovyet araştırmaları da yeniden Asya tipi ve toplum
tipolojisi kavramlarıyla ilgilenmektedirler. 1965 yılında
Moskova'da Asya Bilimleri Enstitüsü'nün düzenlediği kolekt-
yum, özellikle de 1966'da Moskova'da Bilimler Akademisi'nin
insan bilimleri bölümünün himayesinde geliştirilen tartış-
ma, eski kategorik tavrın bırakıldığını gösteriyor. Doğu
Berlin Bilimler Akademisi, Japonya, İtalya, Meksika, Latin
Amerika, Cezayir, Türkiye Polonya ve pek çok başka ülke
tartışmaya katılıyor. K. Wittfogel bile, 1967 Ağustos'unda
Ann Arbor (Michigan)'da düzenlenen Uluslararası Oriental-
istler Kongresi'nde, eski temalarını yeniden, biraz değişik
biçimde ele alarak katkıda bulunuyor ve yine marksistler-
in hücumuna uğruyor. Yalnız artık «30 yıldan beri üle-
şimi, marksistlerin «Asya» tipi konusundaki sasuslarına
borçlu olanların» bu ilmi sürdüremiyecikleri görülmüyor.

Tartışmanın bu yeni aşamasında ilginç olan ve umut
veren eğilim, gültüğe artan sayıda araştırmacının ATÜP'ü,
teorik olarak tartışmakla yetinmeyip belli bir toplum ve
belli bir sorunun araştırılmasına uygulamaktadır. R. Ga-
randy'nin Çin araştırmaları, Meksika'da Mauro Ohmedo'nun
Kolumb öncesi Meksika araştırmaları, marksist olmayan
Amerika'nın tarihçi Lewis Mumford'un Firavunlar dönemi
Mısır araştırması, L. Sédoy'un Kamboçya Angkor uygarlığı
araştırması, Keo Manivanna'nın Laos araştırması, Bükreş'ten
Prof. Ion Banu'nun Eski Doğu'nun kozmolojisi kona-
sındaki makalesi, Macar F. Tüke'nin Çin araştırmaları, Ja-
pon Hayakawa, Watanabe'nin araştırmaları, Türkiye'de Os-
manlı toplumlarıyla ilgili araştırmalar ve burada adlarını an-
ma imkanımız bile olmayan yüzlerce araştırma bunlardan
bazılarıdır.⁹²

türkiye'de, asya üretim biçimi kavramı

Tipoloji ve özellikle az gelişmiş ülkeleri açıklayabileceği
sanılan «Asya tipi» tartışmaları, Türkiye'ye belli bir çev-
reden girilmiş ve o zamandan bu yana yaygınlaşmıştır.

Önceleri Türkiye'de, Marx'daki deyişleriyle bilinmeyen,

92 Rusya'daki 1960 sonrası tartışmalardan ve makale-
lerden bazıları dipnot olarak gösterilmiştir.

hatta marksist bir kavram olduğu bile bilinmeyen ATÜT konusu (Formen'in Rusya'da bile ancak 1939-41'de Fransa'da 1966'da yayımlandığı düşünülecek olursa bu doğaldır) bizim bildiğimiz kadarıyla, ilk kez romancı Kemal Tahir çevresinde söz konusu edilmiştir.

Yalnız daha önceleri Osmanlı ve Türk tarihiyle ilgilenen tarihçiler marksist kavramlar dışında, tımlıyla tarihçi bir tutunda, Osmanlı toplumunun özellikle orta çağda Batı'dan farklı temellere sahip olduğu üzerinde durmuşlardır. Prof. Ömer Lütfi Barkan, Halil İnalcık, Mustafa Akdağ ve diğerleri bunlar arasında sayılabilir. Tarihçiler bir tipoloji denemesine girmeseler de, farklı bir yapı fikrini getirerek konuya katkıda bulunmuşlardır. Daha sonra Niyazi Berkes'in çalışmaları da Marx'ın «Asya» tipi kavramına değinmemekle birlikte Osmanlı ve Türk toplumu ile Batı toplumunun farklılığı üzerinde ısrarla durmaktadır. Bir sosyal bilimci olarak Behice Beran, feodalite konusundaki geçitli dergilerde çıkan yazılarıyla, tipoloji tartışmalarını canlandırmıştır.

Nihayet 1965 yılında Selâhattin Hilav'ın Eylem Dergisi'nin 1 Mart 1965 tarihli sayısındaki «Asya Tipi Üretim Biçimi» adlı F. Tokel Ch. Farrain, J. Chesnoux'dan derlenmiş makalesiyle konu gerçek boyutlarıyla Türkiye'ye girmiş olur. Yine aynı yıl Sosyal Adalet Dergisi'nde H. Vargalın, «Asya Tipi Üretim Biçimi» makalesi çevirisini yer alır. 1966'da, Maurice Godelier'in daha geniş çaplı «Asya Tipi Üretim Tarzı» çalışması yayımlanır. Artık konu aktüel tartışma konuları arasına girmiştir.

İlk yerli inceleme 1965 yılında Sencer Divitçioğlu'nun «Asya Üretim Tarzı ve Az gelişmiş Ülkeler» adlı broşürüdür. Burada Divitçioğlu - sonradan kendisinin de eleştireceği - bir varsayımı ortaya koymakta ve ATÜT kavramından hareketle bir az gelişmişlik modeline varmak istemektedir.

Özellikle Yön Dergisi'nde Doğan Avcıoğlu tarafından «yeni feat» olarak eleştirilen broşürü yine Divitçioğlu'nun daha geniş bir incelemesi izlemiştir. Bu, 1967'de yayınlanan ve ATÜT kavramını somut bir duruma uygulayan «Asya Üretim Tarzı ve Osmanlı Toplumunu» kitabıdır. Burada model Osmanlı İmparatorluğu'nun 14 ve 15. yüzyıllarına uygulanmakta ve geçerliliği araştırılarak, olumlu sonuç verilmektedir. 1967 kışında İktisat Fakültesi Öğrenci Birliği ATÜT konusunda bir haftalık bir seminer düzenlenmiş, bu seminere konuşmacı olarak Selâhattin Hilav, Sencer Divitçioğlu, Kemal Tahir, Hikmet Kıvılcımlı, Muzafer Sencer katılmışlardır. 1967'den bu yana çeşitli dergilerde genel tipoloji ve ATÜT konusuyla ilgili makaleler çıkmış, son olarak da Muzafer Sencer, «Osmanlı Toplum Yapısı» adlı kitabında, önce Türkiye'deki tipoloji tartışmalarının bir panoramasını vererek ATÜT konusunu ele almış ve Osmanlı toplumuna uygulamıştır. Varılan sonuç, Osmanlı toplum yapısının genel çizgileriyle ATÜT içinde yerlabileceği ve özel gelişmelerin ancak bu şekilde açıklanabileceği, ancak ATÜT'in dayandığı anlatılabilmemesi gerektiği ve Marx'ın esmiendiği Hindistan modeli dışında çok farklı bir ATÜT modelinin de bulunabileceğidir.

atüt tartışmalarının son vargıları nedir?

Bu önemli tartışmanın Batı'da ve bizdeki son vargıları nedir? Yeniden canlandırılmasını yarar ve zararları neler olmuştur?

Batı'dan marksist tipoloji konusunda elimize geçen en yeni yazılar 1968 ve 1969 yıllarına aittir. Tartışma şiddetli gözlenmemiş görüldüğü.

Chesnoux'un son gelişmeleri özetleyen 1968 yılındaki yazısı⁽¹⁾ dışında Guy Debord'un 1969 tarihli «insan top-

(1) Jean Chesnoux: «Qu'est la Discussion sur le Mode de Production Asiatique?» La Pensée n. 138.

hımlarının yeni bir sınıflandırılması için»⁽¹⁾ M. Godelier'in «Günümüzde Marx ve Engels'in düşüncesi ve yarının araştırmaları»,⁽²⁾ L. Sédov'un «Aukkorien Toplum ve Asya Üretim Tarzı» makaleleri özellikle de sosyalist Bloktaki 1964'lerden sonra hızlanan tartışmalar yeni katkılar getiriyorlar.

Bir grup, klasik anlayışa bağlı kalarak, Doğu'da da kölelik ve feodalizmin sınırları böylece çok genişlemiş oluyor ve bu genişleme kavrama açıklık değil bulanıklık getiriyor. Bazıları ATÜT'i başı başına bir aşama değil geçici bir biçimlenme olarak görme eğilimindedir. Bunlara göre ATÜT feodaliteye dönüşebilir yada kapitalizmde diğer biçimlenmelerle birleşebilir. Marx'ın, ATÜT'den doğrudan doğruya sosyalizme kolayca geçilebileceği konusundaki dağınık ama kesin fikirlerini hatırlatalım.)

Bir grup düşündü de, ATÜT'i kölelikle feodalizmin bir bileşimi kabul ediyorlar.

ATÜT konusunda güçlüklerle yolaçan bir başka sorun da terminoloji sorunu. «Asya tipi» terimi, «ikinci dünya» ülkelerine küçültücü bir anlamla yüklenmiş gibi geliyor. Bu ülkelerin geçmiş, hatta bugünkü sorunları düşünülecek olursa, hak verilebilecek bir duyarlıkla, Emperyalist ülke düşüncileri bazı marksistler bile, uzun süre Marx'ı yanlış yorumlayarak Asya'nın bin yıldır uykusundan, yani evrimleşmeye kapalı olduğundan söz etmediler mi? Doğu Despotizmi fikri ve terimi de son çalışmalar karşısında pek uygun değil. Çünkü son araştırmalar «despot» kelimesinin Batıdaki anlamı yükünü Asya için yanıltıcı olabileceğini gösteriyor. 1930 yıllarında Japon Hayakawa'nın teklif ettiği «kabileci toplum» terimi belki daha geçerli, daha kapsamlı, ama «kabile» kelimesini geniş anlamak şartıyla...

Afrika konusundaki tartışmalar ATÜT sorununa yeni boyut getirdi. ATÜT kavramı, örneğin Jean Surel-Canale'e göre Afrika toplumunun tarihsel açıklamaya çok uyuyor. Ama M. Godelier'in yaptığı gibi «büyük alt-yapı» işlerinin bulunmadığı ATÜT'le büyük alt-yapı işlerinin bulunduğu ATÜT'i ayırmak şartıyla... Bu formüle ve bu genişletilmiş ATÜT kavramına, Mme Wellscoff da katılıyor.

Yine son tartışmalar somut tarihsel ilişkilerin, özellikle le fetih, model, çevre kavramlarının araştırılmasına yol açıyor.

Üzerinde birleşilen nokta ise kolaylar ister istemez bulmaya getirmiştir. Batıdan farklı biçimlenmelerin de evrimleşerek, iç ve dış dinamiklerle, en ileri aşamalara kadar geçebilecekleridir.

Bu arada Godelier'in makalesi marksist toplum tipolojisi gözden geçirirken antropoloji ve etnolojinin yeni tutumları karşısında bu tipolojinin revize edilmesi gerektiğini ileri sürmekte ama temellerin çözülemediğini de belirtmektedir. Bizce bu makale bazı noktalarıyla çok gevşek bir marksizmin süzülüşünü yapmaktaki, hatta anti-markсист nitelik kazanmaktadır. Guy Dhoquois'nin makalesi, biraz daha etraflı biçimde üzerinde durulmaya değer.

Dhoquois da klasik marksist tipoloji yerine, yine marksizmi temelinde dayanan ama daha bilimsel ve çağdaş verilere daha uygun bir tipoloji önermektedir.

Dhoquois'ya göre üretim tarzı kavramı ile, sosyo-ekonomik biçimlenme kavramları birbirlerinden ayrılmalıdır. Üretim tarzı belli ilişkilerle belirlenen somut bir kavram, bir modeldir. Sosyo-ekonomik biçimlenmelerse somut ve o yüzden de geçici üretim tarzlarının etkilerini taşıyabilecek durumlarıdır. Böylece Dhoquois klasik şemaya esneklik ve kullanışlılık kazandırmakta, kalıplaşmaları aşabilmektedir.

Bundan sonra bir askeri demokrasiler alanı tanımlamakta (Engels'deki anlamıyla) slav, antik, germanik biçimlenmeler bu alana sokulmaktadır. Bunlar Dhoquois'ya göre ger-

(1) G. Dhoquois: «Pour une Nouvelle Classification des Sociétés Humaines» L'Homme et la Société, no: 11 - 12, 1963

(2) M. Godelier: A.g.a., La pensée, no. 143, 1963

çek sınıflı toplumlar değildir. İlk gerçek sınıflı toplum Asya tipi toplumdur. Ve bu sadece bir biçimlenme değil, bir üretim tarzıdır da. Bu tarza, çeşitli Asya biçimlenmeleri girer. 1) Büyük sulama işleriyle belirlenen «Asya Üretim Tarzı», 2) Ekonomik değişimleri devletin denetlemesi ve artıktan devletin el koymasıyla belirlenen «Sıh Asya tipi (alt Asya tipi)», 3) kabile tipi bir askeri demokrasi toplumunun ATÜT-ü taklidi olan «para-Asya» tipi...

Dhoquois'ya göre ortak özellikler taşıyan ATÜT biçimlenmeleri, bir aşama olmakla birlikte, zorunlu bir aşama değildir.

Dhoquois bu konuda fikirlerini şematik olarak da açıklamaktadır. Şöyle ki, ilkel komünizmden bir çok biçimlenmeyi içinde bulundurabilecek kaba feodaliteler, yada askeri demokrasiler alanına geçmekte, buradan bir yol köleliğe giderken, bir başka yol, çeşitli Asya biçimlenmelerini kapsayan Asya tipleri alanına ayrılmakta, ama bu yollar feodalizmde birleşmekte ve 18. yüzyıldan sonra gelişme bir yandan klasik semaya uygun olurken öte yandan Asya tipleri alanı kendi içinde (giditli dış dinamik etkilere kadar) duruk kalabilmektedir.

Dhoquois'ya göre kapitalizmi hazırlamaması bakımından ATÜT pre-kapitalist tarz sayılmaz. Prekapitalist tarzlar, kölelik ve feodalizmdir.

Dhoquois, ATÜT'ün durukluğu ve evrimde elverişsizliği gördüğünde olanlara karşı, ATÜT toplumlarının da, çağımızda (özellikle dış dinamikler) kapitalist ve sosyalist aşamalara geçebileceğini kabul etmektedir.

Jean Suret-Canale'in «İlk Sınıflı Toplumların İncelenmesinde Teorik Sorunlar» adlı makalesi de, konuya açıklık getirmek bazı önemli noktalara değiniyor. «Bir üretim tarzı bir sınıflı toplumun varlığı yada yokluğundan hareketle tanımlanamaz. Ancak üretici güçlerin belirli bir tip ve düzeyine karşılık olan üretim ilişkilerinin bütünü gözönünde bulundurularak tanımlanabilir.» Suret-Canale'e göre, «beg aşama» teorisi, sadece üretim ilişkilerine önem tanıyan, üretici güçlerin düzeyini tümüyle ihmal etmiştir. (Burada biz Suret-Canale'in eleştirdiği ATÜTçilere de uygulayarak, bunların da çoğunluk görünürlüklerinden, hatta üstyapı ilişkilerinden öteye geçemediklerini söyleyeceğiz.) Yine Jean Suret-Canale'e göre, tartışmaların verimsizliğinin bir başka nedeni «Üretim Tarzı Kavramı» ile «Sosyo-ekonomik biçimlenmenin ardarda gelen dönemleri» kavramlarının karıştırılmasıdır. Sınıfsız toplumdan ilk sınıflı toplumlara geçişte, mülkiyet biçimleri (Asya tipi, antik, germanik tipleri), tarımsal üretim koşulları üzerinde etkili olabilecek coğrafi, tarihî, vd. özellikler yüzünden çok çeşitli görünümler kazanabilirler. Bu biçimlere ve bunları belirleyen üretim güçlerinin özel durumuna belli üretim tarzları karşılık olur ki, bunların hepsi ana aşamalar olmayabilir. Belki de sadece kapitalizm ve sonrası, yapsal özelliği yüzünden evrensel aşamalar. Aynı evrensellik daha önceki aşamalar için söz konusu edilemeyecektir. Öte yandan, «Üretim tarzı» ve «ekonomik ve sosyal biçimlenme» kavramları da birbirine karıştırılmaktadır. Oysa, J. Suret-Canale'e göre, üretim tarzı, somut örneklerden çıkarılmış soyut bir modeldir. Bu karşılık sosyo-ekonomik biçimlenmeler belli bir toplumda görülen, somut, bu yüzden de saf olmayan biçimlenmelerdir.⁽³⁾ Bu teorik noktalardan sonra, Jean Suret-Canale, bizdeki tartışmalara da katkıda bulunabilecek şu noktaya değinmektedir: ATÜT'ü «Üçüncü Dünya ülkeleri» denilen ülkelerin geri kalmışlığını açıklamakta, kullanmak acelecil, hıne düşünmek gerekir. Bu ülkelerin ekonomilerinin bloka-ja ve sapırılması kapitalizmin gelişmesinden başka bir nedene bağlanamaz. Nitekim «Asya Tipi» denen ülkeler kadar, Şili, Arjantin gibi sömürgecilik ve iskan yoluyla kurulan ülkeler de geri kalmış yapıya sahiptirler.⁽⁴⁾

Yeni Garuchlantz'in 1966 yılında Sovyet «Voprossy

(3) J. Suret-Canale: A.g.m. (Aynı dergi s: 8,9)

(4) J. Suret-Canale: A.g.m. (Aynı dergi s: 15)

Istorik Dergisi'nde çıkan «Asya Üretim Tarzı Konusunda» adlı makalesi hem ATÜT tartışmalarının en iyi bir yorumla sergileyen, hem de tartışmalara metodolojik ilkeler getiren bir yazı olması bakımından adı anılmaya değer. Yazar için en önemli ve Asya Tipi tartışmalarına ışık getirecek sorun «Asya Biçimlenmesi»nin evrensel bir aşama olup olmadığı sorunudur. Şu halde kısır tartışmaların ötesinde yapılması gereken, Doğu'da yapılmakta olan çalışmalar yanında, Batı toplumlarının, örneğin eski Yunan, Roma, Rus, Alman toplumlarının da en eski tarihlerine sınıfsız toplumdaki sınıflı topluma geçiş çağlarına eğilmek ve buralarda ATÜT modelini aramaktır. Youri Garouchiantz, belli bir sosyo-ekonomik biçimlenmeye «Asya Tipi» adını verirken Marx'ın bir coğrafi sınırlandırmayı düşünmediğini, evrensel bir aşamayı kastedtiğini ileri sürmektedir. Konuyla ilgili çalışmalar yapanların çoğu da aynı kanıdadır. Yani «Asya» adından hareketle bir coğrafi determinizme ve sınırlandırmaya saplanmamalıdır. Y. Garouchiantz aynı makalede şöyle diyor: Genel olarak, Marx'ın araştırmaları boyunca, köleci rejimden farklı bir ilk sınıflı toplum ve rejimin kuruluşu sorunuyla karşılaşıya geldiğini biliyoruz. Ama daha ileriye gitmek bize imkansız gibi geliyor. Marx tarafından kabataslak çizilmiş «ikinci dereceden göstergeler»den (komünote, devlet mülkiyeti ve toprak, sulama, despotizm, vd.) hareketle özel bir üretim tarzı kurma girişimleri, Marx'ın üretim ilişkileri tipleri üzerine söyledikleriyle ters düşer.⁽¹⁵⁾ Y. Garouchiantz, yazısında Y. Semenov'un görüşüne yer ayırarak bunun bir varsayım olabileceğini söylüyor. Bu görüşe göre ATÜT' köleci toplumdaki önce gelen antagonist bir üretim tarzıdır. Yani eski Doğu'da (yalnız Doğu'da mı?) köleliğin, feodalizmin, ücretli işin özelliklerini içinde barındıran ve çeşitli derecelerde, çeşitli antagonist üretim tarzlarını kapsayan bir sömürü biçimi çok yaygındır. Bunun yanında da «ilkel feodal» bir yapı vardı ki, bu yapı ilk aynı üretim tarzının karşılıklı etkileriyle kurulmuştur.⁽¹⁶⁾

türkiye'de gelişen tartışmaların son durumu

Türkiye'de gelişen tartışmaların son durumu nedir?

Bu soruya sordüğümüzda, bir yanda marksist olmayan tarihçilerin özellikleri belirten ve tipolojiden kaçınan çalışmalarını öte yandan konuyla ilgili olarak çeşitli görüşler ileri süren, marksistlerin görüşlerini sayabiliriz.

Şimdilik bu son kümede 3 ayrı görüş ayırmak mümkün görünüyor:

a) Asya tipi kavramını bilmeden, bir zamanlar Türk toplumunun özellikle üzerinde duran ama artık bu görüşü sonuna kadar götürerek Osmanlı toplumunun sınıfsız toplumu olduğunu ileri süren ve marksist öğretileri tümüyle kopmuş olan bazı sosyal bilimciler. (İslam sosyalizmi, Türkiye'ye özgü sosyalizm, sınıfsız Türk toplumu görüşleri bu kümede yer almaktadır.)

b) Asya tipi'ne ve marksist tipoloji'de her çeşit yenilemeye karşı olanlar. (Bu küme klasik 5 aşama görüşünü sürdürmekte ve feodalite kavramının sınırlarını genişleterek - feodalitenin özel bir türü olduğunu kabul etmekle birlikte - Osmanlı toplumunu da klasik tipolojiye sokmaktadır.)

c) «Asya» Tipi kavramını Osmanlı ve Türk toplumlarının bazı özelliklerini ve genel olarak az gelişmişliği açıklamada yararlı bir varsayım kabul edenler (Bunlardan marksist metoda sadık kalanlar 1965 çalışmalarındaki bazı yanlış anlamaları düzeltme ve Asya toplumunun da sınıflı özelliği, sınıfların kazandığı özel biçimler üzerinde durmaktadır.)

Önceden belirttiğimiz gibi, tipoloji ve özellikle Asya tipi

(15) Youri Garouchiantz: A.g.m. (Aynı dergi, s: 137)

(16) Youri Garouchiantz: A.g.m. (Aynı dergi, s: 140)

kavramlarının bilimsel yönleri yanında, siyasal ve ideolojik yüküyle yüklü olmaları, Türkiye solunda son yıllarda gözlemlenen tartışmada bu kavramın da önemli bir rol oynamasına neden olmuştur.

Genel çizgileriyle, halka dayanan aşağıdan yukarı bir sosyalizm kurma fikriyle siyasal alanına çıkan Türkiye İşçi Partisi, 1966'larda (Sencer Divitçioğlu'nun ilk fikirleri ve Partiye girişi bu tarihlere rastlar) klasik evrim şeması ve tipolojiden ayrılan bazı fikirleri, Genel Başkan Mehmet Ali Aybar'ın ağzından belirtmiştir. Bu fikirler özellikle Türkiye'nin sınıf yapısı ve bürokrasi ile ilgilidir. Segmenin veya kütlenin, bürokrasinin partisi olarak görünen CHP ile bir uzlaşmazlık içinde bulunduğu gözlemi, TİP başkanını Türkiye'de bürokrasinin yerini özel bir yorum konusu yapmaya sürüklemiştir. Bu noktada örtük de olsa ATÜT'e bir atıf gizlidir. Yalnız Aybar'ın yorumlarının aceleci, Türkiye'de ATÜT tartışmalarının geleceğine gölge düşürücü ve yer yer marksist ATÜT'le çatışan bir özellik kazandığını söylemekle yarar vardır.

Bu durum, Türkiye Solunda TİP dışında gelişen Demokratik Devrimci grubun ATÜT'e ve klasik şema dışında kalan tipoloji tartışmalarına düşmanca bir tavır takınmasına ve Osmanlı toplumunu zorlamalarla da olsa feodal yapıda gösterme çabalarına neden olmuştur.

Milli Demokratik Devrimci kanadın ATÜT kavramını kesinlikle reddetmesinin arkasındaki nedenlerde, 1927'lerde Rusya'da ATÜT'ün reddedilmesinin nedenlerini görmek mümkündür. Yani, Türkiye'deki tartışmalarda da ATÜT kavramı yine aynı çıkmazın içindedir ki, bu çıkmaz, ideolojik, stratejik mücadeleyle içiçe ele alınmasından doğmaktadır. MDD cephesi, antifeodal mücadele tezini ancak feodal yapının varlığıyla kanıtlayabiliyordu. Bu yüzden de ATÜT'ü reddetmesi doğaldı. Buna karşılık Sosyalist Devrimcilerin bir kısmına da Türkiye'nin feodal aşamayı aştığını, kapitalizme geçtiğini göstermeye çalışmaktansa, feodaliteyi bütünüyle reddetmek daha kolay gelmektedir. Feodalitenin hiçbir zaman varolmadığı kanıtlanırsa, bunlara göre, antifeodal mücadele tezi de kendiliğinden düşecektir. Son bir yıldır, ilk dönemlerin heyecanını taşımamakla birlikte, ATÜT tartışmaları bu genel çizgiler içinde sürmektedir.

Sonuç

Asya Tipi Üretim Tarzı kavramını, elden geldiği kadar objektif ve bilimsel olarak ele almaya çalışırsak, karşınıza çıkan durum şudur:

a — Asya Üretim Tarzı'nın Marx'daki varlığı inkar edilemez. Gerek Kapital'in çeşitli bölümlerinde, gerekse «Grundrisse der Kritik der Politische Ökonomie»nin bir bölümü olan Formen...»de (Kapitalizm öncesi Ekonomi Biçimleri) Asya Üretim Biçimi'yle ilgili bölümler vardır. Marx şöyle yazmaktadır: «Kaba çizgileriyle, Asya, Antik, Feodal ve Modern Burjuva sosyal-ekonomik biçimlenmenin birbirini izleyen dönemleri olarak nitelenebilir.» ATÜT'ü bütünüyle inkar ederek Marx adına Marx'ı revizyona tabi tutmaya kimsenin hakkı yoktur. Yalnız, sonraları daha çok kapitalizmin çözümlenmesine ve Batı'nın kapitalist dönemine eğilen Marx'da ATÜT kavramının gerekli açıklıkta olmadığını söylemekte de yarar vardır. Bu evrensel bir üretim tarzı mı, yerel bir biçimlenme mi, aşamalar sırasına gerçekten kölecilikten önce mi gelmekte, yoksa kölecilikle aynı dönemin ürünü mü olmakta... daha bir çok soru derinleştirilmeden bırakılmıştır. Bu durumda, Y. Garouchant'a katılarak bu çalışmaların sistematik biçimde yapılması gerektiği kanısındayız.

b — Yine de ilk verilerin ışığında, ATÜT'ü belli bir bölgeyle sınırlanmış bir biçimlenme olarak görmemekteyiz. Böyle olması, benzer biçimlenmeler sadece Asya'da rastlanmasına yol açardı ki, Afrika, Amerika, Erit-Dicle Uygarlıkları, Miken Uygarlığı böyle bir biçimlenmeden

geçmişe benziyorlar. Öte yandan böylesine dar bölgesel bir üretim tarzı, tarihsel evrimin belli bir doğrultuda gelişeceği fikri ile de çatışmaktadır. Özellikle Türkiye'de yapılan tartışmalarda ATÜT'ün yalnız Asya'ya özgü bir biçimlenme olarak ele alınması, konuyla ilk ilgilenenlerin bir kısmını, bilimsel sosyalizme taban tabana zıt noktalara getirmiştir. İşte bu bakımdan yazımızın başlığında bu tuzağa dikkati çektik. Konuyla ilgili bilgi azlığı, son tartışmalardan habersizlik yüzünden Türkiye'de bu tuzağa düşmüş ve düşmekte olanların sayısı az değildir. İkinci dereceden benzerlikler ve ayrılıklardan hareketle, üretim güçlerinin düzeyi, toplumun üzerine kurulduğu sosyo-ekonomik yapıların üretim gücü ve üretim ilişkileri düzeyi hesabına katılmaksızın ve ATÜT'ün Marx'da sınıfsız toplumdaki sınıfı topluma geçişte bir aşama olarak ele alındığı bilimsizliğin çok ileri aşamalarındaki toplumları da ATÜT modeli ile içine yerleştirmek yanlış yapılmıştır. İlk ATÜT'çilerin bir kısmı, Marx'da Asya Tipi toplumların sınıfı toplumlar olduğunu unutup Osmanlı devletinin sınıfsız olduğunu iddia etmişler, buradan bir Osmanlı idealizasyonuna varmışlar, bir kısmı Padişah Sultan Mehmet'i «İçki Padişahı» saymış, bir kısmı «Osmanlı modeli toplum yıkılmasaydı, bugün kolaylıkla sosyalizme geçilebileceğini» önermiş ve bu kanatlar bugün marksizmden tümüyle uzaklaşmışlardır. Yetersiz bilgi üzerine kurulu tartışmaların hangi noktalara kadar getirebileceği görülmektedir. ATÜT bu yüzden, yanlış kritik, lanıtlığında ve yanlış yapıları aceleci biçimde uygulandığında gerçek bir TUZAK olabilir ve strateji tartışmalarını da çok yanlış noktalara sürükleyebilir.

c — Bizce ATÜT, bir ilk sınıfı toplum modelidir ve köleci aşamadan önce gelen bir aşamadır. Marx'ın tarihsel gelişme teorisinin, yüzeyden ve mekanik olmayan bir yorumlanması, aşamaların her küçük toplumun geçmesi gerekli aşamalar olmayıp, insanlık tarihinin gelişmesinin evrensel aşamaları olduğunu göstermektedir. Bu bakımdan her toplumun tüm aşamalardan belli bir sırayla geçmesi beklenemez. Hıle Batı'da kapitalizmin gelişmesinden sonra, toplumları izole kırımlar kabul ederek her aşamayı sırayla geçirmelerini beklemek önemli bir yanlıştır. Bir toplumun köleci aşamayı atladığı, yada ATÜT aşamasından tümüyle geçmediği görülmektedir. Bunda dış dinamiğin ve üretim güçlerinde ilişkilerin doğurduğu gelişmelerin büyük payı olsa gerektir.

d — İlk sınıfı toplum biçimlerinden, hatta köleliğe yol açan toplum biçimlerinden biri olduğu sanılan ATÜT'ü Osmanlı toplumuyla özdeşleştirmek ne derecede doğrudur? Önceki bölümde gördüğümüz gibi, bu konudaki tartışmalar bilimsel görüşlerine rağmen, siyasal - ideolojik planda yürütülmekte ve aceleci sonuçlar çıkarılmaktadır. ATÜT gibi henüz tartışmalı bir konuyu oldu bitti farzederek, üzerine bütün bir strateji kurma denemesi ne derecede başarılı olabilir?

Sınıfsız toplumdaki ilk sınıfı toplumlara geçişteki ilkel üretim güçleri düzeyi ile 15-16. yüzyıl Osmanlı toplumunun üretim güçleri düzeyinin aynı olduğunu kanıtlamak herhalde oldukça zordur. Aynı şekilde, 15-16. yüzyıl Osmanlı toplumunun üretim güçleri düzeyinin, Batı'nın ilk feodal dönemindeki üretim güçleri düzeyinden farklı olduğunu gösterecek bir gelişme da yapılmamıştır. Oysa, biliyoruz ki, üretim ilişkilerini, giderek bir üretim tarzını belirleyen, bu güçlerin düzeyidir. Önce (Byzantik döneminde) feodal üretim tarzı yaşandıktan bir dönem sonra, daha ilkel bir tarz olan ATÜT'e geçiş, evrimde geriye dönüş olmadığını kabul eden bilimsel sosyalizme ters düşmektedir. ATÜT'çileri bu görüşe, yani Osmanlı toplumunu Asya Tipi Üretim Biçimi ile açıklamaya götüren başlıca neden, sınıfsal yapıda bürokrasinin ve devletin ağırlığıdır. Oysa bu durumda, ATÜT'e başvurmaksızın, başka açıklamaları da mümkün dür. Bölgesel farklılıklar gösterdiği bilinen feodalitenin Osmanlı toplumunda kazandığı özel biçim, bu sınıfsal yapının kökeninde olabilir.

Bu yazı çerçevesinde kısaca söyleyecek olursak, kölelikten de daha ilkel bir sosyo-ekonomik biçimlenme olan ATÜT'ün, gelişmiş bir yapı olan ve Batı'ya da büyük çapta açılmış ve Batı'dan etkilenmiş bulunan Osmanlı Devleti'ne uygulanması bizce bazı ikinci dereceden benzerliklerden hareketle aceleci genellemelere varmaktır. Konuyla ilgili son çalışmalar, hiç değilse ATÜT'ün sınıfsız toplum olduğu yanlışını ortadan kaldırmaktadır.⁽¹⁷⁾

Yine de halk-devlet gelişikisi gibi anti-marksist yorumlara elverişli bir varsayım olması ve taşıdığı belirsizlikler, yukarda sözünü ettiğimiz diğer yanlış yorumlarla birleşince, bizi tehlikeli bir noktaya getirebilir. İyi marksist analizler yapmak istiyorsak, görüşüşlerin ve benzerlik-ayrılıkların esiri olmaktan kurtulmalı, üretim güçleri ve üretim ilişkilerini temel alan gözümlemelere gitmeliyiz. İlk ve ilkel biçimde sınıflaşmış bir toplum modeli olan ATÜT'deki sınıflar, Osmanlı toplumuna uymadığı kadar bugünkü Türk toplumuna da uymamaktadır. Devlet-Halk gelişikisinden hareketle sosyalizme varmak bize mümkün görünmüyor. Bugün Türkiye'de mevcut sınıfları açıklamaktan çok uzak kalıyor. Türkiye'nin bugünkü sosyo-ekonomik yapısını ne kadar az bilirsek bilelim, ortada olan gerçek, yüzyıllardır süren emperyalizmin ve sistemin kendi iç yapısının etkisiyle, artık Devlet-Halk gelişikisinin çok dışında yeni gelişikilerin doğmuş olduğudur. Bir an için Devlet-Halk gelişikisinin ve ATÜT'ün, geçmişteki varlığı kabul edilse bile, bugünkü strateji tartışmalarında bu kavramlara ağırlık tanımak bizi ancak yerimizde saydırır.

Ayrıca ATÜT'ü, bir «az gelişmişlik modeli» haline getirmek de pek büyük ve sınıfları aşan bir genelleme gibi görünüyor. Bu görüş Emperyalizmin, Batı'da kapitalizmin erken gelişmesinin etkilerini, kasıtlı veya kasıtsız, unutan bir görüştür.

Marksizmi derinleştirmek, katkıda bulunmak (çarpıtmak değil) için ATÜT tartışmaları yapılabilir ve yapılmalıdır da. Ancak henüz konu üzerinde yeterli bilgiye sahip olunmadan yapılacak genellemeler, özellikle de şu veya bu stratejiyi doğru göstermek için henüz üzerinde aydınlığa kavuşturulmamış bir kavramın yanında yada karşısında yer alınması, bizi, bütün iyi niyetimize rağmen ATÜT tuzağına düşürebilir.

(17) Muzaffer Sencer: Osmanlı Toplum Yapısı...

— İMECE —

17 Nisan özel sayısı

Şerif TEKBEN, Nebi DADALOĞLU, Dr. Cevat GERAY, Ceyhan ATUF KANSU, Niyazi ALTUNYA, Fakir BAYKURT, Ahmet KÖKLÜGİLLER, Talip APAYDIN, Halil AYTEKİN, H. KANAR, Av. H. ERTUNÇ, Enver ATILGAN, Yaşar BİLEN, ŞAHHÜSEYİNOĞLU, Nâlan ULUĞ ve daha bir çok güçlü deyişlerle.

İMECE, P.K. 373 Ankara, Yıllık abone: 15 TL.

Proleter Şair
Fethi Savaşçı'nın Şiirleri

DUVARCI HASAN USTA

ismiyle çıktı

500 Kuruş — YEDİTEPE YAYINLARI

ant

SOSYALİST TEORİ VE EYLEM DERGİSİ

KENDİ KALEMİNDEN

ORHAN KEMAL

Oyenin Kusa Biografi

[illegible]

Eleme Kurulu Kararı

Gegen ay kaybettüğümüz büyük yazar Orhan Kemal, ölümünden kısa bir süre önce Türkiye Sanatçılar Birliği'ne kendi elyazısıyla verdiği biyografisinde kendisini böyle tanıtır. yordu...